

ΘΕΣΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ 4η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΑΘΗΝΑ

21

22

ΑΠΡΙΛΗ
2018

ΑΝΤ.ΑΡ.Σ.Ι.Α

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία για την Ανατροπή

ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ (21/1/2018)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η ANTAPΣYA οδεύει προς την 4η Συνδιάσκεψή της σε μια περίοδο που οι εξελίξεις διαψεύδουν τις εκτιμήσεις⁰ για την σταθεροποίηση του συστήματος διεθνώς και στην Ελλάδα. Ο καπιταλισμός δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του, αντίθετα αυτή μετατρέπεται και σε πολιτική κρίση στα μέχρι τώρα κάστρα της σταθερότητας, στις ΗΠΑ και την ΕΕ. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, απειλώντας να αποσταθεροποιήσουν, πέρα από την Μέση Ανατολή, περιοχές ζωτικές για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, όπως η Άπω Ανατολή.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι κομμάτι αυτής της πραγματικότητας, παρά τις υποκριτικές διακηρύξεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ότι «φαίνεται πως στην άκρη του τούνελ», ότι το 2018 θα είναι η χρονιά της «εξόδου από τα μνημόνια» κι ότι η «κανονικότητα» επιστρέφει. Αντίθετα, το 2018 θα είναι χρονιά έντασης των μνημονιακών επιθέσεων, ταυτόχρονα όμως και χρονιά βαθέματος της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία τροφοδοτείται με την αμφισβήτηση και τις αντιστάσεις από τα αριστερά και από τα κάτω. Παρά την υποχώρηση των μεγάλων αγώνων και την προσπάθεια εμπέδωσης μιας νέας μνημονιακής «κανονικότητας» ως «αναπόδραστης» και «αιώνιας», το εργατικό και λαϊκό κίνημα συνεχίζει να δίνει σημαντικές μάχες και να κρατάει ανοιχτή την δυνατότητα ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής.

Με αυτήν την οπτική αντιμετωπίζουμε τα καθήκοντά μας το επόμενο διάστημα. Η συγκρότηση της ANTAPΣYA εννιά χρόνια πριν ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς ήταν και συνεχίζει να είναι μια πολύτιμη κατάκτηση για όλο το κίνημα. Ο προωθητικός ρόλος και η δυναμική της κάθε άλλο παρά έχουν εξαντληθεί, παρά τις υπαρκτές και σοβαρές αδυναμίες και ανεπάρκειες που χαρακτήρισαν την παρέμβασή μας από τη 3η Συνδιάσκεψη (2016) μέχρι και σήμερα.

Φιλοδοξούμε η 4η Συνδιάσκεψη, και η πορεία προς αυτήν, να γίνει ο άξονας πρωτοβουλιών και παρεμβάσεων για:

Ένα άλμα στην ANTAPΣYA που περιλαμβάνει την βαθύτερη επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την ενίσχυση της μαζικότητας, της ενότητας, της δημοκρατίας, της συμμετοχής στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, και την διεύρυνσή της με νέες δυνάμεις ρεύματα και αγωνιστές-τριες.

Μια ενωτική, μαχητική αγωνιστική παρέμβαση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα για την διεκδίκηση των σύγχρονων αναγκών και δικαιωμάτων του κόσμου της δουλειάς, για την ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, για ενωτικές πρωτοβουλίες προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς.

Την συσπείρωση των πολύμορφων δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, που αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα και τα όρια των ρεφορμιστικών προτάσεων, στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-πόλου. Για άμεσα ορατά βήματα στην πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής.

A. ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

A1. Η αναιμική «ανάκαμψη» και η απειλή μιας νέας ύφεσης

2. Το καλοκαίρι του 2017 συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την κατάρρευση της Bear Sterns στις ΗΠΑ, που έδωσε το έναυσμα για την μεγαλύτερη ύφεση που έχει γνωρίσει ο καπιταλισμός από τη δεκαετία του '30. Η εικόνα που καλλιεργούν συστηματικά οι διαχειριστές του συστήματος είναι ότι η κρίση αποτελεί παρελθόν, αποτελεί ένα ατύχημα. Ισχυρίζονται ότι οι διασώσεις των τραπεζών με κρατικό χρήμα σε

συνδυασμό με τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» ξαναβάζουν το σύστημα σε τροχιά σταθεροποίησης και ανάπτυξης.

Οι δυνάμεις του κεφαλαίου επιχειρούν να υπερβούν την κρίση μέσα από την προώθηση των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, σε όλα τα πεδία από την παραγωγή ως το πολιτικό σύστημα: Με την τεράστια εμβάθυνση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, με την προώθηση της ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης των πάντων, με την αξιοποίηση και προώθηση επιστημονικών καινοτομιών για την ένταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της εργατικής τάξης, με την άνευ προηγουμένου συγκέντρωση του κεφαλαίου, της ιδιοκτησίας και του πλούτου στα χέρια λίγων κεφαλαιοκρατών, με την τρομακτική ένταση της διπλής κλοπής των λαών και ολόκληρων περιοχών από τα ηγεμονικά καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά κέντρα, μέσω και του ληστρικού μηχανισμού του «χρέους» που εκτινάσσεται διεθνώς. Ταυτόχρονα επιδιώκουν μια στροφή στην πολιτική αντίδραση (αντιδημοκρατικός κατήφορος της ΕΕ, μορφές επιτροπείας και ουσιαστικής κατάργησης της δημοκρατίας με διάρκεια, ενίσχυση της δεξιάς και ακροδεξιάς κ.ά.).

Πάνω στο έδαφος της κρίσης οξύνονται οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστικών κέντρων και των αστικών τάξεων σε όλο τον κόσμο. Οι πολεμικές εστίες πολλαπλασιάζονται, οι πολεμικοί εξοπλισμοί αναπτύσσονται παντού (ακόμη και στην καταχρεωμένη Ελλάδα), οι κίνδυνοι για πολεμικές συρράξεις δυναμώνουν. Μέσα στην κρίση του, το κεφάλαιο δεν διστάζει να βάψει τα χέρια του με αίμα προκειμένου να ενισχύσει την θέση του έναντι της εργατικής τάξης και των ανταγωνιστών του, προκειμένου να ξεπεράσει την κρίση του μέσα από την καταστροφή.

Όμως, η καπιταλιστική κρίση δεν ξεπερνιέται παρά τις επιθέσεις των καπιταλιστών στην εργατική τάξη ή τις ενέσεις ρευστότητας που κρατάνε την παγκόσμια οικονομία στην «εντατική» και φουσκώνουν την κερδοσκοπία. Οργανισμοί όπως ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ παρουσίαζαν τους προηγούμενους μήνες ως «μεγάλη πρόοδο» το γεγονός ότι καταγραφόταν θετικό πρόσημο στις ΗΠΑ, την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ιαπωνία ταυτόχρονα. Στην πραγματικότητα, κάτω από την επιφάνεια των καθησυχαστικών διαβεβαιώσεων, οι ανησυχίες για την «υγεία» του συστήματος δεν μπορούν να κρυφτούν και διατυπώνονται ανοιχτά. Ακόμα και οι δικόι τους οργανισμοί (έκθεση του ΟΟΣΑ για την παγκόσμια οικονομία) ομολογούν ότι αυτό που παρουσιάζεται διεθνώς (αλλά και εδώ στην Ελλάδα από τον Τσίπρα) ως «ξεπέρασμα της κρίσης» δεν είναι παρά μια **αναιμική ανάκαμψη** κι ότι η προοπτική μιας νέας ύφεσης είναι κάτι παραπάνω από υπαρκτή. Η συζήτηση γίνεται για το πότε και το πώς αυτή θα ξεσπάσει.

Ένα «καμπανάκι» είναι η άνευ προηγουμένου διόγκωση του ιδιωτικού και δημόσιου χρέους διεθνώς. Σύμφωνα με την έκθεση του ΟΟΣΑ «Παρά την κάποια απομόχλευση των τελευταίων χρόνων το χρέος των νοικοκυριών και των μη-χρηματοοικονομικών επιχειρήσεων παραμένει σε ιστορικά υψηλά επίπεδα σε πολλές χώρες και σε κάποιες συνεχίζει να αυξάνεται». Για τους ίδιους κινδύνους προειδοποιούν και οι πιο «έγκυροι» μηχανισμοί του διεθνούς κεφαλαίου (ΔΝΤ, Deutsche Bank κ.ά.) που διαπιστώνουν ότι, παρά τις τρομακτικές ενέσεις ρευστότητας για την «διάσωση του τραπεζικού συστήματος» –που υπολογίζονται παγκοσμίως σε 34 τρισ. δολάρια!- τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά φτωχά, την ίδια στιγμή που με τη δημιουργία και τη συσσώρευση τεράστιων βουνών από χρέη και ελλείμματα δημιουργούνται οι όροι για μια ακόμα βαθύτερη ύφεση.

Το υπόβαθρο αυτού του φαύλου κύκλου είναι ότι η ίδια η «υγεία» του συστήματος δεν έχει αποκατασταθεί: Παρά την τεράστια επίθεση για την ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας, η κερδοφορία του κεφαλαίου συνεχίζει να είναι αδύναμη και στα χαμηλότερα επίπεδα όλης της μεταπολεμικής περιόδου. «Με την εξαίρεση της Ιαπωνίας, το 2016 όλες

οι οικονομίες είχαν χαμηλότερα ποσοστά κέρδους συγκρινόμενα με το 2007 και σε κάποιες περιπτώσεις πολύ χαμηλότερα. Κατά τα δυο τελευταία χρόνια η κερδοφορία έχει μειωθεί σε όλες τις χώρες, ακόμα και στην Ιαπωνία».¹

Η σημερινή δομική κρίση του καπιταλισμού, η αδυναμία υπέρβασής της και ανάκτησης «βιώσιμων ρυθμών ανάπτυξης» παρά τα τεράστια ποσά που δαπανήθηκαν για αυτόν τον σκοπό και παρά την ιστορικών διαστάσεων επίθεση στην εργατική τάξη και τους λαούς, αναδεικνύουν τα ιστορικά όρια του ίδιου του συστήματος. Τα γιγάντια υπερσυσσωρευμένα κεφάλαια δεν μπορούν να «αξιοποιηθούν» επενδύόμενα στην παραγωγή με τρόπο ικανοποιητικό για το κεφάλαιο, ενώ ούτε η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων και η υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης και των λαών δεν είναι επαρκείς όροι για την ανάταξη της καπιταλιστικής κερδοφορίας και το ξεπέρασμα της κρίσης.

Όλα τα γιατροσόφια και τα «μίγματα πολιτικών», των τελευταίων δέκα χρόνων, αντί να ξεπεράσουν την κρίση, έχουν φορτώσει το σύστημα με νεκρά βάρη, με τους διαχειριστές του να περιπλανούνται σε ένα ναρκοπέδιο με πυκνή ομίχλη. Παράλληλα, οι επιθέσεις στην εργατική τάξη δεν έχουν καταφέρει να δώσουν φτερά στο σύστημα (ιστορικά, ο καπιταλισμός ποτέ δεν ξεπέρασε γενικευμένες κρίσεις εντείνοντας την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης) ούτε βέβαια κατάφεραν να αφαιρέσουν από την εργατική τάξη τη δυνατότητά της να παλεύει συλλογικά, να ενώνεται κόντρα στους διαχωρισμούς, στον αγώνα για τα άμεσα και ιστορικά της συμφέροντα.

Για αυτό τον λόγο όλες οι αστικές αντιλήψεις –οι οποίες επηρεάζουν την συζήτηση και στην αριστερά- που αντιμετωπίζουν την κρίση σαν «χρηματιστηριακή», σαν αποτέλεσμα της «αχαλίνωτης δράσης των τραπεζών» ή ακόμα και σαν κρίση της «ενεργού ζήτησης» έχουν χρεοκοπήσει. Μόνο τα όπλα της μαρξιστικής κριτικής μπορούν να αποκαλύψουν το «κρυμμένο της μυστικό»: ότι πρόκειται για κρίση που έχει την βάση της βαθιά στους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής και του συστήματος εκμετάλλευσης, μια κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου, που οδηγεί στην αδυναμία ανάταξης της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Ο σημερινός καπιταλισμός δεν επιδέχεται λύσεις «κεϋνσιανού τύπου», «ενδιάμεσες» λύσεις ή λύσεις «κοινωνικού συμβολαίου». Γι' αυτό η σοσιαλδημοκρατία συντάσσεται στη νεοφιλελεύθερη πολιτική, γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ ακολουθεί αυτόν τον δρόμο. Γι' αυτό η αντικαπιταλιστική πολιτική πρόταση δεν είναι κάποιος «ιδεολογικός πόθος», αλλά πηγάζει από την οξύτητα και τον χαρακτήρα των αντιθέσεων του σημερινού καπιταλισμού. Ο συνδυασμός των αδιεξόδων και των ανταγωνισμών των αρχουσών τάξεων με την οργή και τους αγώνες της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων δίνει νέες δυνατότητες για την Αριστερά γενικά και ιδιαίτερα για την επαναστατική, αντικαπιταλιστική αριστερά διεθνώς.

A2. Η κρίση στην καρδιά της ΕΕ: από την οικονομία στην πολιτική

3. Η Ε.Ε. και η ευρωζώνη είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κατάστασης του καπιταλισμού παγκόσμια. Μόνο από το 2015 και μετά η ΕΚΤ έχει «ρίξει» περίπου 2,3 τρισ. στη δική της εκδοχή της «ποσοτικής χαλάρωσης». Το ποσό αυτό ισodυναμεί με το ετήσιο ΑΕΠ της Γαλλίας, που είναι η έκτη οικονομία στον κόσμο! Αυτή η τεράστια «ένεση» κατάφερε να δώσει τους σημερινούς αναιμικούς ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά και ταυτόχρονα να δημιουργήσει μια σειρά ερωτήματα για τα «πυρομαχικά που σώνονται» μπροστά στους αναμενόμενους νέους σπασμούς της κρίσης του συστήματος.

Οι ωρολογιακές βόμβες είναι πολλές. Παράδειγμα αποτελεί η Ιταλία: το ιταλικό δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει το 130% του ΑΕΠ (μόνο η Ελλάδα την ξεπερνάει) ενώ τα ελλείμματα εξακολουθούν να ρουφάνε το 2,5% του ΑΕΠ της χώρας. Η Ιταλία ξοδεύει για την εξυπηρέτηση του χρέους της περισ-

σότερα από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης (περιλαμβανομένης και της Ελλάδας). Την ίδια στιγμή, οι ιταλικές τράπεζες είναι φορτωμένες με ένα βουνό «κόκκινων» δανείων που το καλοκαίρι του 2017 έφταναν τα 350 δισ. ευρώ. Τον Δεκέμβρη του 2016 η ιταλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να διασώσει μια από τις αρχαιότερες ιταλικές τράπεζες, την Monte dei Paschi di Siena.

Στην πραγματικότητα η οικονομική κρίση όχι μόνο δεν ξεπερνιέται, αλλά μετατρέπεται και σε πολιτική κρίση, κλονίζοντας τα θεμέλια της «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Ο πρώτος σεισμός ήρθε με το δημοψήφισμα στη Βρετανία για το Brexit (έξοδο από την ΕΕ) τον Ιούνη του 2016. Η εξήγηση που έδιναν τότε τα διάφορα επιτελεία (προπαγανδιστικά και μη) ήταν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος σχετίζεται με κάποιες βρετανικές ιδιορρυθμίες (και με τον υποτιθέμενο ρατσισμό της βρετανικής «Λευκής» εργατικής τάξης) και σίγουρα όχι με κάτι που θα απειλήσει σοβαρά το οικοδόμημα της ΕΕ. Τα αποτελέσματα των γερμανικών εκλογών τον Σεπτέμβρη του 2017 ήρθαν όμως να επιβεβαιώσουν την εικόνα της πολιτικής κρίσης στον «πιρήνα» της Ε.Ε. Τα παραδοσιακά κόμματα που στήριξαν το «θαύμα» του γερμανικού καπιταλισμού μεταπολεμικά και διαχειρίστηκαν την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» είδαν τα ποσοστά τους να πέφτουν στο χαμηλότερο επίπεδο από το 1949 -κι αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία.

Η κυβέρνηση του Ραχόι στην Ισπανία προβαλλόταν επίσης ως παράδειγμα επιτυχημένης «εξόδου από την κρίση». Όμως, ήρθαν οι εξελίξεις και το κίνημα στην Καταλονία και ράγισαν αυτή τη βιτρίνα. Στις εκλογές της 21 Δεκέμβρη στην Καταλονία φάνηκε ανάγλυφα και η αντοχή του κινήματος (ανεξάρτητα από την ηγεσία του) και τα αδιέξοδα της πολιτικής πυγμής του Ραχόι που είχε και έχει την στήριξη όλης της ΕΕ. Η ANTAPΣYA πολύ σωστά εξέφρασε την αλληλεγγύη της στο κίνημα που πάλεψε και παλεύει στην Καταλονία, από την σκοπιά των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων και του λαού, και όχι σε συμμαχία με την καταλανική αστική τάξη.

Στην Πορτογαλία αυτό που παρουσιάζεται ως «επιτυχία» της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, που έχει τη στήριξη της αριστεράς, δεν είναι παρά η διαχείριση της μνημονιακής πραγματικότητας, με οριακές βελτιώσεις απαραίτητες για την πολιτική σταθεροποίηση της κατάστασης. Η τοποθέτηση του πορτογάλου υπουργού Οικονομικών στη θέση του προέδρου του Eurogroup δείχνει ότι αυτή η πολιτική είναι – και στην περίπτωση αυτή- επιθυμητή από τα κέντρα του συστήματος, προς το οποίο λειτουργεί σαν «εφεδρεία».

4. Η ίδια η διαδικασία της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης έχει μπει σε κρίση, που τροφοδοτείται τόσο «από κάτω», από την πλατιά δυσaréσκεια των μαζών, όσο και «από πάνω» την ένταση των αντιθέσεων και ανταγωνισμών.

Η απάντηση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου είναι **η ένταση της αντιδραστικής θωράκισης της οικονομικής και πολιτικής λειτουργίας της Ε.Ε.:** θεσμική εμπέδωση και επιβολή των «νεοφιλελεύθερων»-καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, μορφές διαρκούς επιτροπείας, υπουργός οικονομικών για την συγκέντρωση των αποφάσεων, ένταση της ανισομέρειας και των ανισοτήτων, ισχυρή τάση προς την στρατιωτικοποίηση. Όμως το «όχημα» για αυτά τα «προχωρήματα» από την πλευρά του κεφαλαίου, δηλαδή η ανανέωση και ισχυροποίηση του «γαλλογερμανικού άξονα» ως της ατμομηχανής που θα πάει μπροστά την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» και θα αναζωογονήσει τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό, μέσα από το «πετυχημένο» δίδυμο Μέρκελ-Μακρόν, δέχτηκε πολύ ισχυρό πλήγμα. Τα σχέδια που πριν από μερικούς μήνες έμοιαζαν και σαν σωσίβιο και σαν όραμα για τις άρχουσες τάξεις της Ε.Ε. -και στα οποία επένδυε και ο Τσίπρας για να δικαιολογήσει την επιλογή ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική έξω από ευρώ και ΕΕ»- έδειξαν νωρίς τα όριά τους.

Όλες αυτές οι εξελίξεις καταρρίπτουν κάθε απάτη περί δυνατότητας της Ε.Ε. να αλλάξει σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Η ΕΕ δεν μεταρρυθμίζεται, δεν τροποποιείται, ανατρέπεται. Γι' αυτό είναι αναγκαίο παρά ποτέ να δυναμώσουμε την πάλη

κατά της Ε.Ε. Η αντικαπιταλιστική διεθνιστική έξοδος από την Ε.Ε. είναι η μόνη προοπτική για τους εργαζόμενους. Δεν χαρίζουμε τα πολύμορφα και αντιφατικά ρεύματα αμφισβήτησης της Ε.Ε. στον αστικό ευρωσκεπτικισμό και την ακροδεξιά.

5. Τα σοκ για τους «από πάνω» θα συνεχιστούν. Τροφοδοτούν και τροφοδοτούνται από τους αγώνες, τις αντιστάσεις και την αμφισβήτηση των «από κάτω». Η σχέση είναι διαλεκτική. Οι ανταγωνισμοί τόσο στο εσωτερικό των αστικών τάξεων όσο και ανάμεσα στις αστικές τάξεις δεν εκτυλίσσονται σε ένα τοπίο όπου η αντίσταση των «από κάτω» έχει τσακιστεί, εξανεμιστεί ή ενσωματωθεί. Το αντίθετο συμβαίνει.

Το κίνημα στην Καταλονία δεν ξεπήδησε από το πουθενά. Ήταν απότοκο των μαχών ενάντια στη λιτότητα και τις επιθέσεις της δεξιάς από το 2011 τουλάχιστον («πλατείες», απεργίες κλπ). Την ίδια διαδικασία, της αναζήτησης μεγάλων κομματιών εργατών/τριών και νεολαίας προς τ' αριστερά, προς την πολιτική έκφραση της ταξικής οργής ενάντια στις ατέλειωτες θυσίες που απαιτούν οι άρχουσες τάξεις, τη διακρίνουμε και στην επανεμφάνιση μαζικών «αριστερών» ρεφορμιστικών ρευμάτων, για παράδειγμα γύρω από τον Κόρμπιν ή τον Μελανσόν στη Βρετανία και την Γαλλία. Γνωρίζουμε πολύ καλά τα όρια τέτοιων ηγεσιών και των προγραμμάτων που εκπροσωπούν. Ως ANTAPΣYA δώσαμε τη μάχη και στην Ελλάδα και διεθνώς, για τη διατήρηση της αυτοτέλειας της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε περιόδους που η ελκτική δύναμη κομμάτων τύπου ΣΥΡΙΖΑ έμοιαζε ακαταμάχητη. Δικαιωθήκαμε σε αυτή την στάση.

Το κέρδισμα του κόσμου που κάνει τα πρώτα βήματα σε μια πορεία προς τα αριστερά, με τις αντιφάσεις και τα όριά του, **δεν είναι μονόπρακτο.** Η εργατική τάξη και οι λαοί **είναι δυνατόν** να προσεγγίσουν στην σημερινή εποχή την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ρήξης και των επαναστατικών ιδεών, να φτάσουν πολύ πέρα από τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου, στο βαθμό όμως που υπάρχει και συγκροτείται με **πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά, αναπτύσσονται οι απελευθερωτικές και κομμουνιστικές ιδέες** σαν στρατηγικά «εναλλακτική απάντηση» στον βάρβαρο καπιταλισμό και δημιουργούνται οι **όροι της κοινής δράσης μέσα στους αγώνες και της επαφής με την συνείδηση** όλου του δυναμικού που αναζητά προς τα αριστερά. Σε αυτό τον δρόμο βαδίζει η ANTAPΣYA.

A3. Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και το «φαινόμενο» Τραμπ

6. Στο διάστημα που έχει περάσει από την 3^η Συνδιάσκεψη **οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν οξυνθεί,** η παγκόσμια «αταξία» έχει εξαπλωθεί και τα «θερμά σημεία» στον πλανήτη πολλαπλασιάζονται. Ενώ η ανάφλεξη πριν από δυο χρόνια στην Ουκρανία, ως αποτέλεσμα της τεράστιας όξυνσης του κοινωνικού και εθνικού ζητήματος και του επικαθορισμού του από τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, έμοιαζε να καταλαγιάζει, η Μέση Ανατολή έπαιρνε φωτιά με την κλιμάκωση του πολέμου στην Συρία και την επέμβαση μεγάλων ιμπεριαλιστών και περιφερειακών υποϊμπεριαλισμών στην σφαγή που εξελισσόταν εκεί.

Σήμερα το «μέτωπο» των ανταγωνισμών στη Μέση Ανατολή παραμένει ενεργό. Το 2017 τελειώνει με το μαζικό Παλαιστινιακό κίνημα να δίνει ηρωικές μάχες μετά τη μονόπλευρη αναγνώριση από τον Τραμπ της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ. Την ίδια στιγμή, η διεθνής αναμέτρηση στην Συρία δυναμώνει αντί να καταλαγιάζει μετά την ήττα του ISIS και εμπλέκει ολόένα και περισσότερο τα γειτονικά κράτη (Τουρκία, Ιράν, Ιράκ, με κλιμάκωση και των ισραηλινών στρατιωτικών προκλήσεων) αλλά και τις βασικές ιμπεριαλιστικές χώρες (Ρωσία-ΗΠΑ), που συμμετέχουν με σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις, σε κίνδυνο άμεσης αντιπαράθεσης.

Κλιμακώθηκε επίσης η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Υεμένη με τη στρατιωτική εισβολή της Σαουδικής Αραβίας και

άλλων και τον σφαγιασμό του λαού της Υεμένης. Η Σαουδική Αραβία, εξάλλου, σε στενή συνεργασία με τις ιμπεριαλιστικές ΗΠΑ, έχει φθάσει ήδη στην 3η θέση των στρατιωτικών εξοπλισμών παγκόσμια, με ευρύτερες βλέψεις ηγεμόνευσης στην περιοχή (βλ. και τη σύγκρουση με το Κατάρ) και σε μετωπική σύγκρουση με το Ιράν.

Η κρίση στην Κορεατική χερσόνησο, με τις συνεχείς απειλές του Τραμπ ότι μπορεί να αφανίσει τη Βόρεια Κορέα κάθε φορά που το αυταρχικό καθεστώς της προχωράει σε πυρηνική δοκιμή ή εκτόξευση πυραύλου, αποτελεί αναμφισβήτητα ένα από τα πιο θερμά σημεία του πλανήτη. Αυτή η εστία έντασης δεν είναι δημιούργημα «δυο τρελών». Είναι προϊόν ευρύτερων ανταγωνισμών. Μέσω της Κορέας ο Τραμπ επιχειρεί να κλιμακώσει τις αμερικάνικες πιέσεις πάνω στην Κίνα.

Η Κίνα αποτελεί μια αναδύομενη ιμπεριαλιστική δύναμη που κινείται πλέον οικονομικά όχι μόνο με τεράστιες εξαγωγές εμπορευμάτων αλλά και με εξαγωγές κεφαλαίων σε πολλές χώρες που παλιά ήταν προνομιακό πεδίο των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών της Δύσης (ιδιαίτερα στην Αφρική αλλά και στη Νοτιοανατολική Ασία). Ταυτόχρονα όμως αποτελεί πολύτιμο εμπορικό εταίρο και των ΗΠΑ και της Ε.Ε. και κυρίως διαθέτει τεράστια αποθεματικά σε δολάρια τα οποία είναι τοποθετημένα σε αμερικανικά ομόλογα. Ένας ανοιχτός οικονομικός πόλεμος των ΗΠΑ κατά της Κίνας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Επιπλέον, η Κίνα αμφισβητεί στρατιωτικά τον αμερικάνικο έλεγχο στον Ειρηνικό Ωκεανό, αλλά μια ευθεία στρατιωτική αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας είναι δύσκολη για πολλούς λόγους. Αναγκαστικά, οι ανταγωνισμοί παίρνουν πλάγιες μορφές. Και σε αυτές πρέπει να προσθέσουμε και τους ανταγωνισμούς με την Ε.Ε. που ανησυχεί για την κινεζική διείσδυση στην ανατολική Ευρώπη.

Η απόφαση του ΠΣΟ της ANTAPΣYA τον Σεπτέμβρη του 2017 εκτιμούσε ότι: “Ένα περίπου χρόνο μετά την ανάδειξη Τραμπ στις ΗΠΑ, κλιμακώνεται η πολεμοκάπηλη πολιτική απέναντι σε όποια χώρα θεωρεί αντίπαλο. Βενεζουέλα, Β. Κορέα, Ιράν έχουν μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ, με τελευταίο δείγμα την ανατριχιαστική ομιλία του Τραμπ στην ΓΣ του ΟΗΕ. Μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ οι αντιφάσεις και οι αντιθέσεις οξύνονται. Οι αμφιβολίες για την οικονομική πολιτική, για την ουσία της πολιτικής «America first», της δυνατότητας να εφαρμόσει πολιτικές «προστατευτισμού» -όπως υποσχόταν- στην εποχή της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης», η ευστάθεια του πολιτικού συστήματος, οι σχέσεις με την ακροδεξιά, αλλά και η εξωτερική πολιτική (απόσυρση από την συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα, όξυνση της επιθετικής ρητορικής στα «ανοιχτά μέτωπα» με Ρωσία, Βόρεια Κορέα, Κίνα, Ιράν κλπ) οξύνουν τις αντιθέσεις στους κόλπους του αμερικάνικου κεφαλαίου ενώ δεν δείχνουν έως τώρα να μπορούν να εδραιώσουν την ηγετική θέση του αμερικάνικου καπιταλισμού στο παγκόσμιο σύστημα”. Αυτή η σωστή εκτίμηση επιβεβαιώνεται από τις νέες εξελίξεις.

7. Σε εποχές κρίσης, σημαντικό τμήμα των κεφαλαίων επιστρέφει στην «εθνική του βάση», με αποτέλεσμα να επιδιώκονται μέτρα στήριξης του κεφαλαίου, «οικονομικού πολέμου» ή/και «προστατευτισμού», να υψώνονται τείχη (με πρώτο στόχο πρόσφυγες, μετανάστες και μειονότητες), να αναπτύσσεται η εθνική ρητορική, **ως μέσο για τη διεκδίκηση καλύτερης θέσης των κεφαλαίων αυτών στον διεθνή καταμερισμό.** Προφανώς δεν έχουμε το «τέλος της παγκοσμιοποίησης», αλλά μια βαθιά κρίση της υπάρχουσας μορφής καπιταλιστικής διεθνοποίησης και μια προσπάθεια ανασυγκρότησής της. Αυτή η προσπάθεια είναι το ταξικό περιεχόμενο της «εθνικής» ή «αντιπαγκοσμιοποιητικής» ρητορικής του Τραμπ, της Μέη, άλλων τμημάτων του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του (Ανατολική Ευρώπη κλπ) και τμημάτων της ακροδεξιάς (όπως η Λεπέν κ.ά.). Η τάση αυτή, σε διαφορετικό βαθμό, εκφράζεται σε όλες τις χώρες και στις αστικές πολιτικές δυνάμεις, είτε εμφανίζονται ως εθνικιστές είτε ως κοσμοπολίτες.

Για τον λόγο αυτό χρειάζεται **αυστηρός διαχωρισμός από όλες αυτές τις αστικές δυνάμεις.** Το περιεχόμενο της «εθνι-

κής» και «αντιπαγκοσμιοποιητικής» τους πολιτικής είναι βα-
 θύτατα αντιδραστικό. Η ανειρήνευτη πάλη μας όχι μόνο
 ενάντια στην Ε.Ε., αλλά ενάντια στους θεσμούς του διεθνο-
 ποιημένου καπιταλισμού (ΔΝΤ, ΟΟΣΑ, CETA κλπ) γίνεται
 σταθερά από εργατικές διεθνιστικές θέσεις.

**8. Αποτέλεσμα της όξυνσης των ανταγωνισμών είναι το πύ-
 κνωμα των πολεμικών συγκρούσεων και η απειλή εκδήλω-
 σης γενικευμένων πολέμων σε περιφερειακό ή και ευρύτερο
 επίπεδο,** με πιθανή άμεση συμμετοχή και αντιπαράθεση
 ηγετικών καπιταλιστικών κρατών.

Η αμφισβήτηση της ηγεμονίας τους, οδηγεί τις ΗΠΑ σε πο-
 λιτικοστρατιωτική και οικονομική αντεπίθεση, η οποία δημι-
 ουργεί νέες μεγάλες απειλές για την ειρήνη στον πλανήτη,
 ιδιαίτερα στην περιοχή μας, αλλά και σε Ειρηνικό, βόρεια
 Ευρώπη κ.α. Εντείνεται η κούρσα των ανταγωνισμών και της
 πολεμικής προετοιμασίας στην οποία, εκτός των ΗΠΑ, συμ-
 μετέχουν με ένταση και η Κίνα, η Ρωσία, η Γερμανία και συ-
 νολικά η ΕΕ. Η ΕΕ στρατιωτικοποιείται ραγδαία μέσω της
 συγκρότησης της PESCO, της Μόνιμης Δομής Συνεργασίας
 για την άμεση ανάπτυξη του ευρωστρατού, της ανάπτυξης
 του ευρωπαϊκού σχηματισμού μάχης, του ευρωστρατηγείου
 επεμβάσεων, της ακτοφυλακής-συνοριοφυλακής κ.ά. Τα
 κράτη-μέλη της επεμβαίνουν σε μια σειρά χώρες (Λιβύη,
 υποσαχάρια Αφρική, Αφγανιστάν κ.λπ.).

Διαμορφώνεται δυναμική νέων προσφυγικών ρευμάτων, τα
 οποία αντιμετωπίζουν τα ματωμένα τείχη της ΕΕ, ανεβάζον-
 τας το βαρύ τίμημα σε ανθρώπινες ζωές στη Μεσόγειο. **Η
 ανάπτυξη του αντιπολεμικού αντιμπεριαλιστικού κινήματος
 σε σύνδεση με τον συνολικό αντικαπιταλιστικό αγώνα γίνε-
 ται θέμα κυριολεκτικά ζωής και θανάτου για τους λαούς.**

Α4. Στροφή του συστήματος στην πολιτική αντίδραση. Η ακροδεξιά και φασιστική απειλή και η απάντηση της Αριστεράς

9. Στο πολιτικό σύστημα, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια
 στροφή στην «αντίδραση σε όλη την γραμμή». Όλοι οι μο-
 χλοί της εξουσίας συγκεντρώνονται όλο και περισσότερο
 απευθείας στα χέρια του κεφαλαίου, ενισχύεται η εκτελεστι-
 κή εξουσία και το αστικό «βαθύ κράτος», καθώς και οι μηχαν-
 ισμοί σύνδεσης με τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις. Εμπε-
 δώνονται μηχανισμοί μόνιμης επιτροπείας. Αυταρχικοποιεί-
 ται το κράτος, στο οποίο αναβαθμίζεται η χρήση της βίας
 (άμεσης ή έμμεσης) κατά του λαού, ο έλεγχος, η παρακο-
 λούθηση, ο εργοδοτικός δεσποτισμός, χτυπιούνται οι δημο-
 κρατικές κατακτήσεις και ελευθερίες. **Αποδεικνύεται ότι ο
 καπιταλισμός είναι ασύμβατος με τα δημοκρατικά δικαιώμα-
 τα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων.**

Όψη της πολιτικής κρίσης και της πόλωσης είναι η εμφάνι-
 ση της ακροδεξιάς και των φασιστών. Οι ρατσιστικές-ισλα-
 μοφοβικές εκστρατείες είναι κεντρικός άξονας της στρατη-
 γικής των αρχουσών τάξεων για να διαιρέσουν την εργατική
 τάξη, να απομονώσουν και να κατακερματίσουν τις αντιστά-
 σεις. Αυτές οι πολιτικές, τα κλειστά σύνορα, οι «φράχτες», η
 «Ευρώπη-Φρούριο» γεμίζουν τη Μεσόγειο πτώματα, γεμί-
 ζουν τα σκλαβοπάζαρα της Λιβύης και τα στρατόπεδα συγ-
 κέντρωσης στα νησιά. Παράλληλα είναι το θερμοκήπιο για
 την ανάπτυξη των φασιστών, της Λεπέν, του AfD που μπήκε
 στην γερμανική βουλή, του Κόμματος της «Ελευθερίας» που
 μπήκε στην κυβέρνηση της Αυστρίας, την επανεμφάνιση
 των βρυκολάκων του φρανκισμού στο ισπανικό κράτος αλλά
 ακόμα και στους δρόμους της Αμερικής κάτω από την ομ-
 πρέλα του Τραμπ όπως είδαμε το καλοκαίρι στη Σαρλότσβιλ
 με τη δολοφονία της Χεδερ Χάγιερ.

Η μάχη ενάντια στον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία, τα κλει-
 στά σύνορα είναι κορυφαία πολιτική μάχη για την Αριστερά
 και το κίνημα διεθνώς. **Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε
 υποτίμηση αυτής της μάχης.** Όταν η Αριστερά πρωτοστατεί
 σε αυτή τη μάχη, δημιουργεί την καλύτερη προϋπόθεση για
 να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με την αντιφασιστική οργή
 εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και την Αμερική.

Δίνουμε την μάχη αυτή με ενωτικό μαζικό τρόπο. Επιδιώκου-

με το αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό κίνημα να παίρνει αντι-
 κυβερνητικά αντιΕΕ χαρακτηριστικά. Απευθυνόμαστε σταθε-
 ρά για τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλες τις δυνάμεις της
 μαχόμενης αριστεράς και της αυτονομίας για μαχητική ενω-
 τική δράση. Υποστηρίζουμε τις πρωτοβουλίες συντονισμού
 του διεθνούς αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος,
 όπως αυτή για τις 17 Μάρτη που καλούν η ΚΕΕΡΦΑ ο ΣΥ-
 ΠΡΟΜΕ και ένα πλήθος αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών και
 άλλων συλλογικοτήτων.

Α5. Καπιταλισμός και περιβάλλον σχέση καταστροφής

10. Το κεφάλαιο αντιμετωπίζει τη φύση, το φυσικό και δο-
 μημένο περιβάλλον, ως αναλώσιμο, καύσιμη ύλη για την
 κερδοφορία του. Αποτέλεσμα; Κλιματική αλλαγή με ανυπο-
 λόγιστες συνέπειες, πρωτοφανής περιβαλλοντική καταστρο-
 φή, ρύπανση και μόλυνση, πόλεις-τέρατα, εξάντληση των
 φυσικών πόρων, μεταλλαγμένα, επέλαση των «επενδυτών»
 ενάντια σε κάθε δημόσιο, πολιτιστικό, ιστορικό και κοινωνικό
 αγαθό. Το σύνολο των περιβαλλοντικών προβλημάτων πη-
 γάζει από την καθολική υπαγωγή όλων των πλευρών της
 κοινωνικής ζωής και της φύσης στο καθεστώς της ιδιωτικής
 ιδιοκτησίας, της διευρυμένης εμπορευματικής παραγωγής
 και της κεφαλαιακής συσσώρευσης.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, στο όνομα της «ανάπτυξης»
 προκαλεί μια ιστορικά ποιοτική αρνητική μεταβολή στους
 όρους της ζωής στον πλανήτη Γη. Εντέλει, χωρίς την απαλ-
 λαγή της κοινωνίας και της φύσης από τα δεσμά των καπι-
 ταλιστικών σχέσεων είναι αδύνατη και η ισορροπία του αν-
 θρώπου με το «ανόργανο σώμα» του (Μαρξ), τη φύση, και η
 οικολογική ισορροπία αυτή καθαυτή.

Η πλημμύρα στην Μάνδρα, που οδήγησε σε θάνατο 23 αν-
 θρώπους και κατέστρεψε την πόλη, ανέδειξε τις εγκληματι-
 κές συνέπειες του καπιταλισμού στο περιβάλλον και στη χώ-
 ρα μας. Πλάι στο έγκλημα της Μάνδρας, υπάρχει ατελεί-
 ωτος κατάλογος τέτοιων περιβαλλοντικών εγκλημάτων, από
 τις Σκουριές στη Χαλκιδική μέχρι το παλιό αεροδρόμιο του
 Ελληνικού και από την εξόρυξη πετρελαίου στην Ήπειρο και
 την τσιμεντοποίηση της περιοχής Τοπλού στο Λασιθί μέχρι
 το ιδιωτικό ποδοσφαιρικό γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Στην Ελλάδα έχει στηθεί ένα πανηγύρι κερδοσκοπίας πάνω
 στη γη και στο περιβάλλον με πρωταγωνιστές μεγαλοκαπι-
 ταλιστές, τράπεζες, επενδυτικά funds, με την αρωγή και κα-
 τεύθυνση των δανειστών μέσω του υπερταμείου, της ΕΕ με
 τα στοχευμένα σ' αυτή την κατεύθυνση προγράμματα χρη-
 ματοδότησης της κυβέρνησης και των περιφερειών. Δεν εί-
 ναι τυχαίο ότι η πληγείσα από τις πλημμύρες περιοχή του
 Θριάσιου (από τις πιο υποβαθμισμένες και χωρίς υποδομές
 περιοχές της Ελλάδας) προορίζεται για ένα απέραντο Logi-
 stics Πάρκο σε σύνδεση με τις ιδιωτικές προβλήτες της Co-
 sco στο λιμάνι του Πειραιά, την ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ
 για μεταφορές στην Ευρώπη και τις οδικές αρτηρίες της Ατ-
 τικής Οδού και της Ολυμπίας Οδού. Όλο αυτό το σχέδιο πα-
 τάει, μεταφορικά και κυριολεκτικά, στα μπαζωμένα ρέματα
 της περιοχής με κίνδυνο να επαναληφθεί η τραγωδία του
 Νοέμβρη.

Η θυσία του περιβάλλοντος στο βωμό του κέρδους πάει χέ-
 ρι χέρι με την πολιτική των μνημονίων: Περικοπές και ιδιωτι-
 κοποιήσεις δημόσιων οργανισμών και δομών και των παρε-
 χόμενων υπηρεσιών και έργων, είτε άμεσα είτε μέσω ΣΔΙΤ,
 παραχωρήσεις δημόσιων δομών και εκτάσεων σε ιδιώτες,
 παράκαμψη της προστασίας του φυσικού και πολιτιστικού
 περιβάλλοντος. Βασικά έργα υποδομής για τη ζωή και την
 υγεία των κατοίκων δεν γίνονται, γιατί δεν είναι επικερδή για
 το κεφάλαιο, ενώ τα κερδοφόρα, για το κεφάλαιο, φαραωνι-
 κά και άχρηστα για τον κόσμο έργα προωθούνται με διαδι-
 κασίες fast track. Η «ανάπτυξη» που επαγγέλλονται βασίζε-
 ται ακριβώς σε αυτό το δίπολο.

Α6. Η ένταση της έμφυλης καταπίεσης και το γυναικείο κίνημα

11. Μέσα στα χρόνια της κρίσης, οι σεξιστικές διακρίσεις,
 τα φαινόμενα έμφυλης βίας στην οικογένεια, στην εργασία,
 στο δρόμο ενάντια σε γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα αυξά-
 νονται και πάνε χέρι-χέρι με τις οικονομική ανισότητα, την
 ψαλίδα στους μισθούς, τη διάλυση των δομών του κράτους
 πρόνοιας, τα χτυπήματα στις γυναικείες κατακτήσεις που
 κερδήθηκαν με αγώνες μια προηγούμενη περίοδο.

Οι πρώτες πράξεις της κυβέρνησης Τραμπ έστειλαν σαφές
 μήνυμα. Κατάργηση του βραχύβιου προγράμματος δημό-
 σιας περίθαλψης, του γνωστού ObamaCare, με βαθύτατες
 συνέπειες για τις γυναίκες, με την κατάργηση της παροχής
 δωρεάν εξετάσεων προγεννητικού ελέγχου να είναι μία από
 τις πλέον σοβαρές. Οι πολιτικές αυτές είναι κοινές σε όλο
 τον δυτικό κόσμο: Στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Πολω-
 νία και στην Τουρκία οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να περά-
 σουν νόμους που θα καταργούσαν επί της ουσίας το δικαίω-
 μα στην άμβλωση. Στην Αγγλία κλείνουν οι στέγες για τις
 κακοποιημένες γυναίκες. Στην Ρωσία ψηφίστηκε νόμος που
 περιορίζει τις ποινές στις περιπτώσεις ενδοοικογενειακής
 βίας, κάτω και από την πίεση της ορθόδοξης εκκλησίας.
 Σύμφωνα με την Έκθεση του Διεθνούς Οργανισμού Εργα-
 σίας (2016), οι ευκαιρίες συμμετοχής των γυναικών στην
 αγορά εργασίας είναι 27% λιγότερες σε σχέση με τους άν-
 δρες, το 57% των μερικά απασχολούμενων είναι γυναίκες, ο
 μέσος όρος της μισθολογικής διαφοράς ανάμεσα στους άν-
 δρες και στις γυναίκες είναι 23%. Η περίφημη ισότητα των
 δυο φύλων στην πράξη έχει μείνει στα χαρτιά.

Στην Ελλάδα, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το
 2016, η ανεργία των γυναικών φτάνει στο 27,6% έναντι του
 19,4 των αντρών. Στις νέες γυναίκες, 15-24 ετών, το παρα-
 πάνω ποσοστό φτάνει στο 52,5%. Η διάλυση των εργασια-
 κών σχέσεων αλλά και των δημόσιων δομών υγείας και πρό-
 νοιας έχει μετατρέψει τη μητρότητα από δικαίωμα σε βρα-
 χνά για τις γυναίκες. Για μια άνεργη ή χαμηλόμισθη εργαζό-
 μενη είναι σχεδόν αδύνατο να καλύψει τα απαραίτητα έξο-
 δα, ενώ δεν είναι λίγα τα παραδείγματα όπου γυναίκες έχα-
 σαν τη δουλειά τους λόγω εγκυμοσύνης.

Α7. Η επικαιρότητα της πάλης για τον κομμουνισμό

12. Το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα», καπιταλι-
 στική επίθεση ή ανατρεπτική πάλη, επανάσταση και κομμου-
 νιστική απελευθέρωση **έρχεται αντικειμενικά στο ιστορικό
 προσκήνιο με νέα δυναμική.**

Μόνο η θετική, δημιουργική δύναμη της σύγχρονης εργατι-
 κής τάξης, με τις αναβαθμισμένες γνώσεις και δυνατότητες,
 με την οργάνωση και την προοπτική της μπορεί αντικειμενι-
 κά να ανοίξει δρόμους για την απελευθέρωση του εαυτού
 της και για την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας από τα
 δεσμά του κέρδους, της ιδιοκτησίας, της εκμετάλλευση.

Η στρατηγική κομμουνιστική απάντηση στην καπιταλιστική
 ΤΙΝΑ είναι ο δρόμος της εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης,
 της συγκέντρωσης πρωτοπόρων κοινωνικών και πολιτικών
 δυνάμεων, της ανατροπής των κρατικών πολιτικών συσχετι-
 σμών, της ανατροπής της αντιλαϊκής επίθεσης και των δια-
 χειριστών της αστικής εξουσίας και κυριαρχίας, **με την ερ-
 γατική αντικαπιταλιστική επανάσταση, που έχει ως τελικό
 στόχο την σοσιαλιστική-κομμουνιστική νέα κοινωνία των
 ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών του κοινωνικού
 πλούτου, με πλήρη κατάργηση κάθε κυριαρχίας, αποξένω-
 σης και αλλοτρίωσης, με πλήρη αρμονία ανθρώπου-φύσης.**

Β. Η συγκυρία στην Ελλάδα

Β1. «Κανονικότητα»; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

13. Η κυβερνητική προπαγάνδα «δίνει τα ρέστα της» για να
 πείσει ότι «βγαίνουμε από το τούνελ» των μνημονίων και ότι
 πλέον θα υπάρχουν τα περιθώρια για φιλολαϊκή διαχείριση.
 Λέει ψέματα. Ούτε η πραγματικότητα της παγκόσμιας οικο-

νομίας ούτε η κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού ανταποκρίνονται σε αυτές τις δοξασίες.

Η κυβέρνηση και τα φιλικά της ΜΜΕ πανηγυρίζουν σαν επιβεβαίωση της «επιστροφής στην κανονικότητα» το γρήγορο κλείσιμο της «τρίτης αξιολόγησης». Τι σημαίνει πραγματικά για την εργατική τάξη, τη νεολαία, τους φτωχούς αυτή η «επιτυχία» το δείχνει ανάγλυφα ο προϋπολογισμός του 2018 με το κανιβαλικό πρόγραμμα περικοπών που διαλύουν σχολεία, σχολές, νοσοκομεία, κάθε κοινωνική υπηρεσία.

Τα μέτρα του πρόσφατου πολυνομοσχεδίου ήρθαν να προσθέσουν περικοπές μισθών και συντάξεων, περαιτέρω διάλυση του κοινωνικού κράτους, προσπάθεια ιδιωτικοποίησης κάθε δημόσιου αγαθού (ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες) με το πέρασμα των ΔΕΚΟ στο υπερταμείο. Όλα αυτά προστίθεται στην υπερχρέωση των νοικοκυριών και τη φτώχεια που έχουν επιβληθεί με τα προηγούμενα Μνημόνια και τα διαδοχικά προαπαιτούμενα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ακολουθεί πολιτική αρπαγής λαϊκής κατοικίας και περιουσίας με χιλιάδες πλειστηριασμούς και κατασχέσεις, με προώθηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών και του ιδιώνυμου ενάντια σε όποιον αντιστέκεται. Την ίδια στιγμή, προσπαθεί να υλοποιήσει τη χειρότερη επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία και στα πρωτοβάθμια συνδικάτα από την εποχή του ν. 330. Η Αχτσιόγλου παίρνει τη σκυτάλη απ’ τον ...Λάσκαρη.

Χαρακτηριστικές είναι και οι τομές που επιχειρεί στην εκπαίδευση: Υιοθετεί τις «καλές πρακτικές» του ΟΟΣΑ. Συνεχίζει την αντιδραστική αναδιάρθρωση, επεκτείνει τον νόμο Διαμαντοπούλου. Κλιμακώνει την επίθεση στα μορφωτικά δικαιώματα μαθητών και στα εργασιακά των εκπαιδευτικών (σχολείο της αγοράς – επιχειρηματικότητα, συγχωνεύσεις, αύξηση ωραρίου κ.α. που ενσωματώθηκαν στο πολυνομοσχέδιο με τα προαπαιτούμενα) καθώς και στο Νέο Λύκειο που εντείνει τους ταξικούς φραγμούς, σπρώχνοντας τους νέους στη μαθητεία και στην μισοκατάρτιση. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τους άθλιους μισθούς (και την πρόβλεψη να πληρώνονται λιγότερα οι κάτω των 25!), οδηγούν σε τεράστια ένταση της εκμετάλλευσης των νέων που βγαίνουν στην αγορά εργασίας.

Η «έξοδος από τα Μνημόνια» που σκηνοθετεί η κυβέρνηση για το καλοκαίρι του 2018 είναι μια επικοινωνιακή φούσκα εσωτερικής κατανάλωσης (ανάλογη με την «έξοδο στις αγορές» του Σαμαρά και του Τσακαλώτου). Οι συμφωνίες που έχουν συνομολογηθεί με την ΕΕ και την ΕΚΤ περιλαμβάνουν την «επιτήρηση» της ελληνικής οικονομίας και την επιτροπεία μέχρι τουλάχιστον το 2060. Για τις επόμενες δεκαετίες τα πρωτογενή πλεονάσματα που έχουν συμφωνήσει ισοδυναμούν με διαρκή αιματηρή λιτότητα για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα.

Στο χρονικό διάστημα που πέρασε από την 3η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ο δεξιός κατήφορος του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση πήρε εντυπωσιακές διαστάσεις. Το 2016 ο Τσίπρας κι οι υπουργοί του είχαν το θράσος να ισχυρίζονται ότι παρά την συνθηκολόγηση του καλοκαιριού του 2015 και την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, θα κάνουν «αριστερή» και «κοινωνικά ευαίσθητη» διαχείριση. Ένα χρόνο μετά ο Τσίπρας κι ο Τσακαλώτος ούτε λίγο ούτε πολύ περηφανεύονται ότι η κυβέρνησή τους εξασφάλισε μεγαλύτερα πρωτογενή πλεονάσματα από του Σαμαρά. Πλέον η «αριστερή διαχείριση» των μνημονίων είναι τα ψίχουλα του «κοινωνικού μερίσματος».

Δυο χρόνια πριν ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυριζόταν ότι μετά το «Μπρεστ Λιτόφσκ» που «αναγκάστηκε» να αποδεχθεί, θα χτίσει συμμαχίες (όπως το περίφημο «μέτωπο του νότου») για να ανατρέψει τη λιτότητα. Τώρα, έφτασε στο σημείο να αγκαλιάζει τον Ραχόι όταν τσαλαπατάει τα δημοκρατικά δικαιώματα της Καταλονίας, να συμβουλεύει τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία να συγκυβερνήσει με τη... Μέρκελ και να ταυτίζεται με κάθε επιδίωξη του Τραμπ.

Συνολικά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποτελεί κυβέρνηση δουλικής εξυπηρέτησης των αστικών συμφερόντων, που προωθεί, κλιμακώνει και δικαιολογεί τις αντιδραστικές μνημονιακές καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις, στα χνάρια όλων

των προηγούμενων κυβερνήσεων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), εχθρική προς τον λαό και το μαζικό κίνημα. Βρίσκεται σε ρήξη με την Αριστερά. Έχει πάρει το «χρίσμα» από ΕΕ και ΗΠΑ, από ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ως η κυβέρνηση που μπορεί να περάσει τα αντιλαϊκά μέτρα. Εκφράζει τη «συνέχεια του κράτους», ειδικά στους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ που εκδηλώθηκε με τη διάσπασή του το καλοκαίρι του 2015 δεν είναι παρελθόν. Η σχέση του με τις λαϊκές μάζες που τον στήριξαν θα μπαίνει σε όλο και πιο βαθιά δοκιμασία. Και γιατί οι υποσχέσεις για «έξοδο από τα μνημόνια» μέσω της εφαρμογής τους συνθέτουν μια ναρκοθετημένη διαδρομή αλλά κυρίως γιατί τα απανωτά σοκ από τις δεξιές μεταστροφές της κυβέρνησης δεν έχουν οδηγήσει για την ώρα την εργατική τάξη και στη νεολαία σε δεξιά μετατόπιση, ούτε σε ένα ανερχόμενο, επιθετικό ρεύμα υπέρ της ΝΔ ή της ΔΗΣΥ, της αστικής πολιτικής ή των φασιστών.

B2. Εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επιθετική πολιτική για την γεωπολιτική αναβάθμιση της αστικής τάξης κάτω από την μπαγκέτα των ΗΠΑ

14. Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ/ΝΑΤΟ-ΕΕ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης στη διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ σήμαναν την ακόμα βαθύτερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως «στρατηγικός εταίρος» στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό (ΑΟΖ, επέκταση χωρικών υδάτων κλπ). Όποτε η ελληνική ολιγαρχία έκανε αντίστοιχες τυχοδιωκτικές επιλογές οδηγηθήκαμε σε τραγωδίες.

Οι δύο κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας αναπτύσσουν μια ρητορική και παίρνουν και αντίστοιχα μέτρα επιθετικής αλλαγής του status quo στην περιοχή. Η ελληνική κυβέρνηση διατυπώνει την πρόθεσή της να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια, επιδίωξη που θα δημιουργήσει μεγάλη όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Συμφώνησε ήδη σε ένα τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών, άνω των 2 δισ. δολαρίων, κυρίως από τις ΗΠΑ.

Η τουρκική κυβέρνηση Ερντογάν οξύνει την «αναθεωρητική φιλολογία», και διατυπώνει πιο ανοιχτά την πολεμική απειλή, ακόμα και για κατάληψη εδαφών, παράλληλα με το δικό της πρόγραμμα εξοπλισμών-μαμούθ από Ρωσία και ΗΠΑ.

Συνολικά τα συμφέροντα των λαών της περιοχής δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων, με το κλίμα εθνικισμού, ρεβανσισμού και πατριδοκαπηλίας που προωθούν οι αστικοί κύκλοι. Ο ανταγωνισμός αυτός είναι αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Οι λαοί δεν θα οδηγηθούν στη σφαγή για το αν την ΑΟΖ θα την εκμεταλλευτεί η NOBBLE ή η ROSNEFT, Έλληνες ή Τούρκοι καπιταλιστές. Επιτακτική είναι η ανάγκη ενός ενωτικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων.

15. Σε σύνδεση με τα παραπάνω, σημαντικές εξελίξεις υπάρχουν και στο Κυπριακό. Οι έως τώρα προτεινόμενες «λύσεις» του κυπριακού είναι ανάλογες με το «σχέδιο Ανάν» και δεν πρόκειται να οδηγήσουν σε αποτέλεσμα προς όφελος των λαών.

Το «κυπριακό πρόβλημα» έχει την βάση του στις ιμπεριαλι-

στικές επιδιώξεις να αποτελεί η Κύπρος το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» στις πολεμικές τους εξορμήσεις στην Μέση Ανατολή και τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Η ύπαρξη και ο ρόλος των βρετανικών βάσεων, οι εθνικιστικές εκκαθαρίσεις των τουρκοκυπριών και οι εκτοπίσεις τους σε θύλακες σε όλο το νησί, το πραξικόπημα Σαμψών που οργάνωσε η ελληνική Χούντα, η τουρκική εισβολή στη Κύπρο το 1974 και η κατοχή του βόρειου τμήματός της, είναι μερικά από τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί ενάντια στον κυπριακό λαό (ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους), από τις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, πάντα με το σιγοντάρισμα των Μεγάλων Δυνάμεων και κυρίως της «εγγυήτριας δύναμης» Βρετανίας και με όχημα τον εθνικισμό από όλες τις πλευρές.

Γι’ αυτό σήμερα γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι μόνο με την παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα, με την κοινή πάλη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, που ήδη κάνει την εμφάνισή της, μπορεί να επιβληθεί μια δίκαιη και ειρηνική λύση πέρα και ενάντια στους οικονομικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των αστικών τάξεων Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Αυτή η κοινή πάλη θα ανοίξει το δρόμο για μία Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς (αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και του ελληνικού στρατού), χωρίς ξένες βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με αναγνώριση της εθνοτικής «διπλής φύσης» του ενιαίου κράτους, κατοχύρωση των δικαιωμάτων και του ρόλου της τουρκοκυπριακής κοινότητας ώστε ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι να μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά και να πάρουν στα χέρια τους και τη ζωή τους και την κοινωνία.

16. Αντίστοιχη διεθνιστική στάση απαιτείται και στο ζήτημα του «Μακεδονικού». Παρά την υπερπροβολή του ζητήματος της ονομασίας, το πραγματικό ζήτημα είναι η προσπάθεια να λυθούν οι εκκρεμότητες για την ένταξή της χώρας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, όπως απαιτεί ο σχεδιασμός των ΗΠΑ και ο ανταγωνισμός οικονομικής και γεωπολιτικής επιρροής των καπιταλιστικών κέντρων (ΗΠΑ-Ρωσία-ΕΕ) και των γειτονικών κρατών (Ελλάδα, Τουρκία, Βουλγαρία, Σερβία, Αλβανία).

Η άρχουσα τάξη στην χώρα μας είδε εξαρχής το μικρό αυτό κράτος σαν «ζωτικό οικονομικό και πολιτικό χώρο». Οργάνωσε τις επενδύσεις μεγάλων ελληνικών τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων στην περιοχή (ενέργεια, εμπόριο κλπ), ενώ επεδίωκε να αποτελέσει το διαμεσολαβητή για την ένταξη στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Ο συσχετισμός ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τα αντίστοιχα κράτη είναι τόσο συντριπτικός σε όφελος της Ελλάδας ώστε να καταντάνε ανέκδοτο οι εθνικιστικές κραυγές περί του «κινδύνου από τα Σκόπια»!

Το εργατικό και λαϊκό κίνημα στα Βαλκάνια οικοδομεί την πάλη του πάνω στην βάση της ενότητας της εργατικής τάξης των εθνοτήτων και των λαών, με σεβασμό στον πολυεθνικό χαρακτήρα του ιστορικού χώρου της Μακεδονίας, και τα δικαιώματα των μειονοτήτων (συμπεριλαμβανομένης και της σλαβομακεδονικής μειονότητας), ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τη μη ένταξη και την αποχώρηση από το ΝΑΤΟ όλων των χωρών της περιοχής, την πάλη ενάντια στα εξοντωτικά μέτρα που επιβάλλουν τρόικες και ΔΝΤ. Ενάντια στους επικίνδυνους εθνικισμούς που καλλιεργούν οι αδηφάγες ντόπιες αστικές τάξεις - σε όλες ανεξαιρέτως τις χώρες. Πάνω στην βάση της αναγνώρισης στο δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του και όχι να αποφασίζουν γι’ αυτόν οι «νονοί» των Βαλκανίων, τοπικοί και διεθνείς,

B3. Εκτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων. Δυνατότητες για την αριστερή αντιπολίτευση και το κίνημα

17. Ο πρώτος γύρος του μεγάλου κοινωνικού πολέμου ενάντια στη βάρβαρη μνημονιακή επίθεση για την αντιδραστική αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού έληξε με την άνοδο μιας κυβέρνησης που εκλέχτηκε για να καταργήσει τα μνημόνια και κατέληξε να τα εφαρμόζει όπως και οι

προηγούμενες. Το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό μνημονιακό στρατόπεδο προκάλεσε σημαντική απογοήτευση, σύγχυση και υποχώρηση στις λαϊκές μάζες και στον κόσμο που πάλεψε.

Παράλληλα η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα χτυπήθηκαν βαριά από την κρίση και την επίθεση. Κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών έχουν καταργηθεί, ο αγώνας για την επιβίωση πνίγει πολλές φορές την εργατική τάξη και μια νέα «μνημονιακή κανονικότητα» επιδιώκεται να δημιουργηθεί.

Οι τάσεις αυτές στην συνείδηση και την ψυχολογία των λαϊκών δυνάμεων μετά την κυβερνητική εμπειρία από τον ΣΥΡΙΖΑ, το πέρασμα του πολιτικού και οργανωτικού μηχανισμού του ΣΥΡΙΖΑ σε θέση απολογητή της κυβέρνησης, η κυβερνητική, εργοδοτική γραμμή υποταγής των ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και η ευρύτερη κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, και τέλος η δύσκολη κοινωνική κατάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων είναι οι αιτίες για τις σοβαρές δυσκολίες στην ανάπτυξη του κινήματος και των αγώνων, που βλέπουμε μπροστά μας. Πρέπει να σκύψουμε με ευθύνη πάνω στα προβλήματα αυτά για την υπέρβασή τους.

Παρόλα αυτά, κάθε άλλο παρά έχουν σβήσει οι εστίες αντίστασης και οι σπίθες της ανατροπής. Η άρχουσα τάξη και το πολιτικό της σύστημα **δεν έχουν κατακτήσει την συναίνεση της εργατικής τάξης σε αυτή την πολιτική**. Δεν έχουν πετύχει την συντριβή του κινήματος και των μαχόμενων δυνάμεών του.

Οι σημαντικοί αγώνες που έλαβαν χώρα το προηγούμενο διάστημα αποτελούν μια σημαντική παρακαταθήκη για τις αναμετρήσεις που έρχονται.

Η κινητοποίηση των εργαζόμενων των Δήμων τον Ιούνη, δεν ήταν απλά μια «αναλαμπή». Ήταν μια από τις κορυφαίες μάχες του εργατικού κινήματος. Με πολυήμερες καταλήψεις αμαξοστασίων και απεργίες, οι απεργοί κατάφεραν να αποτρέψουν τις απολύσεις χιλιάδων συμβασιούχων. Η μάχη στους δήμους έδειξε πως μόνο η οργάνωση «από τα κάτω», μόνο η οργάνωση των ίδιων των εργαζόμενων μόνιμων και συμβασιούχων, η δυνατότητα τους να παλεύουν ανεξάρτητα από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και η πίεση της βάσης μπορεί να υποχρεώσει συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν αγώνες, αλλά και να αποτελούν εγγύηση ελέγχου του αγώνα και συνέχειάς του όταν αυτές τα «μαζεύουν». Έδειξε ότι τα διαφορετικά κομμάτια της τάξης μπορούν να ενωθούν στην πάλη ενάντια στις απολύσεις και την επισφάλεια, έδειξε ότι οι αγώνες μπορούν να έχουν νίκες εδώ και τώρα. Η μάχη είναι ανοιχτή και το ζήτημα είναι πόσο οργανωμένη θα είναι η βάση για να επιβάλλει απεργιακά τις μαζικές προσλήψεις, ξεκινώντας από τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.

Η μάχη για την «αξιολόγηση» στο Δημόσιο έκλεισε με συντριπτική ήττα της κυβέρνησης, αφού σχεδόν το 75-80% των εργαζόμενων στο Δημόσιο αρνήθηκε να αξιολογηθεί. Με συνελεύσεις, απεργίες, αποχή, επέβαλλαν ότι και αυτή η μνημονιακή δέσμευση της κυβέρνησης δεν έχει υλοποιηθεί και ακόμη ψάχνουν τρόπο για να την προωθήσουν.

Η μάχη για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας έχει κατορθώσει να αφήσει ανοιχτό το ζήτημα, παρά την κανιβαλική απόφαση κυβέρνησης-δανειστών για το άνοιγμα των καταστημάτων τις περισσότερες Κυριακές.

Αντίστοιχα οι κινητοποιήσεις στην Υγεία, η πρωτοβουλία του Συντονιστικού των νοσοκομείων, για να μην απολυθεί κανένας συμβασιούχος στην Υγεία, με τις καμπάνιες και κινητοποιήσεις της, κινητοποίησε εκατοντάδες συμβασιούχους και τελικά ανάγκασε το υπουργείο Υγείας να παρατείνει τις συμβάσεις χιλιάδων εργαζόμενων στα νοσοκομεία για έναν ακόμη χρόνο. Και στον χώρο της υγείας η πάλη ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού κόντρα στην ανεργία και τις απολύσεις, είναι ανοιχτή.

Σημαντικοί είναι και οι αγώνες σε επίπεδο επιχείρησης, η συσσώρευση πολιτικών εμπειριών συνολικά στα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της τάξης. Για παράδειγμα, η απεργία των

μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο «Κ. Γεωργίου» στην Αυλώνα το καλοκαίρι του 2017. Ένας αγώνας που έδειξε τη δύναμη που έχουν οι εργάτες/τριες να οργανώνονται και να νικάνε ακόμα και στα πιο σκληρά «γκέτο» του ιδιωτικού τομέα, εκεί που υποτίθεται η «ήττα» του κινήματος είναι απόλυτη. Αντίστοιχα ο αγώνας στον ΟΤΕ, η μάχη με τους εργαζόμενους του Καρυπίδη.

Πρωτοπόρες δυνάμεις και ταξικά σωματεία με τη σημαντική συμβολή και της ANTAPΣYA, αντισταθήκανε όλη την προηγούμενη βασανιστική περίοδο της προσμονής, των αυταπατών, της απογοήτευσης. **Η μόνη αντιπολίτευση στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έγινε από το εργατικό κίνημα και τη μαχόμενη Αριστερά, και όχι από τη δεξιά, κεντροδεξιά και ακροδεξιά αντιπολίτευση που με προκλητική συναίνεση στήριξαν όλες τις κρίσιμες αντιλαϊκές επιλογές της κυβέρνησης**. Αυτή την εικόνα την ξέρουν οι εργαζόμενοι για αυτό και στις εκλογές μεγάλων συνδικάτων και ομοσπονδιών ενισχύεται περισσότερο η αριστερά και ειδικά η αντικαπιταλιστική πτέρυγα.

Όμως, δεν είναι μόνο οι απεργίες ή οι εκλογές στα συνδικάτα όπου αναδεικνύεται ο αριστερόστροφος χαρακτήρας της εργατικής και λαϊκής δυσαρέσκειας.

Στην Ελλάδα, η τάση ενίσχυσης των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων που παρατηρούμε στην Ευρώπη θα μπορούσε να είναι πιο έντονη εξαιτίας της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ που προσαρμόζεται ολόπλευρα στις πολιτικές που σπέρνουν τη φτώχεια. Η ΝΔ προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει αυτή τη δυσαρέσκεια υιοθετώντας την ανοιχτά ρατσιστική/ισλαμοφοβική ατζέντα των ομοϊδεατών της στην ΕΕ και του Τραμπ, την ίδια στιγμή που οι ναζί της Χρυσής Αυγής έχουν προσπαθήσει να βγουν ξανά στο προσκήνιο αξιοποιώντας τα. Η οργή για τις προδοσίες του ΣΥΡΙΖΑ στον ρόλο του κυβερνητικού διαχειριστή των μνημονίων και των αντεργατικών επιθέσεων γενικότερα **δεν στρέφεται προς τα δεξιά, δεν φουσκώνει τα πανιά της ΝΔ και των ναζί της Χρυσής Αυγής**.

Αντίθετα, επανειλημμένα τα τρία προηγούμενα χρόνια έχουμε δει αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες να αποκτούν πλειοψηφικές διαστάσεις: για παράδειγμα η μάχη το 2017 να μπουν τα προσφυγόπουλα στα σχολεία και να αποκρουστούν οι ακροδεξιές εκστρατείες. Πάνω σε αυτό το υπόβαθρο γίνεται εφικτό να ξεδιπλώνεται η καμπάνια για να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής με σημαντικές επιτυχίες. Οι δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς πήραν την πρωτοβουλία για κινητοποιήσεις σταθμούς όπως στην Γκορυτσά του Ασπρόπυργου το καλοκαίρι 2017, στις 16 Σεπτέμβρη 2017 στην «Κομαντατούρ» των ναζί στη Μεσογείων κα. Η ίδια η πορεία της δίκης της Χρυσής Αυγής, με τις καταθέσεις των μαρτύρων της Πολιτικής Αγωγής και τον συμβολισμό να είναι υπόδικος ο Μιχαλολιάκος και μάρτυρες κατηγορίας σ. από το χώρο της επαναστατικής αριστεράς και της ANTAPΣYA, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή έξω από αυτό το πλαίσιο της αριστερής πολιτικοποίησης και των εργατικών αντιτάσεων.

18. Παράλληλα υπάρχει και ένα σημαντικό δυναμικό που **αναζητά τις βαθύτερες πολιτικές αιτίες της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ**, πιο ολοκληρωμένες, ανατρεπτικές και στρατηγικές απαντήσεις για το «τι να κάνουμε», **βγάζει συμπεράσματα από την προηγούμενη περίοδο**. Πρωτοπόρα τμήματα των εργαζόμενων μέσα από την εμπειρία τους κατανοούν ότι η αντιπαράθεση με την αστική τάξη είναι μονόδρομος ότι δεν υπάρχει δυνατότητα «φιλολαϊκής», «αντινεοφιλελεύθερης / αντιμνημονιακής» ανάπτυξης του καπιταλισμού. Ότι δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική κατάργηση του «μνημονιακού κεκτημένου» εντός ευρώ-ΕΕ και απαιτείται η ρήξη-αποδέσμευση από αυτήν. Ότι είναι λαθεμένες οι αντιλήψεις που αποκόβουν την «πάλη για την κυβέρνηση» απ' την πάλη για την εξουσία, οι αντιλήψεις που δεν κατανοούν τον ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών εξουσίας και προβάλλουν την λύση της «αριστερής κυβέρνησης». Που επιμένουν στον κοινοβουλευτικό δρόμο χωρίς να κατανοούν ότι δεν υπάρχει «ουδετερότητα» του κράτους, ούτε μπορεί μια «αριστερή

κυβέρνηση» να το «χρησιμοποιήσει» προς όφελος των εργατικών δικαιωμάτων, έξω από την επαναστατική διαδικασία συντριβής της αστικής εξουσίας. Που προτείνουν ένα «πλατύ μέτωπο» στο όνομα της «άμεσης απάντησης» χωρίς γραμμή και λογική ανατροπής και καταλήγουν τελικά όχι να ανατρέπουν αλλά να εξωραϊζουν, να δικαιολογούν και να υπηρετούν αντιλαϊκές πολιτικές.

Πιο συνολικά η εργατική τάξη συνεχίζει να απορρίπτει μαζί-κά την αστική μνημονιακή πολιτική, έχει βαθιά συναίσθηση και εξαιρετικά νωπές μνήμες από την κανιβαλική πολιτική των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, διατηρεί εστίες αντίστασης, ενώ υπάρχει μια αριστερά που αποτελεί σημείο αναφοράς μαχόμενων δυνάμεων. **Δεν έχει όμως ακόμα προσανατολιστεί μαζικά και θετικά σε μια διαφορετική ανατρεπτική προοπτική**. Σε κάθε περίπτωση, η πίεση που ένα προηγούμενο διάστημα προερχόταν από τον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ, με το σκεπτικό ότι έπρεπε να στηριχτεί (έστω «κριτικά») ο ΣΥΡΙΖΑ γιατί τυχόν αποτυχία του θα συμπαρέσυρε μαζί του και τη δυνατότητα του «απλού κόσμου» να παλεύει και να ελπίζει, και θα άνοιγε το δρόμο για τη παθητικοποίηση, την συντηρητικοποίηση και την συντριβή κάθε αριστεράς, διαψεύδεται οικτρά. Το εργατικό κίνημα και η αριστερά στην Ελλάδα δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη.

Η σημερινή **φάση λοιπόν είναι πολύ κρίσιμη**. Η ANTAPΣYA θα είναι διαρκώς μπροστά σε όλες τις μάχες του κινήματος, θα συμβάλλει στην ανασύνταξη και τον μάχιμο εξοπλισμό του ώστε να δημιουργηθούν **οι προϋποθέσεις για ένα νέο μεγάλο ξέσπασμα των αγώνων** να πάει πολύ παραπέρα από εκεί που έφτασε τα προηγούμενα χρόνια. Παράλληλα πρέπει με την πολιτική και τις πρωτοβουλίες της να συμβάλλει ώστε να συγκροτηθεί **ένα μαζικό ανατρεπτικό και αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα** βαθύτερο, πιο ριζοσπαστικό, πιο συνειδητό, χωρίς τις αυταπάτες του προηγούμενο διαστήματος.

Το αστικό πολιτικό σύστημα

19. Ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα παράδειγμα για το μέχρι που μπορεί να φτάσει η κατρακύλα των ρεφορμιστικών κομμάτων. Σήμερα ως κόμμα έχει «διαβεί τον Ρουβίκωνα» στην αστική, συστημική, ευρωμνημονιακή πολιτική και η διαδικασία αυτή είναι ανεπίστρεπτη. Οι όποιες εσωκομματικές διαφονίες από τα πάνω («κίνηση των 53» κ.ά.), έχουν χαρακτήρα ενσωματώσιμο στην κυβερνητική πολιτική. Ο πολιτικο-οργανωτικός του μηχανισμός λειτουργεί **ως απολογητής** της κυβερνητικής πολιτικής και αντιπαλεύει την εκδήλωση αγώνων. Μεγάλο τμήμα του έχει αφομοιωθεί στο κράτος, διαμορφώνει την προοπτική του μέσα από αυτό και μέσα από τις σχέσεις του με το κεφάλαιο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να ανασυγκροτήσει και να σταθεροποιήσει την επιρροή του, ενισχύοντας την λογική του «μικρότερου κακού», με τους απατηλούς ισχυρισμούς για έξοδο από τα Μνημόνια. Προβάλλει το ψευτοδίλημμα «ΣΥΡΙΖΑ ή Δεξιά».

Απαιτείται πλήρης διαχωρισμός με τις κομματικές και συνδικαλιστικές του εκφράσεις, επιδιώκοντας παράλληλα σταθερά την επικοινωνία και το τράβηγμα στον αγώνα του κόσμου που στήριξε και ήλπισε στον ΣΥΡΙΖΑ. Το καθήκον για την αντικαπιταλιστική αριστερά είναι να τραβήξει αυτόν τον κόσμο σε συγκρούσεις με την κυβέρνηση που ο ίδιος ανέδειξε και για αυτό υπάρχουν αυξημένες δυνατότητες.

Παράλληλα έχει μεγάλη σημασία να βαθύνει η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση, αλλά και όλη τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μιλάμε απλά και μόνο για την **καταγγελία της κυβέρνησης αλλά για μια βαθύτερη διαφοροποίηση από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική λογική, που τροφοδότησε την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ**.

20. Η **ΝΔ** αναδιοργανώνεται ως ένα επιθετικό, αντιδραστικό, νεοφιλελεύθερο και υποταγμένο στις επιταγές του κεφαλαίου και της ΕΕ κόμμα. Επιδιώκει να ενισχύσει τους δεσμούς της με το μεγάλο κεφάλαιο, αλλά και τις προσβάσεις της στα μικρομεσαία στρώματα και σε τμήματα της νεολαί-

ας, των ανέργων και των χτυπημένων από την κρίση, ως εκφραστής της «επιχειρηματικότητας». Αποτελεί αδίστακτο εχθρό των εργαζόμενων και χρειάζεται να έχουμε ανοιχτό διαρκές μέτωπο απέναντι στην πολιτική της, αποκαλύπτοντας τη «δεξιά αντιπολίτευση» για την επιτάχυνση της υλοποίησης των μνημονίων.

21. Το **Κίνημα Αλλαγής** (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Ποτάμι κλπ) τάσσεται υπέρ των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και του ευρωμονόδρομου, αλλά για αντιπολιτευτικούς λόγους εμφανίζεται να κριτικάρει από θέσεις «κοινωνικής ευαισθησίας» την κυβερνητική πολιτική. Αξιοποιώντας τη μνημονιακή διακυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, προσπαθεί να ξεπλύνει το στίγμα της σφαγιαστικής πολιτικής των μνημονίων και τις πολύχρονες ευθύνες του για την αντιλαϊκή πολιτική και διαχείριση, καθώς και για τη διαφθορά. Στόχος του να αναδειχτεί σε μπαλαντέρ του νέου διπολισμού, δεκανίκι σε κυβερνήσεις συνεργασίας.

22. Η Πλεύση Ελευθερίας της Ζ. Κωνσταντοπούλου είναι αρχηγικό κόμμα με αστικά χαρακτηριστικά. Παρά τον «αντιμνημονιακό» και «αντικυβερνητικό» της λόγο, κινείται στα πλαίσια της κυρίαρχης πολιτικής και της ΕΕ. Προβάλλει την δικαστική εξουσία ως εργαλείο για την επίλυση των μεγάλων ζητημάτων του χρέους, των μνημονίων κ.λπ. Διαμορφώνει συμφωνίες με τμήματα του κεφαλαίου για την μιντιακή της προβολή. Δεν έχει σχέση με την αριστερά.

23. Η νεοναζιστική Χρυσή Αυγή παραμένει μεγάλη απειλή για τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα και το κίνημα, παρότι δεν έχει καταφέρει να αυξήσει ποιοτικά την επιρροή της, παρά την προσπάθεια να εκμεταλλευτεί την έλευση των προσφύγων. Έχασε τις μάχες για τη φοίτηση των προσφυγόπουλων στα σχολεία, ενώ ένα μαχόμενο αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα προσπαθεί με σημαντικές επιτυχίες να περιορίσει τη δράση της. Παρ' όλα αυτά, ο ρατσιστικός, ξενοφοβικός της λόγος και η προσπάθεια επαναδραστηριοποίησής της το τελευταίο διάστημα με αιχμή του δόρατος το προσφυγικό αλλά και την υλοποίηση των μνημονίων από μια «αριστερή κυβέρνηση», γίνεται πιο επικίνδυνη στο φόντο μιας γενικότερης ανόδου της εθνικιστικής και ρατσιστικής ακροδεξιότητας σε όλη την ΕΕ. Στηρίζεται οικονομικά και οργανωτικά από μερίδες του κεφαλαίου. Διατηρεί τους θύλακες της σε αστυνομία, στρατό και κρατικούς μηχανισμούς, με ευθύνη και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Με αφορμή το «προσφυγικό» και την όξυνση των «εθνικών ζητημάτων» γίνεται προσπάθεια ανασυγκρότησης του ακροδεξιού-εθνικιστικού χώρου σε επικοινωνία με τμήματα του επίσημου πολιτικού συστήματος (ΝΔ κ). Γι' αυτό έχει σημασία να αντιμετωπίζονται οι απόψεις αυτές στον πυρήνα τους και όχι μόνο στην ακραία «χρυσauγίτικη» εκδοχή τους. Δίχως καμιά υποτίμηση, θα πρέπει να δυναμώσει η πολιτική η

κινηματική ιδεολογική και αξιακή αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής και όλων των ακροδεξιών εθνικιστικών και φασιστικών μορφωμάτων.

Οι δυνάμεις της αριστεράς

24. Η **ΛΑΕ** είναι μια ημιτελής ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αποχώρησε από τον ΣΥΡΙΖΑ και αντιπολιτεύεται την κυβέρνηση, αλλά στρατηγικά αδυνατεί να διαφοροποιηθεί από το παρελθόν της ως αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ. Το πρόγραμμά της αποκρυσταλλώνει όλο και πιο καθαρά μια διαχειριστική λογική που αντιλαμβάνεται την «απαλλαγή από τα μνημόνια», την πάλη κατά της «επιτροπείας» και την «μετάβαση στο εθνικό νόμισμα», μέσα από την ενίσχυση της «ανταγωνιστικότητας της οικονομίας», την «παραγωγική ανασυγκρότηση», μέσα στο πλαίσιο των καπιταλιστικών σχέσεων και της ΕΕ. Με ένα «μετριοπαθές» κοινωνικό πρόγραμμα («λελογισμένες αυξήσεις» στον βασικό μισθό σε συνάρτηση με την μεγέθυνση της καπιταλιστικής παραγωγής). Τείνει περισσότερο σε μια λογική ενός «νέου κοινωνικού συμβολαίου» με τμήματα του κεφαλαίου, παρά με αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, την ΕΕ και τους μηχανισμούς τους. Επιμένει να θέτει ως βασικό στόχο την «**αριστερή κυβέρνηση**» (που πρόσφατα μετατράπηκε σε «λαϊκή κυβέρνηση»), χωρίς να βγάζει συμπεράσματα από την κατάληξη της εμπειρίας της «αριστερής κυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και των κοινοβουλευτικών αυταπατών που καλλιεργούσε επί χρόνια.

Απότοκο των παραπάνω, η πολιτική της πρόταση συμπυκνώνεται σε ένα «**μέτωπο των αντιμνημονιακών, πατριωτικών, δημοκρατικών δυνάμεων**» που απευθύνεται στο Σχέδιο Β, στην Πλεύση Ελευθερίας ακόμη και στο ΕΠΑΜ.

25. Το ΚΚΕ, παρά τις διακηρύξεις του για ρήξη με το παρελθόν, εξακολουθεί να είναι ένα κόμμα του «κομμουνιστικού ρεφορμισμού». Συνεχίζει να αρνείται τον αγώνα για τους πολιτικούς στόχους που έρχονται σήμερα σε ρήξη με την αστική πολιτική. Ιδιαίτερα η ρητή άρνηση -μέχρι και πολεμική- να υιοθετηθεί ο στόχος για ρήξη/έξοδο από την ΕΕ και η παραπομπή του στην περίοδο μετά την λαϊκή εξουσία, η λαθεμένη ταύτιση των αντιφατικών αντιΕΕ ρευμάτων που αναπτύσσονται στους λαούς της Ευρώπης με τον αστικό ακόμα και ακροδεξιό ευρωσκεπτικισμό, είναι δείγματα αυτής της αντιμετώπισης.

Στο εργατικό κίνημα, παρά την αγωνιστική στάση των μελών του σε χώρους δουλειάς και κλάδους, η πρακτική και ο σχεδιασμός του -με την επίκληση των «αρνητικών συσχετισμών»- δεν καθοδηγούνται από τον στόχο της ανατροπής της επίθεσης και έτσι αντικειμενικά δεν υπερβαίνει τα όρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, έστω κι αν αναγκάζεται κάτω από την πίεση της βάσης να κάνει κινήσεις σαν κι αυτές της απεργίας στις 12/1 ενάντια στην κατάθεση του

πολυνομοσχεδίου.

Επιπλέον συνεχίζεται η πολεμική και η σεχταριστική αντιμετώπιση της ηγεσίας του απέναντι στις δυνάμεις της μαχόμενης και ιδιαίτερα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με την πολιτική αυτή το ΚΚΕ δεν συμβάλλει να ωριμάσει και να οικοδομηθεί μια «εναλλακτική λύση» στον μονόδρομο του κεφαλαίου και της ΕΕ.

26. Συνολικά, οι ηγεσίες τόσο του ΚΚΕ όσο και της ΛΑΕ, δεν έχουν ξεκόψει με τη στρατηγική του κοινοβουλευτικού δρόμου για την αλλαγή της κοινωνίας. Με διαφορετική λογική η καθεμία, παραπέμπουν την ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική στο απώτερο μέλλον (πρώτα λαϊκή εξουσία, μετά έξοδο από ΕΕ, εθνικοποιήσεις κλπ ή πρώτα παραγωγική ανασυγκρότηση και μετά βλέπουμε), ενώ άμεσα προτείνουν είτε αμυντικούς αγώνες είτε λογικές φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιορίζεται σε μια στεία κριτική απέναντι τους. Αντίθετα, διεκδικεί διαρκώς να χτίζει γέφυρες συνεργασίας, κοινής πάλης και διαλόγου με τον κόσμο που αναφέρεται σ' αυτά τα κόμματα, με στόχο να ενισχύονται οι αγώνες και να κερδίζονται τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια στην προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Αυτές οι δυνατότητες φάνηκαν ανάγλυφα σε μεγάλες και «μικρότερες» μάχες όπως στην απεργία στις 12.01 ενάντια στα μέτρα της τρίτης αξιολόγησης, στη μάχη για την υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία, στον αντιφασιστικό αγώνα και την δίκη της ΧΑ, στους πλειστηριασμούς κλπ. **Σε αυτόν τον δρόμο θα συνεχίσουμε.**

Γ. Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Γ1. Κατακτήσεις και προκλήσεις

27. Η συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το 2009 ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, αποτέλεσε ένα τεράστιο βήμα μπροστά για το κίνημα. Η επαναστατική Αριστερά που «γεννήθηκε» μέσα από τις φλόγες του παγκόσμιου Μάη του '68, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των θυελλωδών αγώνων της μεταπολίτευσης, που τροφοδοτήθηκε και μεγάλωσε από τις αριστερές ανταρσίες των πιο ανήσυχων και ανυπότακτων ρευμάτων της «επίσημης» Αριστεράς τα επόμενα χρόνια, βρήκε ενιαία έκφραση και θέση στο τοπίο της Αριστεράς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναδείχθηκε ως ένας αυτοτελής διακριτός πόλος μέσα στην αριστερά. **Εξασφάλισε την αυτοτέλεια της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη δυνατότητά της να παρεμβαίνει στο κίνημα με ένα συνεκτικό αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα** που συνδέει τις ανάγκες και τους αγώνες της εργατικής τάξης σήμερα με την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την επανάσταση, τον σοσιαλισμό, την κομμουνιστική προοπτική.

Χωρίς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι ιδέες της διεθνιστικής ρήξης με ευρώ και ΕΕ, της διαγραφής του χρέους, των κρατικοποιήσεων με εργατικό έλεγχο παντού θα είχαν πολύ λιγότερη επιρροή και «ορατότητα». Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν και είναι παρούσα, επί 8 χρόνια, ενεργητικά και μαχητικά σε όλους τους μεγάλους και μικρούς αγώνες, δίνοντας ένα καθαρό αντικαπιταλιστικό στίγμα για την προοπτική τους. Είναι αλήθεια ότι από το 2010 μέχρι και το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε εκλογικά τη μερίδα του λέοντος από τη σεισμική μετατόπιση προς τα αριστερά της εργατικής τάξης και των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας. Όμως, κάτι που δεν πρέπει να ξεχνιέται ή να προσπερνιέται είναι ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατόρθωσε να διαμορφώσει ένα μαζικό «ακροατήριο» και ένα μαζικό ρεύμα γύρω της.

Στις περιφερειακές εκλογές του Μάη του 2014 όταν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ κάλπαζε προς την κυβέρνηση, τα αντικαπιταλιστικά σχήματα που στήριξε η ANTAPΣYA πήραν 128.000 ψήφους σε 12 από τις 13 περιφέρειες, ένα ποσοστό 2,3% πανελλαδικά. Σήμερα αυτά τα σχήματα που συμμετέχει ηγεμονικά η ANTAPΣYA έχουν έδρες σε 8 περιφερειακά συμβούλια, ενώ παράλληλα η ANTAPYA συμμετέχει σε ένα πυκνό δίκτυο κινήσεων-σχημάτων σε επίπεδο δήμου και γειτονιάς με συμβούλους σε πολλούς δήμους. Πέρα από αυτές τις καταγραφές, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της ANTAPΣYA συμμετέχουν και πρωταγωνιστούν σε δεκάδες σχήματα και παρατάξεις στα συνδικάτα που έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα τελευταία χρόνια σε δημόσιο και σε ιδιωτικό τομέα. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που εκτυλίσσονται τώρα.

Η ANTAPΣYA έδωσε τη μάχη ενάντια στις αυταπάτες για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο. Διατήρησε την αυτοτέλειά της, παρά τις πιέσεις να ψαλιδίσει τις αντικαπιταλιστικές αιχμές του προγράμματός της και της φυσιογνωμίας της. Αλλά ταυτόχρονα ρίχτηκε σε μεγάλες αναμετρήσεις ενωτικά και μαχητικά, όπως στην κορυφαία αναμέτρηση για το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015.

28. Τα τελευταία χρόνια η ANTAPΣYA αντιμετώπισε μεγάλες δυσκολίες και γρήγορα μεταβαλλόμενες πρωτόγνωρες καταστάσεις στις οποίες δοκιμαζόταν η ικανότητά της να προσαρμόζει την αντικαπιταλιστική/επαναστατική στρατηγική της στις νέες κάθε φορά συνθήκες.

- Αντιμετώπισε την πίεση της «δεξιάς προσαρμογής» από το ανερχόμενο ρεφορμιστικό ρεύμα που βάδιζε για την «αριστερή κυβέρνηση» προβάλλοντας σαν «ρεαλιστική λύση» τον «έντιμο συμβιβασμό» με τους δανειστές και το κεφάλαιο, την «διαπραγμάτευση εντός της ΕΕ» κλπ. **Η ANTAPΣYA είναι περήφανη που έδωσε αυτή την μάχη.** Δεν προσαρμόστηκε στις σειρήνες της «άμεσης εφικτής λύσης», του «ρεαλισμού», των πλατιών μετώπων στην βάση της διαχείρισης, των αυταπατών για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο, με μεγάλο μερικές φορές κόστος.

Δεν μπόρεσε όμως να αντιμετωπίσει βαθύτερα το ρεφορμιστικό ρεύμα συγκροτώντας γύρω της ένα πιο ανθεκτικό, πιο βαθύ κοινωνικά και πολιτικά αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Περιορίστηκαν έτσι οι δυνατότητες που είχε οικοδομήσει στο κίνημα, δεν «πήρε» αυτό που της αντιστοιχούσε στη μάχη που έδωσε, ενώ επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από την υποχώρηση και την απογοήτευση του κόσμου που είχε πιστέψει στον ΣΥΡΙΖΑ.

- Μετά τις εκλογές του Σεπτέμβρη 2015 πέρασε σε μια νέα πρωτόγνωρη κατάσταση με μια κυβέρνηση που μίλαγε και μιλάει στο όνομα της αριστεράς, ενώ εφαρμόζει την πιο σκληρή αστική μνημονιακή πολιτική, και έναν νέο πόλο στην αριστερά, που προέκυψε από τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, την ΛΑΕ. Η ANTAPΣYA έπρεπε από την μια να αναπτύξει την αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ από εργατικές και αντικαπιταλιστικές θέσεις, να δώσει την μάχη ώστε η αναπόφευκτη λαϊκή δυσαρέσκεια να στρέφεται σε αριστερή, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και όχι σε δεξιά ή ακροδεξιά δικαιώνοντας την αστική πολιτική (νίκη του μονόδρομου του συστήματος, της επιχειρηματικότητας, της ΕΕ κλπ).

Παράλληλα το διάστημα αυτό κρινόταν το αν η αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ θα ηγεμονευόταν από ρεφορμιστικές λογικές αναπαράγοντας τις παλιές αυταπάτες με νέα μορφή, αν θα επικρατούσε ο αμυντισμός του «δεν υπάρχουν πλέον προϋποθέσεις ανατροπής» (με την ανατροπή να παραπέμπεται στο ακαθόριστο μέλλον), **ή αν τελικά οι ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές αντιλήψεις θα παίζουν τον καθοριστικό ρόλο.** Πρόκειται για μια δύσκολη μάχη που δεν έχει λήξει, στην οποία πρέπει να συνδυαστεί **η προβολή του αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού προγράμματος στις νέες συνθήκες**, η **πειστική κριτική** στις άλλες δυνάμεις της αριστεράς και η **ενωτική απεύθυνση** για να ενισχύεται το κίνημα και να

ανοίγουν δρόμοι για το κέρδισμα πρωτοπόρων δυνάμεων με την αντικαπιταλιστική πάλη.

Θεωρούμε ότι η ANTAPΣYA ανέλυσε σωστά τα σημεία της νέας κατάστασης και χάραξε μια γενικά σωστή τακτική παρά τα λάθη και τις αδυναμίες της στην ανάπτυξη και εφαρμογή της.

- Παρά τις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες της, η ANTAPΣYA και τα μέλη της συνέβαλαν καθοριστικά στην **ανάπτυξη εργατικών αγώνων**, πρωταγωνίστησαν στις **μάχες του αντιφασιστικού κινήματος** μέσω των συλλογικοτήτων όπου συμμετέχουν (KEEPΦΑ, ΣΥΠΡΟΜΕ), βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή προάσπισης των δικαιωμάτων των προσφύγων απέναντι στις ρατσιστικές πολιτικές κυβέρνησης και ΕΕ, έδωσαν και δίνουν τη μάχη ενάντια στους πλειστηριασμούς της λαϊκής περιουσίας, τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα των δημόσιων αγαθών, τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος από το κεφάλαιο (λ.χ. Νέα Φιλαδέλφεια, Ελληνικό).

Μάλιστα την τελευταία διετία συμμετέχει και επιδρά θετικά είτε σε πρωτοβουλίες που παλαιότερα δεν είχε συμμετοχή (Ιμια), είτε σε κινήματα στα οποία συλλογικά είχε χαμηλή παρουσία (γυναικείο).

Όμως και σε αυτό το σημείο μπορούσαμε να κάνουμε περισσότερα. Σε αρκετές περιπτώσεις εμπόδιο στάθηκαν διάχυτες τάσεις απογοήτευσης ή και λαθεμένες απόψεις που απολυτοποιούσαν τις δυσκολίες με έναν μονόπλευρο τρόπο μην διακρίνοντας τις αναζητήσεις μιας «πρωτοπόρας ζώνης» αγωνιστών προς τα αριστερά, αλλά και την αντοχή σημαντικών δυνάμεων του κινήματος που θέλουν να υπερβούν και την κυβέρνηση και την δεξιά αντιπολίτευση και αναζητούν δρόμους για να παλέψουν. Επίσης υπήρξε κατά διαστήματα υποτίμηση σε σοβαρά μέτωπα πάλης, που καθορίζουν τον ταξικό συσχετισμό, όπως το κίνημα κατά των πλειστηριασμών, το γυναικείο κίνημα κα.

- Η ANTAPΣYA ανέλαβε πολιτικές πρωτοβουλίες προβολής της πολιτικής της και συζήτησης σε συγκεκριμένα μέτωπα της περιόδου. Πολύ σημαντική ήταν η ημερίδα στο «Μολύβι» (22/5/2017) αλλά και το διεθνές διήμερο παρά τα προβλήματα που υπήρξαν για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή επανάσταση με διεθνείς συμμετοχές (15-16/11/2017), που πραγματοποιήθηκε σε μια κρίσιμη στιγμή, κατά τη διάρκεια του εορτασμού του Πολυτεχνείου.

Όμως η αυτοτελής της παρουσία ήταν αναντίστοιχη με τις ανάγκες και τις δυνατότητες. Έχασε ευκαιρίες να προβάλει πλατιά το αντικαπιταλιστικό της πρόγραμμα και την επαναστατική εναλλακτική. Σε μια περίοδο που κέρδισε σε εκτίμηση και ακτινοβολία για την ασυμβίβαστη στάση της, η αυτοτελής πολιτική της παρουσία ατόνησε.

- Η ANTAPΣYA ανέπτυξε την ενωτική της τακτική. Συνέβαλλε στην κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς, τον διάλογο για το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της περιόδου. Ανέλαβε την πρωτοβουλία για την πολιτική συνεργασία της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστικής αριστεράς, και άλλες πρωτοβουλίες (λχ. συγκρότηση της ΔΙΕΕΞΟΔΟΥ)

Όμως πολλές φορές είχε «ασυνέχειες» στη στήριξη των πρωτοβουλιών, ακόμα και αυτών που η ίδια ανελάμβανε, στη σχεδιασμένη συνέχεια και κλιμάκωσή τους, στην αποφασιστική από τα «κάτω» προώθησή τους. Χρειάζεται να σκύψουμε στις αιτίες και να δούμε πιο συστηματικά την μετωπική μας πρακτική.

- Πλευρά της αγωνιστικής μας δράσης αλλά και της μετωπικής μας λογικής είναι η δράση μας στα αριστερά, ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά σχήματα και παρεμβάσεις στα οποία συμμετέχουν τα μέλη της ANTAPΣYA (δεκάδες εργατικά σχήματα, αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης – περιφέρειας, ΕΑΑΚ κα). Εργαζόμαστε στην κατεύθυνση της σύνδεσής τους με τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και του πολιτικού τους συντονισμού. Τα σχήματα στα οποία συμμετέχουν τα μέλη της ANTAPΣYA έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα τελευταία χρόνια. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν

διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που εκτυλίσσονται τώρα.

Και εδώ δεν λείπουν τόσο οι δυνατότητες όσο και τα προβλήματα, καθώς σε αρκετές περιπτώσεις δυσκολευόμαστε να κατακτήσουμε την «διαλεκτική» της διεύρυνσης των σχημάτων και την ταυτόχρονη υπεράσπιση του ριζοσπαστικού/αντικαπιταλιστικού της προσανατολισμού.

- Σημαντικά προβλήματα αντιμετώπισαν ειδικά το τελευταίο διάστημα οι Τοπικές Επιτροπές της ANTAPΣYA. Σε πολλές περιπτώσεις υπολειπουργούν, συνεδριάζουν σπάνια, ενώ η συμμετοχή σε αυτές είναι μειωμένη. Παρουσιάζονται έντονες αδυναμίες συγκεκριμένου σχεδιασμού και υλοποίησης προγράμματος δράσης για τον χώρο παρέμβασης, ενώ η πολιτική εμφάνιση της ANTAPΣYA στις γειτονιές κυρίως εξαντλείται σε αραιές πολιτικές εκδηλώσεις. Δεν υλοποιήθηκαν σημαντικές αποφάσεις της προηγούμενης Συνδιάσκεψης, με ευθύνη της ΚΣΕ.

- Τέλος σοβαρό ζήτημα αποτέλεσε η έλλειψη ενιαιότητας στην δράση της ANTAPΣYA, οι διαφορετικοί σχεδιασμοί - ακόμα και στον δρόμο- η αδυναμία συντονισμού και υπέρβασής τους.

Το προηγούμενο διάστημα, οι αμφισημίες και οι αντιφάσεις της πολιτικής της, τα ελλείμματα βαθύτερης πολιτικής και ιδεολογικής συμφωνίας εκφράστηκαν είτε μέσω της αδυναμίας της να τοποθετηθεί άμεσα σε κρίσιμα ζητήματα, είτε με τη μη ενιαία εμφάνιση και παρέμβαση σε εργασιακούς χώρους και κρίσιμα μέτωπα. Η αδυναμία να χαρακτηί και να υπηρετηθεί ένας ενιαίος σχεδιασμός φθείρει την ANTAPΣYA, μειώνει την αξιοπιστία και την συσπειρωτική της δύναμη.

Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την επίδραση τάσεων απογοήτευσης και ηττοπάθειας, μετά την άνοδο και την κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εμφάνιση των σοβαρών προβλημάτων λειτουργίας των τοπικών και κλαδικών επιτροπών. Η 4^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ πρέπει να σταθεί με προσοχή πάνω σε αυτό το σοβαρό πρόβλημα και να βρει τους τρόπους και τα μέτρα που χρειάζονται για το ξεπέρασμά του.

29. Αυτές οι διαπιστώσεις έχουν σημασία ως αφετηρία για να εντοπίσουμε σωστά τις δυνατότητες της ANTAPΣYA σήμερα. Οι πολιτικές μας δυνατότητες είναι πολύ ευρύτερες. Η ANTAPΣYA αποτελεί μια πανελλαδικά συγκροτημένη και κοινωνικά δικτυωμένη σχετικά ισχυρή δύναμη. **Μπορεί το επόμενο διάστημα να διαδραματίσει αναβαθμισμένο ρόλο.**

Η ANTAPΣYA καλείται να προβάλει και να οικοδομήσει μια αντικαπιταλιστική πολιτική διέξοδο απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου και της ΕΕ, την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ, την επιτροπεία διαρκείας. Μια πρόταση αντεπίθεσης του κινήματος και των αγώνων, αντιπολίτευσης, διαρκούς αντίστασης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, για να μπολιάζεται και να στρέφεται σε αριστερή ανατρεπτική κατεύθυνση το ρεύμα της δυσαρέσκειας απέναντι στην κυβέρνηση.

Γι' αυτό συμπυκνώνει τους στόχους της για την επόμενη περίοδο στα παρακάτω:

Στην ανάπτυξη, βαθύτερη επεξεργασία και προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος στους εργαζόμενους. Στην ενίσχυση και την αναβάθμιση της ANTAPΣYA και την συμβολή της στην προώθηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Στην μαχητική αγωνιστική παρέμβαση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα για την ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και την ταξική του ανασυγκρότηση.

Την συσπείρωση των πολύμορφων δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, που αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα και τα όρια των ρεφορμιστικών προτάσεων, στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-πόλου. Για άμεσα ορατά βήματα στην πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντι ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής.

Γ2. Για την ανάπτυξη των αγώνων, την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση ενός εργατικού και λαϊκού κινήματος ρήξης ανατροπής

30. Στην προηγούμενη Συνδιάσκεψη σημειώναμε ότι «θεμέλιο της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος». Στο διάστημα αυτό η ANTAPΣYA έχει επιδείξει πρωτοπόρα στάση και δράση στους αγώνες των εργαζομένων, έχει ισχυροποιήσει την παρουσία της σε κλάδους και χώρους δουλειάς, έχει δημιουργήσει έναν αισθητό συσχετισμό δύναμης υπέρ της λογικής του συλλογικού αγώνα, της πάλης για την ανατροπή του ευρωμνημονιακού σφαγείου, της ρήξης με το κεφάλαιο και το κέρδος, της ήττας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και κάθε κυβέρνησης που εφαρμόζει την ίδια πολιτική. Δεν κατέθεσε τα όπλα, κράτησε ψηλά τις σημαίες και τα πανό του αγώνα όταν πολλοί καλούσαν και κρατούσαν στάση ανοχής ή/και στήριξης στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Πρωτοστάτησε στις αντιστάσεις και τις μάχες, έδωσε το ταξικό, αντικαπιταλιστικό στίγμα σε πολλές αναμετρήσεις.

Ωστόσο θα μπορούσαμε να κάνουμε **πολύ περισσότερα!** Και ιδιαίτερα στο ζήτημα της **ποιοτικής ανάπτυξης και της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος** (πχ όχι μόνο πόσες απεργίες έγιναν, αλλά και τι συμμετοχή είχαν, τι αιτήματα, πόσο επέδρασαν στην αντιστροφή της σχέσης κεφαλαίου-εργασίας κλπ).

Το μεγάλο ζητούμενο παραμένει: Πώς θα συμβάλλουμε ως ANTAPΣYA στο ξέσπασμα αγώνων σε κάθε χώρο και κλάδο δουλειάς, στη γενίκευση και τη σύνδεση των διεκδικήσεων τους, στην πολιτικοποίησή τους. Με άλλα λόγια στη συγκρότηση ενός μαζικού εργατικού, λαϊκού, νεολαιίστικου κινήματος ρήξης και ανατροπής, που θα αντιπαλέψει την σαρωτική εκστρατεία του κεφαλαίου και της Ε.Ε., θα αποκρούσει κρίσιμες πλευρές της, θα επιφέρει ρωγμές και θα επιτύχει νίκες, επιβάλλοντας επιμέρους υποχωρήσεις και παραχωρήσεις στο αντίπαλο αστικό στρατόπεδο, καταφέροντας καταφέροντας να αναδειχθεί σε αντίπαλο δέος.

Η αστική μνημονιακή επίθεση έχει δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην κατάσταση της εργατικής τάξης, που δημιουργούν σημαντικές δυσκολίες. Η εκτίναξη της ανεργίας (ποσοστό σταθερά άνω του 20%, ενώ το 2016 350.000 οικογένειες δεν είχαν ούτε ένα εργαζόμενο μέλος). Το ποσοστό ανεργίας είναι ιδιαίτερα υψηλό ιδιαίτερα ανάμεσα στις γυναίκες και τους νέους. Υπάρχει παράλληλα πολύ μεγάλη επέκταση των μορφών ελαστικής απασχόλησης (με τη μερική απασχόληση να αποτελεί κατά το 2016 και 2017, περισσότερο από το ήμισυ των νέων προσλήψεων) και της ανασφάλιστης εργασίας. Η φτωχοποίηση εντείνεται με τις μειώσεις μισθών, που υπερβαίνουν το 25% κατά μέσο όρο στα χρόνια του μνημονίου, ενώ περίπου για 900.000 εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, η καταβολή του μισθού τους γίνεται με καθυστέρηση από έναν μέχρι δεκαπέντε μήνες.

Η κατάσταση αυτή επιδρά στον αριθμό των συνδικαλισμένων και την δύναμη των συνδικάτων. Ο συνδικαλισμός γίνεται πιο δύσκολος και απαιτητικός. Ωστόσο οι παραπάνω επιθέσεις και δυσκολίες δεν αναιρούν τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να παλεύει συλλογικά και να μπορεί να πετυχαίνει νίκες. Η επίθεση στον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό αποδεικνύει ότι η άρχουσα τάξη φοβάται ακόμα τη δύναμη των συνδικάτων. Η μάχη θα είναι σκληρή και η έκβαση ανοιχτή.

Παράλληλα η εργατική τάξη αλλάζει. **Δυναμώνει τις γραμμές της με νέα στρώματα** που προέρχονται από την ραγδαία προλεταριοποίηση της μισθωτής διανοήσης ή και μεσαίων στρωμάτων, με τη μαζική συμμετοχή των γυναικών που διεκδικούν πρωτοπόρο ρόλο στους αγώνες, την είσοδο των μεταναστών με τις δικές τους κουλτούρες και εμπειρίες.

Η μνημονιακή επίθεση πιέζει την εργατική τάξη, αλλά δημιουργεί και άλλους όρους και δυνατότητες στην ανάπτυξη

της πάλης. Η ANTAPΣYA πρέπει να μελετήσει την νέα κατάσταση, να αξιοποιήσει την σημαντική εμπειρία από τους πρόσφατους αγώνες (ΟΤΑ, Νοσοκομεία) για να βγάλει τα αναγκαία συμπεράσματα για το εργατικό πρόγραμμα, τις διεκδικήσεις και την ιεράρχηση των στόχων, την παρέμβαση στην καρδιά της συγκεντρωμένης εργατικής τάξης (ενέργεια, ΔΕΚΟ, τουρισμός, επισιτισμός, εμπόριο κλπ), την οργάνωση της τάξης των ελαστικά εργαζόμενων σε σύνδεση με τους μόνιμους, την παρέμβαση στους μετανάστες εργάτες, με κριτήριο και στόχο την ενότητα όλης της τάξης.

31. Τα **βασικά καθήκοντα της ANTAPΣYA** στο εργατικό και λαϊκό κίνημα για το επόμενο διάστημα:

α) Η ANTAPΣYA μπορεί να πρωτοστατήσει το επόμενο διάστημα στην κλιμάκωση της πάλης του εργατικού κινήματος. Το 2018 δεν θα είναι μια «κανονική» χρονιά. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχοντας ολοκληρώσει τρία χρόνια «βρώμικης δουλειάς» αρχίζει και εξαντλεί σοβαρά τα αποθέματα πολιτικής ανοχής από τους εργαζόμενους και τη φτωχολογία. Υπάρχει δυνατότητα ξεδιπλώματος σημαντικών αγώνων και η ANTAPΣYA πρέπει να μπει μπροστά για να γίνουν και να νικήσουν.

Χρειάζεται αποφασιστική στήριξη των απεργιών και των αγώνων που δίνουν και θα δώσουν τα πιο διαφορετικά τμήματα των εργαζομένων σε κάθε σωματείο και όχι μόνο σε αυτά που έχουν πλειοψηφία οι ταξικές, αγωνιστικές δυνάμεις (που είναι και τα λιγότερα). Τα παραδείγματα των Συντονιστικών των τελευταίων χρόνων (Νοσοκομείων, Τηλεπικοινωνιών, εκπαίδευσης, για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας κλπ) μπορεί να απλωθούν σε όλους τους χώρους, ιδιαίτερα αυτούς που βρίσκονται στην αιχμή του δόρατος της νέας μνημονιακής επίθεσης.

Τα πρόσφατα παραδείγματα της αποφασιστικής μάχης για την ανατροπή των πλειστηριασμών, αλλά και της αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων, οι μάχες στο προσφυγικό, τους δήμους και τα νοσοκομεία δείχνουν ότι οι αγώνες εμπνέουν όταν δεν μένουν στη διαμαρτυρία, αλλά θέτουν ως στόχο την σύγκρουση και τη νίκη. Πρέπει **να πάρουμε διαζύγιο από τη μιζέρια** του «δεν κουνιέται φύλλο», και του «ο κόσμος πήγε σπίτι του». Χρειάζεται αποφασιστικότητα, ολόπλευρη πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική στήριξη – αλληλεγγύη, αναβαθμισμένες μορφές πάλης.

β) Συγκεκριμένη «πρωταρχική» δουλειά, δουλειά βάσης μέσα στους χώρους ιδιαίτερα του ιδιωτικού τομέα. Χρειάζεται να εντείνουμε τις προσπάθειες για την **ενεργοποίηση όσο το δυνατόν περισσότερων σωματείων σε ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση**, την δημιουργία νέων σωματείων, όπου δεν υπάρχουν ή υπάρχουν αποκλεισμοί τμημάτων εργαζομένων στα υπάρχοντα σωματεία (πχ συμβασιούχοι, ΟΑΕΔίτες στο Δημόσιο κλπ), ώστε αυτά να αποτελούν πραγματικά όργανα πάλης στα χέρια των εργατών, σε διαπάλη με την εργοδοσία, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τον συντεχνιασμό, τον κατακερματισμό.

γ) Επικαιροποίηση, ενίσχυση και προβολή του εργατικού προγράμματος πάλης

Επιδίωξή μας είναι οι αγώνες να διεκδικούν αποφασιστικά τη βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων και τη μείωση της εκμετάλλευσης. Να ξεπερνούν τη λογική της διαπραγμάτευσης της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων, τη μοιρασιά της φτώχειας ή τη λογική της «εξαίρεσης». Ζητούμενο είναι στους αγώνες να ενώνεται το σύνολο της εργατικής τάξης, ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους, ντόπιους και μετανάστες, σε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα που απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Οι σύντροφοι, οι συντρόφισσες και συνολικά οι δυνάμεις της ANTAPΣYA πρωτοστατούν στους αγώνες και μέσα σε αυτούς συνδέουν τις εργατικές διεκδικήσεις με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.

Παλεύουμε:

- Για την ανατροπή των μνημονίων, όλων των μνημονιακών

νόμων παλιών και καινούργιων, την ανατροπή της επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΑΝΤ.

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Μετατροπή όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας σε συμβάσεις αορίστου χρόνου χωρίς προϋποθέσεις. Απαγόρευση απολύσεων. Αγώνας ενάντια στα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας.

- Προσλήψεις με μόνιμη και σταθερή δουλειά, με μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων καταρχήν. Απαγόρευση των απολύσεων, κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των επιχειρήσεων που απειλούν με απολύσεις και κλεισίματα.

- Δουλειά με πλήρη δικαιώματα. ΣΣΕ εργασίας παντού. Αυξήσεις μισθών-αποδοχών τώρα. Κανένας μισθός κάτω από 800 ευρώ καθαρά. Όχι στην εξευτελιστική σύμβαση “πρώτης πρόσληψης” για τους νέους κάτω των 25. Άμεση επαναφορά όσων μας έκλεψαν με τα μνημόνια.

- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, κάτω τα χέρια από ΔΕΗ, συγκοινωνίες, ΕΥΔΑΠ και όλα τα δημόσια αγαθά-«φιλέτα» που έχουν βάλει στο μάτι τα αρπακτικά της αγοράς. Κρατικοποίηση των εταιρειών που έχουν ιδιωτικοποιηθεί (πχ ΟΤΕ)

-Μείωση του χρόνου (και των ετών) εργασίας τώρα. Για να δουλέψουν οι άνεργοι, για να πάρουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο που παράγουμε. Για να ζούμε αξιοπρεπώς από τη δουλειά μας, για να καλύψουμε τις ανάγκες μας, για να χάσει το κεφάλαιο.

-Κάτω τα χέρια από τις συντάξεις και τα ταμεία μας που μπαίνουν στο μνημονιακό Προκρούστη για ακόμα μια φορά.

-Ελευθερία-δημοκρατία για τους εργαζόμενους και τον λαό. Κάτω τα χέρια από τα συνδικάτα, η αντιαπεργιακή νομοθεσία θα μείνει στα χαρτιά. Συνδικάτα ελεύθερα από κράτος-κυβερνήσεις και εργοδότες. Με πλήρη και διευρυμένα δικαιώματα στη συνδικαλιστική δράση, την απεργία, τον συλλογικό και μαζικό αγώνα.

-Ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, ανοιχτά σύνορα και κατάργηση των συμφωνιών Ελλάδας-ΕΕ-Τουρκίας-Λιβύης. Για να καταδικαστούν οι δολοφόνοι της ΧΑ και να κλείσουν τα γραφεία ορμητήρια τους.

-Ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, για την ειρήνη και την αλληλεγγύη των λαών. Για την έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Τέλος σοβαρή πλευρά για το εργατικό κίνημα είναι η ανάκτηση του συνολικού πολιτικού, **ιδεολογικού και πολιτιστικού του ρόλου, στο αντιφασιστικό κίνημα κλπ.**

δ) Η προσπάθεια για ταξική συσπείρωση πρωτοβάθμιων σωματείων, επιτροπών αγώνα συνελεύσεων.

Η προσπάθεια για οργάνωση, συντονισμό και κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω

Οι ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και στις βασικές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα (πχ στο ΕΚΑ), όπως με δραματικό τρόπο είδαμε και στη μάχη ενάντια στην 3η αξιολόγηση και τον αντιαπεργιακό νόμο, προδίδουν ανοιχτά την εργατική τάξη, θυσιάζουν ακόμα και το εργατικό κύτταρο, το πρωτοβάθμιο επιχειρησιακό και κλαδικό σωματείο, χωρίς κανένα ουσιαστικό δικαίωμα δράσης και αγωνιστικής απόφασης.

Με αυτή τους τη στάση επιτρέπουν στον ταξικό αντίπαλο να συσπειρώνεται και να κινητοποιεί όλες τις εφεδρείες του ενάντια στον απεργιακό αγώνα και γενικά την εργατική δράση. Οι παρατάξεις της πλειοψηφίας, ειδικά στο επίπεδο των τριτοβάθμιων συνδικάτων, είναι μακριά χέρια των αστικών μνημονιακών κομμάτων και μεταφέρουν στο συνδικαλισμό όλη την αντιδραστική, νεοφιλελεύθερη πολιτική τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους η βασική μας κατεύθυνση είναι η οργάνωση των αγώνων από τα «κάτω», για να σπάει η αγωνιστική απραξία που προσπαθούν να επιβάλλουν, για να προχωράνε ο σχεδιασμός και η πρωτοβουλία των αγώνων, των απεργιών κλπ ξεπερνώντας τα εμπόδια που βάζουν. Όπως έδειξε και η απεργία στις 12.01 αυτό είναι εφικτό και μπορεί να βοηθήσει να κλιμακωθεί η εργατική αντίσταση για

να μην περάσουν τα αντεργατικά μέτρα και να αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω όλα όσα μας λεηλάτησαν με τα Μνημόνια.

Απαιτείται συνεχής πίεση - αποκάλυψη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας από τις πρωτοβουλίες των ταξικών δυνάμεων και των αποφάσεων της βάσης (με συνελεύσεις, αποφάσεις ΔΣ κλπ), αξιοποίηση κάθε «ρωγμής» στο δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο με κριτήριο την ενίσχυση των αγωνιστικών τάσεων.

Πάνω σε αυτή την ανάγκη και τη δυνατότητα πατάνε πολλές προσπάθειες που γίνονται σε μια σειρά χώρους και κλάδους (νοσοκομεία, τηλεπικοινωνίες, επισιτισμός, υπουργεία, εκπαίδευση κλπ), με τη συγκρότηση συντονιστικών και συντονισμών, επιτροπών αγώνα, πρωτοβουλιών πρωτοβάθμιων σωματείων και ομοσπονδιών, προσπάθειες που έχουν παίξει κρίσιμο ρόλο και μπορούν να κάνουν ακόμα περισσότερα βήματα μπροστά στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Με στόχο να πρωτοστατήσουν στις μάχες για να ανατραπεί το μνημονιακό σφαγείο, με προσπάθεια να συνδεθούμε και να κερδίσουμε όλους τους εργαζόμενους που παλεύουν για τον ίδιο στόχο ανεξάρτητα με το τι ηγεσία έχουν, επιδιώκοντας σταθερά την κοινή δράση με κάθε αγωνιστική δύναμη πάνω σε λογική ανατροπής.

Όλες αυτές τις προσπάθειες χρειάζεται να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της η ANTAPΣYA διεκδικώντας να συμβάλει σε ένα **σταθερό Συντονισμό όλων των παραπάνω δυνάμεων και κινήσεων με ενιαία παρέμβαση με λογική συσπείρωσης και κοινής δράσης όλων των ταξικών ρευμάτων κόντρα σε κεφάλαιο, κυβερνήσεις, ΕΕ**. Με στόχο συντονισμοί, πρωτοβουλίες και αγωνιστικά μπλοκ συνδικάτων «από τα κάτω» να είναι σε θέση να αποφασίζουν και να προχωράνε το αγωνιστικό τους σχέδιο κόντρα στην κυβέρνηση και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλάζοντας την κατάσταση στο εργατικό κίνημα.

Η λογική του συντονισμού στους κλάδους και συνολικά δεν είναι κάποια «αντικαπιταλιστική παραξενιά» για να ξεχωρίσουμε από άλλες τάσεις του κινήματος. Αντίθετα είναι αναγκαιότητα και διέξοδος «από τα κάτω» για την ενωτική, αγωνιστική έκφραση των εργατικών συμφερόντων. Δεν επιδιώκουμε ένα «κομματικό κέντρο», μια πρωτοβουλία συσπείρωσης γύρω από τον εαυτό μας, αλλά μια συσπείρωση ταξικών δυνάμεων σε γραμμή μάχης. Η λογική αυτή συνιστά **όχι μόνο αγωνιστική-κινηματική αλλά και πολιτική πρόταση** προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος να δράσουν από κοινού, να συμβάλουν στην εργατική λαϊκή αντεπίθεση, να αφήσουν τους κομματικούς και παραταξιακούς μονόδρομους.

ε) Ισχυροποίηση των ταξικών, αντικαπιταλιστικών σχημάτων - συσπειρώσεων σε κάθε χώρο και κλάδο

Έχουμε πραγματικές δυνατότητες να κινηθούμε σε μια τέτοια κατεύθυνση. Σε χώρους του δημοσίου οι δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ είναι ισχυρά διακριτός και με πολλούς αγωνιστικούς δεσμούς πόλος. Στον ιδιωτικό τομέα, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, έχουμε δυνάμεις σε μια σειρά χώρους οι οποίες μπορούν να απλωθούν και να παρέμβουν σε περισσότερους κλάδους και Εργατικά Κέντρα.

Υπερασπιζόμαστε την αυτοτέλεια των κινήσεων, τον ανατρεπτικό, αντιδιαχειριστικό, αντιΕΕ προσανατολισμό τους, παλεύοντας να ηγεμονεύσει το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που έχει ανάγκη η εργατική τάξη, την ενωτική δημοκρατική λειτουργία τους με βάση τις συνελεύσεις τους και τη δημοκρατική ώσμωση διαφορετικών ρευμάτων. Αρνούμαστε λογικές ενοποίησης ή διάσπασης στη βάση κομματικών σχεδίων ή “κομματικών ταυτοτήτων”. Αυτό που είναι αδιαπραγμάτευτο είναι το περιεχόμενό τους, η αγωνιστική στάση, η ανεξαρτησία από το κράτος, την ΕΕ, την εργοδοσία, η αντιδιαχειριστική λογική, η δημοκρατική κουλτούρα. Ενισχύουμε τα εργατικά σχήματα, τις παρεμβάσεις και τις κινήσεις στις οποίες συμμετέχουν οι δυνάμεις της ANTAPΣYA και παλεύουμε για την αναβάθμιση, ενοποίηση και διεύρυνσή τους με κάθε δύναμη που θέλει να κινηθεί στην παραπάνω κατεύθυνση.

στ) Ανάπτυξη της ενωτικής κατεύθυνσης μέσα στο κίνημα και τους αγώνες και πρωτοβουλιών προς τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς.

Η ANTAPΣYA θα συνεχίσει τις πρωτοβουλίες προς τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς. Για την ανάπτυξη των εργατικών διεκδικήσεων, για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και την ενίσχυση των συντονισμών από τα κάτω, για την εργατική παρέμβαση στα κρίσιμα μέτωπα του πολέμου και της δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

ζ) Στην πορεία για την Συνδιάσκεψη και μετά από αυτή χρειάζεται να συζητηθεί το ζήτημα της δημιουργίας μιας **ταξικής εργατικής κίνησης** με πανελλαδική διάρθρωση για να εκφραστεί η τάση ανατροπής και χειραφέτησης της εργατικής τάξης.

Η **Συνδικαλιστική Γραμματεία** χρειάζεται να αναβαθμίσει τη λειτουργία της σε αυτή την κατεύθυνση αξιοποιώντας και την πείρα των παρεμβάσεων των δυνάμεων της ANTAPΣYA στο εργατικό κίνημα.

32. Η ANTAPΣYA θα πρωταγωνιστήσει το επόμενο διάστημα και στις αντιφασιστικές, αντιρατσιστικές μάχες στηρίζοντας καταρχήν πρωτοβουλίες που παίρνουν δυνάμεις της που πρωταγωνιστούν σε αυτές (ΚΕΕΡΦΑ, ΣΥΠΡΟΜΕ, τοπικές αντιφασιστικές πρωτοβουλίες).

Η πάλη για τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα και τις ελευθερίες ενάντια στα μνημόνια και την καπιταλιστική επίθεση είναι άμεσα δεμένη με την πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Είναι πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης, για τη δυνατότητά της να σφραγίσει την οργή ενάντια στην κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ με τη δική της προοπτική της επαναστατικής ελπίδας κόντρα στην αντεπαναστατική βία των φασιστών. Είναι πάλη στην οποία διεκδικούμε να κερδίσουμε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια. Παλεύουμε για την ανάπτυξη ενός μαζικού, μαχητικού, ενωτικού αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος που να στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση και την ΕΕ. Δεν συνεργαζόμαστε με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ή τμήματά της που έχει την ευθύνη για την υλοποίηση της αντιδραστικής πολιτικής.

Αυτό σημαίνει:

Στήριξη της μάχης που δίνει η Πολιτική Αγωγή του Αντιφασιστικού Κινήματος στη Δίκη της Χρυσής Αυγής. Για να καταδικαστεί η εγκληματική συμμορία που λειτουργεί με το μανδύα του «νόμιμου πολιτικού κόμματος». Για να πάνε στη φυλακή οι φονιάδες του Λουκμάν και του Παύλου Φύσα από τον Μιχαλολιάκο μέχρι τον τελευταίο μαχαιροβγάλτη.

Στήριξη και ανάδειξη της εκστρατείας για να κλείσουν τα «γραφεία»-ορμητήρια των ναζί στη Μεσογείων και της αντίστοιχης Πρωτοβουλίας που έχει συγκροτηθεί στην περιοχή, αλλά και σε κάθε γειτονιά που τολμούν ακόμα να εμφανίζονται.

Πάλη ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο, για να καταργηθούν οι ρατσιστικές συμφωνίες της ΕΕ με την Τουρκία και την Λιβύη. Σύνορα ανοιχτά για πρόσφυγες και μετανάστες: «Το ΝΑΤΟ κλείστε τα σύνορα ανοίξτε».

Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, πόλεις ανοιχτές για τους πρόσφυγες. Μαζικές προσλήψεις σε σχολεία, δήμους νοσοκομεία και όλες τις κοινωνικές υπηρεσίες για να καλυφθούν οι ανάγκες ντόπιων, μεταναστών και προσφύγων.

33. Οι επίμονοι αγώνες του κινήματος, μέσα από τους Συντονισμούς των Συλλογικοτήτων, δεν επέτρεψαν να προχωρήσει η **αρπαγή της λαϊκής κατοικίας**. Όμως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κλιμακώνει την επίθεση με τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και το ιδιώνυμο στους αγωνιστές. Για να αποκρουστεί η επίθεση της κυβέρνησης και των τραπεζιτών πρέπει η μάχη να γίνει υπόθεση όλου του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Να πάρει μορφές λαϊκής αυτοάμυνας ώστε κανένας εργαζόμενος να μην χάσει το σπίτι του. Η ANTAPΣYA στηρίζει τον αγώνα του κινήματος για να μπει

φραγμός στην αρπαγή και για να ανατραπεί αυτή η πολιτική.

34. Οι επιθέσεις στη νεολαία, στο καθολικό δικαίωμα στην εκπαίδευση και στην εργασία, είναι γενικευμένες και αποτελούν κομμάτι των μνημονιακών επιθέσεων στην εργατική τάξη συνολικά. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ το 2017 η ανεργία των νέων έφτανε το 44,4%, το μεγαλύτερο ποσοστό στην ΕΕ μετά την Ισπανία. Το πρόβλημα της νεανικής ανεργίας κορυφώθηκε το 2013 και παραμένει σε υψηλά επίπεδα, παρά την πολυδιαφημιζόμενη καθοδική της τάση, η οποία σχετίζεται με την εξάπλωση της επισφαλούς απασχόλησης. Οι όροι εργασίας της νεολαίας είναι σαφώς χειρότεροι από τους ήδη κακούς όρους εργασίας προηγούμενων γενεών. Ο κατώτατος μισθός για τους νέους εργαζόμενους μέχρι 25 χρονών είναι 510,95 ευρώ μεικτά, μικρότερος κατά περίπου 15% σε σχέση με τον μισθό των εργαζόμενων άνω των 25 ετών. Περίπου ένας στους τέσσερις εργάζεται με σύμβαση ορισμένου χρόνου.

Αντίστοιχα η νεολαία που σπουδάζει στα ΑΕΙ-ΤΕΙ είναι αντιμετώπη με τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στην ανώτατη εκπαίδευση όπως αυτές εκφράζονται στην περίοδο των μνημονίων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει την πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων και ψηφίζει νόμους αντίστοιχους αυτών της Διαμαντοπούλου και του Αρβανιτόπουλου. Το καλοκαίρι ψήφισε το «νόμο Γαβρόγλου» που προβλέπει κλεισίματα και συγχωνεύσεις σχολών και τμημάτων, βάζει δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά (με ανοιχτή την προοπτική και για τα προπτυχιακά) και σπρώχνει τα πανεπιστήμια στην αυτοχρηματοδότηση, δηλαδή βαθύτερη σύνδεση με την αγορά (χορηγίες). Παράλληλα έρχεται να διαλύσει τα πτυχία μετατρέποντάς τα σε απλά πιστοποιητικά γνώσεων-σπουδών χωρίς κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα και να ενισχύσει τη λογική του ατομικού φάκελου προσόντων, της κατάρτισης και επανακατάρτισης στους φοιτητές-αποφοίτους (με επί πληρωμή πιστοποιήσεις). Η εξαγγελία για Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι κομμάτι αυτής της πολιτικής. Όλο αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο, καθώς και η πίεση για όσο το δυνατόν ταχύτερη ένταξη στην αγορά εργασίας, έχουν ως αποτέλεσμα την πολύ σκληρή πειθάρχηση της σπουδάζουσας νεολαίας.

Την ίδια στιγμή οι αλλαγές αυτές συναντούν αντιστάσεις. Ήδη το τελευταίο διάστημα νέοι εργαζόμενοι οργανώνονται σε μια σειρά χώρους δουλειάς και αντιστέκονται απέναντι στο καθεστώς της επισφάλειας, της απλήρωτης εργασίας, των απολύσεων. Στα ΕΠΑΛ, ο αγώνας στα ΤΕΙ, στις εστίες, η μαζική συμμετοχή της νεολαίας στις αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές μάχες αποτελούν τέτοια παραδείγματα.

Στην εργατική νεολαία η ANTAPΣYA πρέπει να εντείνει την προσπάθεια της να ενισχύσει τις συλλογικές μορφές οργάνωσης και πάλης της νεολαίας αξιοποιώντας και μελετώντας την πείρα από μορφές οργάνωσης που αναπτύσσονται στην νεολαία (επιτροπές ανέργων, πρωτοβουλίες ενάντια στην επισφάλεια κλπ) με σταθερό προσανατολισμό στην ενίσχυση των συνδικάτων ή τη δημιουργία νέων εκεί που δεν υπάρχουν, και τη σύνδεση με την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Στη σπουδάζουσα νεολαία απαιτείται να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη ενός πλατιού ρωμαλέου κινήματος που θα εναντιώνεται στην επιδιωκόμενη καπιταλιστική αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης, θα απαντάει στις προκλήσεις και επίδικα της περιόδου, θα φέρνει τους φοιτητικούς συλλόγους σε καλύτερες θέσεις μάχης και θα καθιστά το φοιτητικό κίνημα ξανά νικηφόρο και επικίνδυνο, συμβάλλοντας στην υπόθεση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Ως δυνάμεις της ANTAPΣYA στηρίζουμε την Ενιαία Ανεξάρτητη Αριστερή Κίνηση και τα σχήματα που την συγκροτούν. Στην κρίσιμη καμπή που βρίσκεται η ΕΑΑΚ από πλευράς μας υπερασπιζόμαστε και παλεύουμε για τον **αντικαπιταλιστικό της χαρακτήρα, τη ριζική δημοκρατική της ανασυγκρότηση και τη μαχητική κινηματική δράση της**.

35. Μεγάλη σημασία αποκτά η πάλη για την προστασία της φύσης, του περιβάλλοντος (δομημένου και φυσικού) απέ-

ναντι στην επίθεση των «επενδυτών», στην αποθέωση της «ανταγωνιστικότητας» και των «επενδύσεων» τις δυνάμεις του κεφαλαίου και όλες ανεξάireτα τις κυβερνήσεις και την ΕΕ. **Η πάλη για την προστασία του φυσικού, του πολιτιστικού αλλά και του δομημένου περιβάλλοντος ενάντια στην εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου** διαχωρίζεται από τις λογικές του «πράσινου καπιταλισμού», που απλά έρχεται να κερδοσκοπήσει –και σε ένα σημαντικό βαθμό να συνεχίσει την καταστροφή- πάνω στις πληγές που συνεχίζει να ανοίγει το κεφάλαιο. Το δίλημμα καπιταλιστική βαρβαρότητα, καταστροφή της φύσης και υποδούλωση του ανθρώπου ή κομμουνιστική απελευθέρωση έρχεται στο προσκήνιο με νέα δυναμική.

Από τις Σκουριές μέχρι τη Φιλαδέλφεια, υπήρχαν και υπάρχουν σημαντικές εστίες αντίστασης από τα κάτω. Δίπλα στην οργή και το θυμό για τις περιβαλλοντικές καταστροφές υπάρχει η διάθεση για αγώνα κόντρα σ’ αυτές τις επιλογές κεφαλαίου και κυβέρνησης. Η ANTAPΣYA ήταν και είναι παρούσα και δίπλα στο κόσμο που παλεύει στα μέτωπα αυτά. Στη Νέα Φιλαδέλφεια κατάφερε να σπάσει τη τρομοκρατία Μελισανίδη, που με την αρωγή της κυβέρνησης και της αστυνομίας απαγόρευε με τη βία των μπράβων του κάθε συλλογική δράση, και να οργανώσει μία μαζική και πετυχημένη εκδήλωση όπου έδωσε βήμα σε ευρύτερα κομμάτια των κινήσεων της περιοχής να συζητήσουν και να οργανώσουν.

Η ANTAPΣYA θα πρέπει να αναβαθμίσει τη δράση της σ’ αυτά τα μέτωπα: Οι δυνάμεις των ΤΕ πρέπει να μπουν μπροστά για να ενωθεί και να συντονιστεί η αντίσταση σε κάθε γειτονιά και από γειτονιά σε γειτονιά με κέντρο τα τοπικά συνδικάτα, τις αριστερές δημοτικές κινήσεις, τις τοπικές συλλογικότητες ώστε να μην προχωρήσουν τα περιβαλλοντικά σχέδια κυβέρνησης, κεφαλαίου που καταστρέφουν τη ζωή μας. Οι εκλεγμένοι δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι της ANTAPΣYA και τα δημοτικά σχήματα που συμμετέχει είναι πολύτιμη βοήθεια σ’ αυτή τη προσπάθεια.

Ταυτόχρονα, και εξίσου σημαντικό, θα πρέπει να προβάλει την συνολική αντικαπιταλιστική εναλλακτική απέναντι στη καταστροφή του περιβάλλοντος. Η σύνδεση της περιβαλλοντικής καταστροφής με το κέρδος των καπιταλιστών δεν είναι προνόμιο μίας μικρής μειοψηφίας αντικαπιταλιστών. Όλο και περισσότερος κόσμος, μέσα από την εμπειρία του και τους αγώνες του, κάνει αυτή τη σύνδεση και η ANTAPΣYA θα πρέπει να τον κερδίσει στη συνολική αντικαπιταλιστική εναλλακτική.

36. Η παρέμβαση της ANTAPΣYA στο κίνημα ενάντια στην έμφυλη καταπίεση. Η 8 Μάρτη του 2017, παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, σηματοδεύτηκε από τις μαζικότερες και πιο δυναμικές διαδηλώσεις στον πλανήτη, με την προσπάθεια συγκρότησης ενός νέου διεθνούς γυναικείου κινήματος. Και στην Ελλάδα το γυναικείο κίνημα εμπνέεται από τους διεθνείς αγώνες και βρίσκεται σε άνοδο. Οι γυναίκες είναι ορατές στην πρώτη γραμμή των αγώνων, από τα νοσοκομεία και τα σχολεία μέχρι τα πολυκαταστήματα, τις καθαρίστριες, τα ΜΜΕ, τις σχολές, τις διαμαρτυρίες ενάντια στη σεξιστική βία και δείχνουν ότι έχουν τη δυναμική να αντιπαλέψουν τα χτυπήματα.

Για την ANTAPΣYA είναι σαφές ότι το γυναικείο ζήτημα και το ζήτημα της έμφυλης καταπίεσης συνδέεται άμεσα με το πεδίο της ταξικής αντιπαράθεσης. Η οργανική σύνδεση του γυναικείου και ΛΟΑΤΚΙ κινήματος με το εργατικό κίνημα, το μπόλιασμά του με τους στόχους και το περιεχόμενο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι βασική προϋπόθεση για την κατάργηση κάθε διάκρισης με βάση το φύλο, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Με αυτό το σκεπτικό οι δυνάμεις της ANTAPΣYA συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις στις 8 Μάρτη και στις 25 Νοέμβρη, και σε κινηματικές πρωτοβουλίες σε αντι-σεξιστική κατεύθυνση. Με το ίδιο σκεπτικό στηρίξαμε τα αιτήματα και τις κινητοποιήσεις των ΛΟΑΤΚΙ+ για το σύμφωνο συμβίωσης και την ταυτότητα φύλου, κόντρα στις επιθέσεις που δέχτηκαν από τα ΜΜΕ, τα

αστικά κόμματα και την Εκκλησία.

Εμπνεόμαστε από τη Ρώσικη Επανάσταση, τα 100 χρόνια της οποίας γιορτάσαμε πέρσι, που έδωσε μια πραγματική γεύση του τι σημαίνει να σπάνε τα δεσμά της σεξιστική καταπίεσης. Η επαναστατική εργατική κυβέρνηση παραχώρησε στις γυναίκες το δικαίωμα ψήφου, το αυτόματο διαζύγιο, τα ίδια δικαιώματα και ίση αμοιβή στην απασχόληση ανάμεσα στις γυναίκες και άντρες. Η μοιχεία, η αιμομιξία και η ομοφυλοφιλία έπαψαν να είναι ποινικά αδικήματα.

Για την οργάνωση της παρέμβασης της ANTAPΣYA για τα ζητήματα φύλου, και με αυτό τον πολιτικό προσανατολισμό, λειτουργεί η ομάδα φύλου ANTAPΣYA LGBTQI+ και γίνεται προσπάθεια για την ενίσχυση της Ομάδας Γυναικών της ANTAPΣYA, ώστε να ανταποκριθούμε στις μάχες που βρίσκονται μπροστά. Τα ζητήματα της έμφυλης καταπίεσης, πρέπει να απασχολήσουν με συγκεκριμένο τρόπο το σύνολο του δυναμικού των αγωνιστών και αγωνιστριών της ANTAPΣYA, ειδικά από τη σκοπιά της καθολικής κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης.

Ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα που στόχο έχει τη διάσπαση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων για να διατηρήσει την κυριαρχία του, να αντιπαράβουμε την κατάργηση των ταξικών ανισοτήτων και την κοινωνική χειραφέτηση. Αγώνας που περνάει και μέσα από τη γυναικεία χειραφέτηση. Γιατί η απελευθέρωση των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων από τον σεξισμό δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την απελευθέρωση συνολικά της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση, και άρα από το καπιταλιστικό σύστημα. Αλλά και αντίστροφα, δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική χειραφέτηση χωρίς την εξάλειψη κάθε καταπίεσης.

Γ3. Ο ρόλος της ANTAPΣYA για την οικοδόμηση ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο κίνημα και την κοινωνία. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και η πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών αντιΕΕ δυνάμεων

37. Μπροστά στους εργαζόμενους και τον λαό ανοίγονται **δύο δρόμοι**: Είτε οι αστικές μνημονιακές πολιτικές δυνάμεις, παλιές και νέες, θα επιβάλουν τη δική τους «έξοδο» από την καπιταλιστική κρίση πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού, είτε το εργατικό κίνημα και ο λαός θα επιβάλουν τη δική τους αντικαπιταλιστική διέξοδο αναγκάζοντας τους καπιταλιστές να πληρώσουν το κόστος.

Παλεύουμε για το ψωμί, την δουλειά, την ειρήνη, τις λαϊκές ελευθερίες και τα δικαιώματα της εποχής μας, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης – κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ, των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, της επιτροπείας, του πολεμικού κινδύνου και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα. Παλεύουμε για την ήττα και την ανατροπή της πολιτικής ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και κάθε κυβέρνησης που ακολουθεί την ίδια πολιτική, την ήττα συνολικά του αστικού μνημονιακού μπλοκ. Με την δύναμη της εργατικής τάξης και του εργατικού και λαϊκού κινήματος, και του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Για να ανοίξει ο δρόμος για ρήγματα στην αστική πολιτική, για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζόμενων.

Βάση της πολιτικής μας είναι το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα. Το πλαίσιο των πολιτικών στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος συγκροείται με την κυρίαρχη αστική πολιτική. Απευθύνεται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με στόχο την ανάπτυξη του αγώνα για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. «Γεφυρώνει» τις σημερινές διεκδικήσεις με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και τον ορίζοντα της εργατικής εξουσίας.

Το ερώτημα τελικά ποιά τάξη και σε ποιά κατεύθυνση μπορεί να πάρει τον πραγματικό έλεγχο της οικονομίας και του

κράτους στα χέρια της, και κατ’ επέκταση το αίτημα του εργατικού ελέγχου, γίνεται όλο και πιο επίκαιρο, ειδικά σε συνθήκες αναζήτησης «εναλλακτικής λύσης» από τα μαχόμενα κομμάτια του κινήματος. Ο **εργατικός έλεγχος** μπορεί να αποτελέσει σημείο αντίστασης στην επίθεση των καπιταλιστών (ιδιωτικοποιήσεις, εκμετάλλευση των δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών, ομαδικές απολύσεις, φαινομενικές χρεοκοπίες, εγκατάλειψη επιχειρήσεων αφού τις υπερχρεώσουν κλπ). Επιβάλλεται μέσα από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, αμφισβητώντας την εξουσία των καπιταλιστών και του διευθυντικού τους μηχανισμού, τόσο στην άμεση διαδικασία παραγωγής (στους χώρους δουλειάς), όσο και στην κοινωνία συνολικά προβάλλοντας την προοπτική μιας άλλης εξουσίας και μιας άλλης οργάνωσης της παραγωγής στο σήμερα.

Τελικός στόχος και αναπόσπαστο στοιχείο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος είναι η επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, το τσάκισμα του αστικού κράτους. Με την επαναστατική αλλαγή ανοίγει ο δρόμος για την μετάβαση στις σοσιαλιστικές/κομμουνιστικές κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι η επανάσταση είναι στην ημερήσια διάταξη. Σημαίνει ότι εμπνέει και καθορίζει τους σημερινούς μας σκοπούς και μέσα, ότι διαμορφώνει τον σημερινό μας ορίζοντα, ότι καθορίζει τον τελικό μας στόχο, την πάλη για την εξουσία.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα δεν είναι για την ANTAPΣYA «άλλοθι διαχωρισμού» με άλλες δυνάμεις, «σεχαρισμού» ή «φετίχ». Ξεκινάει από την αντίληψη ότι σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική φιλολαϊκή διέξοδος από την κρίση χωρίς ρήξη και αναμέτρηση με την αστική τάξη και τους συμμάχους της, χωρίς να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο και τελικά χωρίς την ανατροπή του.

38. Στοιχείο του προγράμματος είναι και η απάντηση στο ερώτημα «ποιος θα το υλοποιήσει». Το πρόγραμμα προωθείται -και με την προώθησή του μπορούν να επιβληθούν κατακτήσεις και ρωγμές από σήμερα- με την πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος και του «αντικαπιταλιστικού μετώπου». Στο σύνολό του, όμως, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μπορεί να το υλοποιήσει η εξουσία και η κυβέρνηση των εργαζόμενων, η εξουσία και η κυβέρνηση των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Για αυτό τον λόγο οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς υποστηρίζουν ότι απαιτείται η πάλη για τη συνολική εξουσία. Ρίχνουν από σήμερα όλο το βάρος τους στα όργανα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος.

39. Παίρνοντας υπόψη τα παραπάνω, **οι βασικές πολιτικές αιχμές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, για την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ - NATO, είναι:**

Διαγραφή του χρέους, αντί για τα αιματηρά «πλεονάσματα» που λεηλατούν την εργατική τάξη.

Κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων αντί για ιδιωτικοποιήσεις και πλειστηριασμοί που χαρίζουν πλούτο στα «επενδυτικά» λαμόγια.

Διεθνιστική έξοδος/ρήξη με το ευρώ, την ΕΚΤ και την ΕΕ και επιβολή εργατικού ελέγχου σε όλα τα επίπεδα, στην οικονομία και στην πολιτική.

Ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων σε βάρος του κεφαλαίου, με αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, μείωση του χρόνου εργασίας, δουλειά σταθερή και με ασφάλιση. **Ιδιαίτερα παλεύουμε για την μείωση της ανεργίας με μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο για τις κοινωνικές ανάγκες σε παιδεία, υγεία, υπηρεσίες Δήμων κλπ. Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης και των ωρών εργασίας.** Εθνικοποίηση και άνοιγμα με κρατική χρηματοδότηση και εργατικό έλεγχο όλων των κλειστών εργοστασίων. Να καταργηθεί η αντιδραστική διάκριση παλιών/νέων εργαζόμενων.

Μονομερής κατάργηση όλων των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων που τις συνοδεύουν.

Αποδέσμευση από την ΕΕ από την σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Απελευθέρωση από το καθεστώς επιτροπείας από ΕΕ και ΔΝΤ.

Παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους. Συμβολή στην διεθνιστική πάλη για την διαγραφή των χρεών, που αποτελεί όπλο του χρηματιστικού κεφαλαίου στην αδιανόητη ληστεία λαών, χωρών, φυσικού πλούτου κλπ.

Υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων. Παλεύουμε ενάντια στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που είναι αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου και έχει σαν αντικείμενο τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων για τις ΑΟΖ, για την γεωπολιτική τους αναβάθμιση στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και ανταγωνισμών. Είμαστε αντίθετοι στον επικίνδυνο άξονα ΗΠΑ-Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Έξω από ΝΑΤΟ και ευρωστρατό, κλείσιμο των βάσεων. Δίκαιη βιώσιμη λύση στο Κυπριακό για Κύπρο χωρίς ελληνικό και τουρκικό στρατό και αγγλικές ή άλλες βάσεις, με εξασφαλισμένα τα δικαιώματα των λαών της Κύπρου να αποφασίσουν για την τύχη τους. Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στα Βαλκάνια. Παλεύουμε ενάντια στον εθνικισμό που προσπαθεί να σγκώσει κεφάλι με αφορμή το «όνομα της Μακεδονίας». Να μην αφήσουμε την ελληνική κυβέρνηση να γίνει ο «νονός» των Βαλκανίων. Ίσα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα στις μειονότητες.

Καμιά ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των τραπεζών και των μονάδων στρατηγικής σημασίας, λειτουργία τους για τις κοινωνικές ανάγκες. Να περάσουν στα χέρια τω εργατών με στήριξη των εργατικών καταλήψεων μονάδων που εγκαταλείπουν οι καπιταλιστές.

Παλεύουμε ενάντια στις κατασχέσεις, τους πλειστηριασμούς, στην οικονομική βία σε βάρος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, νομοθετική κατοχύρωση του ακατάσχετου της πρώτης λαϊκής κατοικίας, διαγραφή των χρεών ανέργων και φτωχών προς τράπεζες, κράτος, δήμους, ταμεία. Κατάσχεση της περιουσίας των καπιταλιστών που κλείνουν επιχειρήσεις ή και αφήνουν απλήρωτους εργαζόμενους και ασφαλιστικά ταμεία.

Δουλειά στους ανέργους και πολύπλευρη στήριξή τους ενάντια στη μάλιστα της ανεργίας.

Ριζική αύξηση της φορολόγησης του πλούτου, του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Αγώνας ενάντια στη φοροληστεία εργαζομένων και φτωχών.

Υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών γης, στήριξη της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών της, στην κατεύθυνση της φτηνής και ποιοτικής αγροτοδιατροφικής επάρκειας του λαού.

Πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα της εποχής μας ενάντια στην πολιτική αντίδραση. Πάλη ενάντια στην ιδεολογική τρομοκρατία του κεφαλαίου και των ιδιοκτητών ΜΜΕ.

Δικαιώματα, άσυλο, ανοιχτά σύνορα, ελευθερίες για πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στη γκετοποίηση, τις απελάσεις και τη δολοφονική αντιμετώπισή τους από ΕΕ και κυβέρνηση. Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας.

Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, της Χρυσής Αυγής και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της.

Δημόσια, δωρεάν και ελεύθερη πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, πρόνοια για όλους (ντόπιους, πρόσφυγες και μετανάστες).

Παλεύουμε ενάντια στην καταπίεση και το σεξισμό, ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και βίας λόγω φύλου-σεξουαλικού προσανατολισμού.

Το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που διαμόρφωσε και παρουσίασε η ANTAPΣYA, από τη πρώτη στιγμή της δημιουργίας της, επηρέασε και καθόρισε τα αιτήματα και τους στόχους πάλης όλης της αριστεράς. Η διαγραφή

του χρέους, η διεθνιστική ρήξη – αποδέσμευση από ΕΕ και ευρώ, ο εργατικός έλεγχος είναι μερικά από τα αιτήματα που υιοθετούνται από ευρύτερα κομμάτια της αριστεράς και του κινήματος.

Η ANTAPΣYA θα αναλάβει αυτοτελή καμπάνια προώθησης και ενημέρωσης για το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα με στόχο όχι μόνο να γίνει γνωστό σε ακόμη πλατύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης και του λαού αλλά, πολύ περισσότερο, νικηφόρο όπλο στη πάλη των πρωτοπόρων αγωνιστών στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης, στα συνδικάτα, στη νεολαία, στις γειτονιές, στην ύπαιθρο. Μ' αυτό τον τρόπο θα συνδεθεί ζωντανά με τους αγώνες που δίνει σήμερα η εργατική τάξη, ώστε και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να το κατακτούν μέσα από την εμπειρία τους και να συγκροτούνται σε υποκείμενο της κοινωνικής αλλαγής.

Ταυτόχρονα, επιδιώκουμε να συσπειρώνονται γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και ευρύτερες πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές, ώστε να συμβάλλουν με την δράση και τις ιδέες τους στην αλλαγή του συσχετισμού στην κοινωνία και την αριστερά.

40. Ορισμένα ιδεολογικά ζητήματα της πάλης σήμερα

Με την υπογραφή των μνημονίων, αλλά και ακόμα περισσότερο με την **μονιμοποίηση του καθεστώτος της επιτροπείας** με διάφορες μορφές **σε βάθος δεκαετιών** (το λιγότερο μέχρι το 2060) και την αντιδραστική μετεξέλιξη της ΕΕ επιβεβαιώνεται η σημασία και το βάθος του ρόλου της «επιτροπείας», σαν ειδική μορφή άσκησης της εξουσίας του κεφαλαίου και της σχέσης εθνικού-διεθνικού στις μέρες μας. Παλεύουμε για την κατάργηση των μνημονίων και της επιτροπείας κατανοώντας ότι **αποτελούν την ειδική μορφή που πήρε στην χώρα μας η επιβολή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων από την συμμαχία ντόπιου και ξένου κεφαλαίου**. Ότι αποτελεί τόσο «εσωτερική ανάγκη» του ελληνικού καπιταλισμού για να χτυπήσει το εργατικό κίνημα όσο και του ευρωπαϊκού για να σταθεροποιήσει την νομισματική ενοποίηση. Παλεύουμε ενάντια στην επιτροπεία από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, της λαϊκής κυριαρχίας, της ανεξαρτησίας και της απελευθέρωσης του «έθνους των εργαζομένων» από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, αποκαλύπτοντας το ταξικό συμφέρον που κινεί αυτή την πολιτική. Η μάχη κατά των μνημονίων και της επιτροπείας στρέφεται ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές, εγχώριους και ξένους.

41. Πάνω σε αυτή την βάση διαμορφώνεται η πολιτική απεύθυνση της ANTAPΣYA προς τους εργαζόμενους και προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και τον ιμπεριαλισμό, για μια σοσιαλιστική χειραφετητική προοπτική, για μια άλλη αριστερά, **για την οι-**

κοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου.

Το πρόγραμμα, η προοπτική και η πρακτική του «αντικαπιταλιστικού μετώπου» στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος (της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας κλπ). Έχει πολιτική ρήξης με την αστική τάξη και το κράτος της, με επαναστατική κατεύθυνση και ηγεμονία. Έχει ως τελικό στόχο την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων για αυτήν.

Δρόμοι για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου όπως αυτοί καθορίστηκαν από την 3η Συνδιάσκεψη είναι: i) πρωτοβουλίες κοινής δράσης στα πλαίσια του αγωνιστικού μετώπου, ii) πολιτικές πρωτοβουλίες και πολιτικός συντονισμός σε κεντρικά μέτωπα της ταξικής πάλης με στόχο τη συσπείρωση δυνάμεων, iii) πρωτοβουλίες διαλόγου για το αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλο. iv) οι συνολικές προτάσεις πολιτικής συνεργασίας, των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων.

Η οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου αποτελεί μια ολόκληρη κοινωνική και πολιτική διαδικασία. Δεν είναι μια ζαριά. Η ANTAPΣYA επιδιώκει επομένως να συμβάλλει στο να ωριμάζουν οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας πορείας. Στο μετασχηματισμό των πιο πρωτοπόρων τάσεων του κινήματος, ώστε να προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Επιδιώκει να επιδράσει στο ήδη υπάρχον δυναμικό της αντικαπιταλιστικής και της επαναστατικής αριστεράς ώστε να συμβάλλει αποφασιστικά στην πορεία του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Επιδιώκει την ουσιαστική ανάπτυξη - αναβάθμιση της ίδιας της ANTAPΣYA, ώστε να μπορέσει να παίξει το ρόλο που της αναλογεί σε μια τέτοια πορεία από την άποψη της προγραμματικής επάρκειας, της λαϊκής γείωσης, της ελκτικής δημοκρατικής δομής και λειτουργίας και της οργανωτικής ικανότητας. Για τον λόγο αυτό η ANTAPΣYA είναι ανοιχτή στην ένταξη νέων δυνάμεων στις γραμμές της

42. Σε αυτή την κατεύθυνση επιδιώκει να συμβάλλει και μέσα από την πρόταση «Για ένα κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των δυνάμεων της ανατροπής», όπως αυτή διαμορφώθηκε στο ΠΣΟ της ANTAPΣYA το Γενάρη του 2016 και στην οποία επιμένουμε.

Η πρόταση αυτή έχει ως βάση της το πλαίσιο πολιτικών στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Κινείται σταθερά στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό και τους φορείς τους. Απορρίπτει την κρατική διαχείριση και την λογική της «αριστερής» ή άλ-

λης κυβέρνησης μέσα στα πλαίσια της «συνέχειας του κράτους» και των ιμπεριαλιστικών οργανισμών. Στοχεύει στο μετασχηματισμό της κοινωνίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενη από «ενδιάμεσες λύσεις» και αυταπάτες φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Δεν θέτει ως προαπαιτούμενο την υποχρεωτική σύνδεση της συνεργασίας με την προοπτική του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ούτε ως προϋπόθεση τη συμφωνία για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, αφού δεν πρόκειται για συγκρότηση ενός διαφορετικού από την ANTAPΣYA αντικαπιταλιστικού μετώπου ή υποκατάσταση της ANTAPΣYA, η οποία διατηρεί την αυτοτέλειά της και αναπτύσσεται ώστε να επιδρά θετικά σε όλη αυτή την διεργασία.

Μέσα από υλοποίηση μιας τέτοιας πολιτικής συνεργασίας θα συγκεντρώνονται δυνάμεις γύρω από τους βασικούς στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, θα ενισχύεται η λαϊκή κινητικότητα, θα δημιουργείται μια νέα ελπίδα στους εργαζόμενους, θα ωριμάζουν οι προϋποθέσεις για τον αντικαπιταλιστικό πόλο και για ευρύτερες ανακατατάξεις στην αριστερά. Για την ANTAPΣYA είναι εξίσου σημαντικές οι πρωτοβουλίες για την κοινή δράση και οι κάθε μορφής πολιτικές πρωτοβουλίες. Είναι σημαντικό να προχωρούν παράλληλα και να αλληλοεπηρεάζονται.

43. Η πρόταση «πολιτικής συνεργασίας» της ANTAPΣYA απευθύνεται στο ευρύ και αντιφατικό εκείνο φάσμα δυνάμεων αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ και αντιδιαχειριστικού προσανατολισμού που υπάρχει σήμερα στην αριστερά.

Σε αγωνιστές που έχουν αποχωρήσει από τον ΣΥΡΙΖΑ, ή δυνάμεις που προσέρχονται από ρεφορμιστικά ρεύματα και αναζητούν με τον δικό τους τρόπο και διαδρομές προς τα αριστερά και στις μαχόμενες πρωτοπορίες του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η πρόταση για την «πολιτική συνεργασία» απευθύνεται σε δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Για τις δυνάμεις του ΚΚΕ και της ΛΑΕ με βάση το περιεχόμενο της πολιτικής τους, την κατεύθυνση της μετωπικής τους πρότασης, τις δυνάμεις που απευθύνονται και την κινηματική τους πρακτική δεν υπάρχουν προϋποθέσεις εφ’ όλης της ύλης πολιτικής συνεργασίας.

Με τις δυνάμεις αυτές καθώς και με τις άλλες μαχόμενες αριστερές δυνάμεις, επιδιώκουμε με επιμονή την κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα, τον πολιτικό συντονισμό σε κρίσιμα μέτωπα της ταξικής πάλης και τον διάλογο, επιδιώκοντας να κερδίσουμε δυνάμεις τους προς την αντικαπιταλιστική προοπτική.

44. Η πρωτοβουλία «Για ένα κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των δυνάμεων της ανατροπής» όπως και αυτή για την «κοινή δράση», βρήκε ανταπόκριση σε σημαντικό κομμάτι αγωνιστών της βάσης της αριστεράς.

Παρόλα αυτά διαπιστώνουμε ότι στα ρεύματα που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τις δυνάμεις που προσέρχονται από αυτόν, η πολιτική και οργανωτική ρήξη **δεν σημαίνει αυτόματα** και ιδεολογική μετατόπιση προς μια πιο βαθιά αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Πολλά ζητήματα παραμένουν αζεκαθάριστα και θολά, συνυπάρχουν αριστερές αντικαπιταλιστικές και διαχειριστικές/ρεφορμιστικές αντιλήψεις. **Γι’ αυτό απαιτείται να αποφύγουμε τόσο την απογοήτευση και την παραίτηση, την υπόκλιση στις αντιφατικές απόψεις που υπάρχουν στα ρεύματα αυτά, τον σεχταρισμό και την ανυπομονησία.**

Σε ό,τι αφορά τις οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα, αναδείχθηκε η δυνατότητα μιας συμφωνίας πάνω σε στόχους του προγράμματος της πολιτικής πρότασης χωρίς, όμως, συνολικά να έχουν ξεπεραστεί οι προγραμματικές διαφορές, αλλά κυρίως χωρίς να αποτυπώνεται μια επιλογή στήριξης ενός μετωπικού βήματος για την πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αντιΕΕ αριστεράς.

Με βάση όλα τα παραπάνω η ANTAPΣYA θα **συνεχίσει την πολιτική της πρωτοβουλία, με στόχο ένα νέο και ορατό βήμα συσπείρωσης δυνάμεων που κινούνται σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση, με έμφαση στην «από κάτω» συσπείρωση αγωνιστών και ρευμάτων, αλλά και με ανοιχτή πρόσκληση σε δυνάμεις και ρεύματα.**

45. Η πρόταση πολιτικής συνεργασίας της ANTAPΣYA δεν έχει σχέση με εκλογικές στοχεύσεις. Είμαστε αντίθετοι σε λογικές που αντιλαμβάνονται τις εκλογικές προτάσεις και συνεργασίες «αυτονομημένα», με ευκαιριακά κριτήρια κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης.

Επιμένουμε ότι η μαχόμενη αριστερά πρέπει να ρίξει όλο της το βάρος στους αγώνες ενάντια στο σφαγείο που οδηγεί τους εργαζόμενους και το λαό η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, χωρίς να περιμένει την τιμωρία της κυβέρνησης από τις κάλπες ή την εκλογική της ενίσχυση αυτονομώντας τους εκλογικούς στόχους από το αναγκαίο πολιτικό περιεχόμενο γεγονός που οδηγεί σε καιροσκοπικές συμμαχίες χωρίς αρχές.

Σε κάθε περίπτωση το πρόγραμμα και το εύρος των δυνάμεων που απευθυνόμαστε για την πρόταση πολιτικής συνεργασίας θα αποτελέσουν και την βάση της εκλογικής μας τακτικής σε περίπτωση προκήρυξης εκλογών. Δεν έχουμε διαφορετική τακτική στις εκλογές και διαφορετική στις πολιτικές συνεργασίες.

Η ANTAPΣYA πρωτοστατώντας ενωτικά και μαχητικά στους αγώνες και στο συντροφικό διάλογο για την επικαιρότητα του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, διαμορφώνει τις συνθήκες ώστε η όποια συζήτηση προκύψει για εκλογική - πολιτική συνεργασία με άλλες δυνάμεις να γίνει με όρους προωθητικούς για την ταξική πάλη και τον αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό του δυναμικού που έχει αποδεσμευτεί ή αποδεσμεύεται από τον ΣΥΡΙΖΑ και αναζητάει εναλλακτική.

Η αυτοτέλεια και η ανεξάρτητη παρουσία της ANTAPΣYA σε όλα τα επίπεδα (και στις εκλογές) είναι αδιαπραγμάτευτη αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι στεκόμαστε σε «γραμμή άμυνας». Αντίθετα, απλώνουμε με αυτοπεποίθηση το χέρι για να τραβήξουμε και άλλες δυνάμεις στην πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Δ. Για μια ANTAPΣYA μαζική, δημοκρατική

46. Το πολιτικό και οργανωτικό δυνάμωμα της ANTAPΣYA, η επέκταση της επιρροής της και η δυνατότητα της να κινητοποιεί, εξαρτώνται από τέτοιες πολιτικές πρωτοβουλίες. Αυτές είναι το οξυγόνο που θα δώσουν ζωή και χώρο στις τοπικές και κλαδικές επιτροπές να αναπτύξουν τη συζήτηση, τη δράση και τις πρωτοβουλίες τους.

Η ANTAPΣYA συγκροτήθηκε σαν μέτωπο οργανώσεων και αγωνιστών που προσέρχονταν από διαφορετικές παραδόσεις και ιστορικές πορείες στο χώρο της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός ο χαρακτήρας της πρέπει να περιφρουρηθεί.

Για να ανταποκριθεί η ANTAPΣYA στις αυξημένες απαιτήσεις της περιόδου αλλά και τις διευρυμένες δυνατότητες, πρέπει αναπτυχθεί αριθμητικά, να ανασυγκροτηθεί, και να μετασχηματιστεί σε ένα πιο ενωμένο και αναβαθμισμένο αντικαπιταλιστικό μέτωπο, με ζωντανή ουσιαστική και δημοκρατική εσωτερική ζωή που θα εμπνέει και θα ελκύει τους αγωνιστές που απομακρύνονται από κυβερνητικές αυταπάτες, αποστοιχίζονται από ρεφορμιστικά ρεύματα και στρέφουν το βλέμμα τους σε αυτήν.

Στην 3η συνδιάσκεψη συζητήθηκε ο καθοριστικός ρόλος των κλαδικών επιτροπών στην απόκτηση δεσμών με την εργατική τάξη και τη συγκροτημένη παρέμβαση στο εργατικό κίνημα. Οι αντικειμενικές δυσκολίες που υπάρχουν κυρίως στους χώρους του ιδιωτικού τομέα, αλλά και υποκειμενικές πολιτικές αδυναμίες όπως η «στενή συνδικαλιστική παρέμβαση», η υποτίμηση της αυτοτελούς πολιτικής παρέμβασης

της ANTAPΣYA στους εργασιακούς χώρους, έχει οδηγήσει στον μαρasmus των κλαδικών επιτροπών και στην ανυπαρξία πρωτοβουλιών για τη συγκρότηση νέων. Η τακτική λειτουργία της κλαδικής Δημοσίου, και η συμβολή που έχει, δείχνει ότι τα πράγματα μπορούν να πάνε και αλλιώς.

Με ευθύνη του ΠΣΟ και κυρίως της ΚΣΕ δεν συγκροτήθηκαν οι γραμματείες επεξεργασίας και εξειδίκευσης θέσεων για το πρόγραμμα, το δημοκρατικό-αντιφασιστικό, τη νεολαία, το αγροτικό, ενώ δεν λειτούργησε η οργανωτική επιτροπή, παρά το ότι συγκροτήθηκε. Η συνδικαλιστική γραμματεία, αν και συγκροτήθηκε με καθυστέρηση, συνέβαλλε ως ένα βαθμό στη συνάντηση του δυναμικού μας τη συζήτηση και το σχεδιασμό της παρέμβασης των δυνάμεων της ANTAPΣYA, μπροστά σε κρίσιμες μάχες όπως π.χ. αυτή ενάντια στην αξιολόγηση.

Σοβαρές αδυναμίες, με ευθύνη της ΚΣΕ παρουσιάζει η παρουσία στα ΜΜΕ, η λειτουργία του γραφείου τύπου και η λειτουργία του site, το οποίο λειτουργεί χάρη στην εθελοντική προσφορά 1-2 συντρόφων. Αδυναμία είναι ότι υποτιμήθηκε από την ΚΣΕ και δεν έγινε εφικτή η ανεύρεση χώρου για τα γραφεία της ANTAPΣYA, όπως και το ότι μέχρι τώρα δεν προχώρησε καθόλου η συζήτηση για το μέσο πολιτικής έκφρασης της ANTAPΣYA (έντυπο ή ηλεκτρονικό).

Η λειτουργία του ΠΣΟ υπήρξε τακτική, όμως η συζήτηση σε αυτό, παρά το ότι υπήρξε ουσιαστική και εστιασμένη σε άμεσα ζητήματα των πολιτικών εξελίξεων και του κινήματος, σε μικρό βαθμό συμπεριελάμβανε τον προβληματισμό για την δράση και τον σχεδιασμό των τοπικών και κλαδικών επιτροπών. Επίσης δεν προχώρησε ο καταμερισμός ευθυνών των μελών του ΠΣΟ, ως αποτέλεσμα της μη λειτουργίας των γραμματειών και δεν αναβαθμίστηκε ουσιαστικά ο οργανωτικός του ρόλος.

Η ΚΣΕ είχε τακτική λειτουργία με σταθερή συμμετοχή της πλειοψηφίας των μελών της και με στοιχειώδη καταμερισμό και χρεώσεις ευθυνών και τομέων. Βήματα έγιναν, παρά τη μη λειτουργία της οργανωτικής επιτροπής, στην άμεση ενημέρωση των τοπικών επιτροπών και στην επαφή με αυτές, ιδιαίτερα όταν προέκυπταν ζητήματα που αφορούσαν συγκεκριμένους χώρους ή περιοχές. Παρ’ όλα αυτά, δεν έλειψαν προβλήματα που αποτιμούσαμε και στην προηγούμενη συνδιάσκεψη, μη έγκαιρη τοποθέτηση της ANTAPΣYA ακόμα και σε θέματα που δεν υπήρχαν διαφωνίες, ελλειμματική σύνδεση με τις τοπικές επιτροπές κ.ά.

Θέλουμε μια ANTAPΣYA:

- Μαζική και μαχητική με δυνατές κλαδικές και τοπικές επιτροπές, που θα συζητάνε συλλογικά και θα οργανώνουν τη δράση τους στο τομέα ευθύνης τους. Με συχνές δημοκρατικές διαδικασίες, συνελεύσεις, συνεδριάσεις συντονιστικών επιτροπών κλπ που θα είναι «ανοιχτές» και ελκυστικές για ένα πλατύ δυναμικό νέων και παλιότερων αγωνιστών/τριών.

- Δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία, αλλά και τη δυνατότητα οι διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της να μπορούν να εκφράζονται και να «μετριοούνται» πολιτικά μέσα από κατάθεση ξεχωριστών προτάσεων-ψηφοδελτίων και αναλογικής εκπροσώπησης τους στα εκλεγμένα όργανα της ANTAPΣYA. Με μέριμνα για την δυνατότητα εκλογής ανένταχτων συντρόφων ώστε να εξασφαλίζεται πλήρως η δημοκρατική αρχή του 1 μέλος 1 ψήφος, η ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση απόψεων.

- Με διαδικασίες σύνθεσης και –ει δυνατόν- ομόφωνες αποφάσεις, αλλά και συμφωνία στην ενιαία εμφάνιση της ANTAPΣYA με τα σύμβολά της με βάση τις αποφάσεις της.

Η 4η Συνδιάσκεψη προσαρμόζει τους κανόνες λειτουργίας της ANTAPΣYA σε αυτή την κατεύθυνση.

Κείμενο συμβολής που κατατέθηκε από τη μεριά των σ. ΣΕΚ προς την ΚΣΕ της ANTAPΣYA στις 4/1/18 για την διαμόρφωση των Θέσεων της 4ης Συνδιάσκεψης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ANTAPΣYA οδεύει προς την 4η Συνδιάσκεψή της σε μια περίοδο που οι εξελίξεις διαφεύδουν τις εκτιμήσεις για την σταθεροποίηση του συστήματος διεθνώς και στην Ελλάδα. Ο καπιταλισμός δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του αντίθετα αυτή μετατρέπεται σε πολιτική στα μέχρι τώρα κάστρα της σταθερότητας, στις ΗΠΑ και στην ΕΕ. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται απειλώντας να αποσταθεροποιήσουν πέρα από τη Μ. Ανατολή περιοχές ζωτικές για τον παγκόσμιο καπιταλισμό όπως το τόξο που ξεκινάει από τη νότια κινεζική θάλασσα και καταλήγει στην Κορέα.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι κομμάτι αυτής της πραγματικότητας, παρά τις υποκριτικές διακηρύξεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ότι «φαίνεται φως στην άκρη του τούνελ» μιας και το 2018 θα είναι η χρονιά της «εξόδου από τα μνημόνια» και η «κανονικότητα» έχει ήδη αρχίσει να επιστρέφει. Αντίθετα, το 2018 θα είναι χρονιά έντασης των μνημονιακών επιθέσεων αλλά και βαθέματος της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ που αλληλοτροφοδοτείται με την αμφισβήτηση και τις αντιστάσεις από τα αριστερά και από τα κάτω, από ένα κίνημα που δεν έχει ηττηθεί αλλά συνεχίζει να δίνει σημαντικές μάχες και να κρατάει ανοιχτή την αναζήτηση αριστερής εναλλακτικής.

Με αυτήν την οπτική αντιμετωπίζουμε τα καθήκοντά μας το επόμενο διάστημα. Η συγκρότηση της ANTAPΣYA οχτώ χρόνια πριν ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς ήταν και συνεχίζει να είναι μια πολύτιμη κατάκτηση για όλο το κίνημα. Ο πρωτοηθικός ρόλος κι η δυναμική της κάθε άλλο παρά έχουν εξαντληθεί, παρά τις υπαρκτές και σοβαρές αδυναμίες και ανεπάρκειες που χαρακτήρισαν την παρέμβασή μας από τη 3η Συνδιάσκεψη του 2016 μέχρι και σήμερα.

Φιλοδοξούμε η 4η Συνδιάσκεψη, και η πορεία προς αυτήν, να γίνει ο άξονας πρωτοβουλιών και παρεμβάσεων για μια ANTAPΣYA μαζική, ενωμένη και δυνατή, που θα πρωτοστατεί στους εργατικούς και νεολαϊστικούς αγώνες ενάντια στο μνημονιακό σφαγείο και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

A. ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

A1. Η αναιμική «ανάκαμψη» κι η απειλή μιας νέας ύφεσης.

Το καλοκαίρι του 2017 συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την κατάρρευση της Bear Sterns στις ΗΠΑ, που έδωσε το έναυσμα για τη μεγαλύτερη ύφεση που έχει γνωρίσει ο καπιταλισμός από τη δεκαετία του '30. Η εικόνα που καλλιεργούν συστηματικά οι διαχειριστές του συστήματος είναι ότι η κρίση είναι παρελθόν, ένα ατύχημα. Ισχυρίζονται ότι οι διασώσεις των τραπεζών με κρατικό χρήμα σε συνδυασμό με τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» βάζουν το σύστημα σε μια τροχιά σταθεροποίησης και ανάπτυξης.

Αυτές οι απόψεις έχουν την αντανάκλασή τους και στον ευρύτερο χώρο της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Είναι διαδεδομένες οι αναλύσεις που αντιμετωπίζουν την κρίση λίγο πολύ σαν συνώνυμο των αναδιαρθρώσεων που κατακερματίζουν την εργατική τάξη και τη μετα-

τρέπουν σε «πληβειακή μάζα» όπως είναι μια συνηθισμένη έκφραση. Παράλληλα, αυτές οι αναδιαρθρώσεις υποτίθεται δίνουν νέα πνοή στο κεφάλαιο με την ένταση της εκμετάλλευσης είτε στην παραγωγή (πχ απόλυτη υπεραξία) είτε εκτός (θεωρίες χρηματιστικοποίησης, συσσώρευσης δια της υφαρπαγής κ.α.).

Η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Η καπιταλιστική κρίση δεν ξεπερνιέται παρά τις επιθέσεις των καπιταλιστών στην εργατική τάξη ή τις ενέσεις ρευστότητας που κρατάνε την παγκόσμια οικονομία στην «εντατική» και φουσκώνουν την κερδοσκοπία.

Οργανισμοί όπως ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ παρουσίαζαν τους προηγούμενους μήνες ως «μεγάλη» πρόοδο το γεγονός ότι έχουν ταυτόχρονα θετικό πρόσημο η Αμερική, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ιαπωνία. Στην πραγματικότητα κάτω από την επιφάνεια των καθησυχαστικών διαβεβαιώσεων οι ανησυχίες για την «υγεία» του συστήματος δεν κρύβονται και διατυπώνονται ανοιχτά.

Η έκθεση του ΟΟΣΑ για την παγκόσμια οικονομία (World Economic Outlook, Οκτώβρης 2017) διαπιστώνει ότι «η παγκόσμια οικονομία μεγεθύνεται με τους ταχύτερους ρυθμούς από το 2010». Αλλά και ότι «η κατά κεφαλήν ανάπτυξη βρίσκεται ακόμα στα προ-κρίσης επίπεδα» και επισημαίνει ότι «παρόλο που η κυκλική ανάκαμψη είναι καλοδεχούμενη παραμένει χαμηλών τόνων σε σχέση με τα στάνταρτς τέτοιων ανακάμψεων». Όσο για το 2019 προβλέπει ότι «δε φαίνεται να υπάρχουν οι προϋποθέσεις» για μια πιο σθεναρή αύξηση της παραγωγής, ανάπτυξης κλπ. Σύμφωνα με τα στοιχεία και τις εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ το 2018 ίσως να είναι τελικά η «κορυφή» που θα φτάσει η αναιμική ανάκαμψη που παρουσιάζουν διεθνώς και εδώ στην Ελλάδα ο Τσίπρας ως ξεπέρασμα της κρίσης.

Η προοπτική για μια νέα ύφεση είναι κάτι παραπάνω από υπαρκτή, η συζήτηση γίνεται για το πότε και μέσα από ποιες. Ένα «καμπανάκι» είναι η άνευ προηγουμένου διόγκωση του ιδιωτικού και δημόσιου χρέους παγκόσμια. Πάλι σύμφωνα με την έκθεση του ΟΟΣΑ “Παρά την κάποια απομόχλευση των τελευταίων χρόνων το χρέος των νοικοκυριών και των μη-χρηματοοικονομικών επιχειρήσεων παραμένει σε ιστορικά υψηλά επίπεδα σε πολλές χώρες και σε κάποιες συνεχίζει να αυξάνεται». Για τους ίδιους κινδύνους προειδοποιεί και το ΔΝΤ σε μια πρόσφατη έκθεσή του (Global Financial Stability, Οκτώβρης 2017).

Τον Σεπτέμβρη του 2017 η Deutsche Bank δημοσίευσε μια έκθεση για τις προοπτικές της παγκόσμιας οικονομίας με τον εύγλωττο τίτλο «Η επόμενη χρηματο-οικονομική κρίση». Η έκθεση διαπιστώνει ότι: «Οι περίοδοι με τον υψηλότερο αριθμό κρίσεων/σοκ συμπίπτουν με τα υψηλότερα επίπεδα χρέους και μαζί μ’ αυτά υψηλά ελλείμματα. Το δημόσιο χρέος των G7 ήταν μεγαλύτερο από το σημερινό μόνο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο λόγω των συνεπειών του ενώ διαρκή ελλείμματα εμφανίζονταν ουσιαστικά μόνο σε πολεμικές περιόδους. Τώρα και τα δυο είναι μόνιμο γνώρισμα» Ενώ ο λόγος δημόσιου χρέους προς ΑΕΠ «είναι σήμερα υψηλότερος από ότι στα χρόνια της Μεγάλης Ύφεσης» [της δεκαετίας του '30].¹

Τα τελευταία δέκα χρόνια οι τέσσερις μεγαλύτερες κεντρικές τράπεζες «εκδώσανε» χρήμα που φτάνει και ξεπερνάει τα 10 τρις δολάρια. Για να καταλάβουμε πόσο γιγάντιο είναι αυτό το ποσό αρκεί να το συγκρίνουμε με το ετήσιο ΑΕΠ της Κίνας, της δεύτερης μεγαλύτερης καπιταλιστικής οικονομίας, που είναι περίπου 11 τρις. Αν στο χρήμα των Κεντρικών Τραπεζών προστεθούν τα σωρευτικά ελλείμματα των κρατικών προϋπολογισμών (ΗΠΑ, Βρετανίας, Ευρωζώνης και Ιαπωνίας) τότε το ύψος των «δημοσιονομικών κινήτρων» φτάνει το ιλιγγιώδες ποσό των 34 τρις δολαρίων. Τα αποτελέσματα αυτής της άνευ προηγουμένου «επιχείρησης διάσωσης» είναι πολύ φτωχά όπως και να τα μετρήσει κανείς. Το ερώτημα που θέτει η έκθεση της Deutsche Bank είναι εύλογο: «Όταν έρθει η επόμενη ύφεση θα βρεθούμε χωρίς πυρομαχικά;»²

Το υπόβαθρο αυτού του φαύλου κύκλου είναι ότι η ίδια η «υγεία» του συστήματος δεν έχει αποκατασταθεί. Η κερδοφορία του κεφαλαίου συνεχίζει να είναι αδύναμη και στα χαμηλότερα επίπεδα όλης της μεταπολεμικής περιόδου. Ο μαρξιστής οικονομολόγος Μάικλ Ρόμπερτς σε ένα άρθρο του το καλοκαίρι του 2017 συμπέρανε ότι: «Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης όλες οι χώρες είχαν, όπως είναι αναμενόμενο, μια σοβαρή βουτιά στην κερδοφορία. Στη συνέχεια, μετά το 2009 η κερδοφορία κάπως ανέκαμψε. Όμως, με την εξαίρεση της Ιαπωνίας, το 2016 όλες οι οικονομίες είχαν χαμηλότερα ποσοστά κέρδους από το 2007 και σε κάποιες περιπτώσεις πολύ χαμηλότερα. Και στα δυο τελευταία χρόνια, η κερδοφορία έχει μειωθεί σε όλες τις χώρες ακόμα και στην Ιαπωνία».³

Όλα τα γιατροσόφια και τα «μίγματα πολιτικών» των τελευταίων δέκα χρόνων έχουν φορτώσει το σύστημα με νεκρά βάρη, με τους διαχειριστές του να περιπλανούνται σε ένα ναρκοπέδιο με πυκνή ομίχλη. Παράλληλα, οι επιθέσεις στην εργατική τάξη δεν έχουν καταφέρει να δώσουν φτερά στο σύστημα (ιστορικά, ο καπιταλισμός ποτέ δεν ξεπέρασε γενικευμένες κρίσεις εντείνοντας την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης) ούτε βέβαια να αφαιρέσουν από την εργατική τάξη τη δυνατότητα να παλεύει συλλογικά, να ενώνεται κόντρα στους διαχωρισμούς, στον αγώνα για τα άμεσα και ιστορικά της συμφέροντα.

Αντίθετα, ο συνδυασμός των αδιεξόδων και των καυγάδων των αρχουσών τάξεων και της οργής και των αγώνων της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων δίνει νέες δυνατότητες για την Αριστερά γενικά και ιδιαίτερα για την επαναστατική, αντικαπιταλιστική αριστερά διεθνώς.

Σημειώσεις

1. Deutsche Bank Markets Research, «Long-Term Asset Return Study - The Next Financial Crisis», 18 Σεπτέμβρη 2017, σ.σ. 4-5 και 18, <http://www.tramuntalegia.com/wp-content/uploads/2017/09/Long-Term-Asset-Return-Study-The-Next-Financial-Crisis-db.pdf>

2. Οπ, σελ. 33.

3. Michael Roberts, “Profitability and investment again – the AMECO data”, 26/7/2017, <https://thenextrecession.wordpress.com/2017/07/26/profitability-and-investment-again-the-ameco-data/>

A2. Η κρίση στην καρδιά της ΕΕ: από την οικονομία στην πολιτική

Η Ε.Ε και η Ευρωζώνη είναι κομμάτι της συνολικότερης κατάστασης του καπιταλισμού παγκόσμια. Η ΕΚΤ μόνο από το 2015 και μετά έχει «ρίξει» περίπου 2,3 τρις στη δικιά της εκδοχή της «ποσοτικής χαλάρωσης». Αυτό το ποσό ισοδυναμεί με το ετήσιο ΑΕΠ της Γαλλίας που η έκτη οικονομία στο κόσμο. Αυτή η τεράστια ένεση κατάφερε να δώσει τους σημερινούς αναιμικούς ρυθμούς ανάπτυξης αλλά και ταυτόχρονα να δημιουργήσει όλα τα ερωτήματα για τα «πυρομαχικά που σώνονται» μπροστά στους αναμενόμενους νέους σπασμούς της κρίσης του συστήματος.

Οι ωρολογιακές βόμβες είναι πολλές. Παράδειγμα η Ιταλία. Το ιταλικό δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει το 130% του ΑΕΠ (μόνο η Ελλάδα την ξεπερνάει) ενώ τα ελλείμματα εξακολουθούν να ρουφάνε το 2,5% του ΑΕΠ. Η Ιταλία ξοδεύει για την εξυπηρέτηση του χρέους της περισσότερα από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας). Την ίδια στιγμή ωστόσο οι ιταλικές τράπεζες είναι φορτωμένες με ένα βουνό «κόκκινων» δανείων που το καλοκαίρι του 2017 έφταναν τα 350 δις ευρώ. Τον Δεκέμβρη του 2016 η ιταλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να διασώσει μια από τις αρχαιότερες ιταλικές τράπεζες την Monte dei Paschi di Siena.

Στην πραγματικότητα η οικονομική κρίση μετατρέπεται σε πολιτική συγκλονίζοντας τα θεμέλια της «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Ο πρώτος σεισμός ήρθε τρεις μόλις μήνες μετά την 3η Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA με το δημοψήφισμα στη Βρετανία για το Brexit την έξοδο από την ΕΕ, τον Ιούνιο του 2016. Τότε η εξήγηση που έδιναν τα διάφορα επιτελεία προπαγανδιστικά και μη ήταν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είναι περισσότερο έκφραση κάποιων βρετανικών ιδιορρυθμιών (και του υποτιθέμενου ρατσισμού της βρετανι-

κής «λευκής» εργατικής τάξης) και σίγουρα όχι κάτι που θα απειλήσει σοβαρά το οικοδόμημα της ΕΕ.

Τα αποτελέσματα των γερμανικών εκλογών τον Σεπτέμβρη του 2017 ήρθαν όμως να επιβεβαιώσουν την εικόνα της πολιτικής κρίσης στον «πυρήνα» της ΕΕ. Τα παραδοσιακά κόμματα που στήριξαν το «θαύμα» του γερμανικού καπιταλισμού μεταπολεμικά και διαχειρίστηκαν την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» είδαν τα ποσοστά τους να πέφτουν στο χαμηλότερο επίπεδο από το 1949, κι αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία.

Τα σχέδια για την ανανέωση και ισχυροποίηση του «γαλλο-γερμανικού άξονα» ως ατμομηχανής που θα πάει μπροστά την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» και θα αναζωογονήσει τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό, μέσα από το «πετυχημένο» δίδυμο Μέρκελ-Μακρόν δέχτηκαν ένα ισχυρό πλήγμα. Σχέδια που πριν μερικούς μήνες έμοιαζαν και σαν σωσίβιο και σαν όραμα για τις άρχουσες τάξεις της Ε.Ε και στα οποία επένδυε και ο Τσίπρας για να δικαιολογήσει την επιλογή ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική έξω από ευρώ και ΕΕ».

Η κυβέρνηση του Ραχόι στην Ισπανία ήταν το άλλο success story που προβαλλόταν επίμονα και μονότονα. Τόσο από την κυβέρνηση που έφτασε στην κατάντια να διεκδικεί συμμαχίες με την πιο υστερική νεοφιλελεύθερη δεξιά και βέβαια από τη ΝΔ που δεν χάνει ευκαιρία να διαλαλεί ότι αυτή είναι ο «ορίτζιναλ» εκφραστής της πολιτικής των μνημονίων και γι’ αυτό το λόγο αν έρθει στην κυβέρνηση θα τα εφαρμόσει «επιτυχημένα» όπως στην Ισπανία. Κι αυτή η βιτρίνα ράγισε με τις συγκλονιστικές εξελίξεις που έφερε το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία στην Καταλονία και η πολιτική κρίση που το ακολούθησε. Οι εκλογές της 21 Δεκέμβρη στην Καταλονία έδειξαν ανάγλυφα και την αντοχή του κινήματος και τα αδιέξοδα της πολιτικής πυγμής του Ραχόι που έχει την στήριξη όλης της ΕΕ.

Η ANTAPΣYA πολύ σωστά έκφρασε την αλληλεγγύη της στο κίνημα που πάλεψε και παλεύει στην Καταλονία.

Τα σοκ για τους «από πάνω» θα συνεχιστούν. Τροφοδοτούν και τροφοδοτούνται από τους αγώνες, τις αντιστάσεις και την αμφισβήτηση των «από κάτω». Η σχέση είναι διαλεκτική. Οι ανταγωνισμοί μέσα και ανάμεσα στις αστικές τάξεις και τα κράτη τους δεν εκτυλίσσονται σε ένα τοπίο όπου η αντίσταση των «από κάτω» έχει τσακιστεί, εξανεμιστεί ή ενσωματωθεί (με αυτή τη λογική το ΚΚΕ για παράδειγμα είχε τηρήσει στάση αποχής από την «ενδοαστική διαμάχη» του μπρέξιτ). Το αντίθετο συμβαίνει.

Το κίνημα στην Καταλονία δεν ξεπήδησε από το πουθενά ήταν προϊόν των μαχών ενάντια στη λιτότητα και τις επιθέσεις της δεξιάς από το 2011 τουλάχιστον («πλατείες», απεργίες κλπ). Την ίδια διαδικασία, της αναζήτησης μεγάλων κομματιών εργατών/τριών και νεολαίας προς τ’ αριστερά, προς την πολιτική έκφραση της ταξικής οργής ενάντια στις ατέλειωτες θυσίες που ζητάνε οι άρχουσες τάξεις το βλέπουμε στην επανεμφάνιση μαζικών αριστερών ρεφορμιστικών ρευμάτων γύρω από τον Κόρμπιν ή τον Μελανσόν στη Βρετανία και την Γαλλία.

Γνωρίζουμε πολύ καλά τα όρια τέτοιων ηγεσιών και των προγραμμάτων που εκπροσωπούν. Ως ANTAPΣYA δώσαμε τη μάχη και στην Ελλάδα και διεθνώς, για τη διατήρηση της αυτοτέλειας της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε περιόδους που η ελκτική δύναμη κομμάτων τύπου ΣΥΡΙΖΑ έμοιαζε ακαταμάχητη. Δικαιωθήκαμε σε αυτή την στάση. Όμως, η δικαίωση δεν είναι σωστό να μετατρέπεται σε ένα ιδιότυπο «τελεσιγραφισμό» που στην ουσία στρέφεται στον κόσμο που κάνει τα πρώτα βήματα σε μια πορεία που μπορεί, με την παρέμβαση της επαναστατικής Αριστεράς να φτάσει πολύ πέρα από τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου.

A3. Το «φαινόμενο» Τραμπ κι οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί

Στο διάστημα που έχει περάσει από την 3η Συνδιάσκεψη οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν οξυνθεί, η παγκόσμια

«αταξία» έχει εξαπλωθεί και τα «θερμά σημεία» πολλαπλασιάζονται. Πριν δυο χρόνια η ανάφλεξη που είχαν προκαλέσει οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί στην Ουκρανία έμοιαζε να καταλαγιάζει αλλά η Μέση Ανατολή έπαιρνε φωτιά με την κλιμάκωση του πολέμου στην Συρία και την επέμβαση μεγάλων ιμπεριαλιστών και περιφερειακών υποϊμπεριαλισμών στην σφαγή που εξελισσόταν εκεί.

Σήμερα το «μέτωπο» των ανταγωνισμών στη Μ. Ανατολή παραμένει ενεργό. Το 2017 τελειώνει με το μαζικό Παλαιστινιακό κίνημα να ξαναζωντανεύει δίνοντας ηρωικές μάχες μετά τη μονόπλευρη αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του κράτους-τρομοκράτη Ισραήλ από τον Τραμπ.

Η κρίση στην Κορεατική χερσόνησο, με τις συνεχείς απειλές του Τραμπ ότι μπορεί να αφανίσει τη Βόρεια Κορέα κάθε φορά που το εκεί καθεστώς προχωράει σε πυρηνική δοκιμή ή εκτόξευση πυραύλου, αποτελεί αναμφισβήτητα ένα από τα πιο θερμά σημεία του πλανήτη. Αυτή η εστία έντασης φυσικά δεν είναι δημιούργημα «δυο τρελών» που έτυχε να βρίσκονται στις ηγεσίες μιας υπερδύναμης και μιας μικρής χώρας. Είναι προϊόν ευρύτερων ανταγωνισμών. Η Κορέα έχει γίνει το γήπεδο όπου ο Τραμπ επιχειρεί να κλιμακώσει τις αμερικάνικες πιέσεις πάνω στην Κίνα.

Η Κίνα είναι αναδυόμενη ιμπεριαλιστική δύναμη που κινείται πλέον οικονομικά όχι μόνο με τεράστιες εξαγωγές εμπορευμάτων αλλά και με εξαγωγές κεφαλαίων σε πολλές χώρες που παλιά ήταν προνομιακό πεδίο των ιμπεριαλισμών της Δύσης (ιδιαίτερα στην Αφρική αλλά και στη Νοτιοανατολική Ασία). Ταυτόχρονα όμως αποτελεί πολύτιμο εμπορικό εταίρο και των ΗΠΑ και της ΕΕ και κυρίως διαθέτει τεράστια αποθεματικά σε δολάρια τα οποία είναι τοποθετημένα σε αμερικανικά ομόλογα. Ένας ανοιχτός οικονομικός πόλεμος των ΗΠΑ κατά της Κίνας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

Επιπλέον, η Κίνα αμφισβητεί στρατιωτικά τον αμερικάνικο έλεγχο στον Ειρηνικό Ωκεανό, αλλά μια ευθεία στρατιωτική αντιπαράθεση ΗΠΑ – Κίνας είναι δύσκολη για πολλούς λόγους. Αναγκαστικά, οι ανταγωνισμοί παίρνουν πλάγιες μορφές. Και σε αυτές πρέπει να προσθέσουμε και τους ανταγωνισμούς με την ΕΕ που ανησυχεί για την κινέζικη διείσδυση στην ανατολική Ευρώπη

Η απόφαση του ΠΣΟ της ANTAPΣYA τον Σεπτέμβρη του 2017 εκτιμούσε ότι:

«Ένα περίπου χρόνο μετά την ανάδειξη Τραμπ στις ΗΠΑ, κλιμακώνεται η πολεμοκάπηλη πολιτική απέναντι σε όποια χώρα θεωρεί αντίπαλο. Βενεζουέλα, Β. Κορέα, Ιράν έχουν μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ, με τελευταίο δείγμα την ανατριχιαστική ομιλία του Τραμπ στην ΓΣ του ΟΗΕ. Μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ οι αντιφάσεις και οι αντιθέσεις οξύνονται. Οι αμφιβολίες για την οικονομική πολιτική, για την ουσία της πολιτικής «America first», της δυνατότητας να εφαρμόσει πολιτικές «προστατευτισμού» -όπως υποσχόταν- στην εποχή της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης», η ευστάθεια του πολιτικού συστήματος, οι σχέσεις με την ακροδεξιά, αλλά και η εξωτερική πολιτική (απόσυρση από την συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα, όξυνση της επιθετικής ρητορικής στα «ανοιχτά μέτωπα» με Ρωσία, Βόρεια Κορέα, Κίνα, Ιράν κλπ) οξύνουν τις αντιθέσεις στους κόλπους του αμερικάνικου κεφαλαίου ενώ δεν δείχνουν έως τώρα να μπορούν να εδραιώσουν την ηγετική θέση του αμερικάνικου καπιταλισμού στο παγκόσμιο σύστημα».

Αυτή η σωστή εκτίμηση επιβεβαιώνεται με τις καινούργιες εξελίξεις.

A4. Τσίπρας-Καμμένος-Τραμπ

Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ / NATO ΕΕ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής ολιγαρχίας στην διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις

ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ, είχαν ως μοναδικό αποτέλεσμα την ακόμα βαθύτερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως «στρατηγικός εταίρος» στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό.

Επιτακτική είναι η ανάγκη ενός ενωτικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού. Επιτακτική είναι παράλληλα και η ανάγκη για τη μάχη ενάντια στο ρατσισμό, την ισλαμοφοβία και την ενθάρρυνση της ακροδεξιάς που φέρνουν μαζί τους οι «φιλοφρονήσεις» με τον Τραμπ.

A5. Η φασιστική απειλή και η απάντηση της Αριστεράς

Όψη της πολιτικής κρίσης και της πόλωσης είναι η εμφάνιση της ακροδεξιάς και των φασιστών. Οι ρατσιστικές-ισλαμοφοβικές εκστρατείες είναι κεντρικός άξονας της στρατηγικής των αρχουσών τάξεων για να διαιρέσουν την εργατική τάξη, να απομονώσουν και να κατακερματίσουν τις αντιστάσεις. Αυτές οι πολιτικές, τα κλειστά σύνορα, οι «φράχτες», η «Ευρώπη-Φρούριο» γεμίζουν τη Μεσόγειο πτώματα, τα σκλαβοπάζαρα της Λιβύης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα νησιά.

Παράλληλα είναι το θερμοκήπιο για την ανάπτυξη των φασιστών, της Λεπέν, του AfD που μπήκε στην γερμανική βουλή, του Κόμματος της «Ελευθερίας» που μπήκε στην κυβέρνηση της Αυστρίας, την επανεμφάνιση των βρυκολάκων του φρανκισμού στο ισπανικό κράτος αλλά ακόμα και στους δρόμους της Αμερικής κάτω από την ομπρέλα του Τραμπ όπως είδαμε το καλοκαίρι στη Σαρλότσβιλ με τη δολοφονία της Χεδερ Χάγιερ.

Η μάχη ενάντια στον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία, τα κλειστά σύνορα είναι κορυφαία πολιτική μάχη για την Αριστερά και το κίνημα διεθνώς. Όπου έχει υποτιμήσει αυτή τη μάχη και δεν έχει μπει μπροστά στη ενωτική απάντηση στο ρατσισμό την ισλαμοφοβία και τους φασίστες στο όνομα «άλλων καθηκόντων», το κόστος είναι μεγάλο. Αντίθετα, η Αριστερά που πρωτοστατεί σε αυτή τη μάχη βάζει την καλύτερη υποψηφιότητα για να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με την αντιφασιστική οργή εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και την Αμερική.

Γι’ αυτό το λόγο πρωτοβουλίες συντονισμού του διεθνούς αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος όπως αυτή για τις 17 Μάρτη που πάρθηκε στη διεθνή διάσκεψη που οργάνωσε η ΚΕΕΡΦΑ τον περσινό Οκτώβρη έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση και ενίσχυση της ANTAPΣYA.

B. ΕΛΛΑΔΑ

B1. «Κανονικότητα»; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

Το 2018 θα είναι μια προεκλογική χρονιά, ανεξάρτητα από το πότε ακριβώς θα γίνουν οι εκλογές. Η κυβερνητική προπαγάνδα δίνει τα ρέστα της για να πείσει ότι «βγαίνουμε από το τούνελ» των μνημονίων και ότι πλέον θα υπάρχουν τα περιθώρια για φιλολαϊκή διαχείριση. Λέει ψέματα. Ούτε η πραγματικότητα της παγκόσμιας οικονομίας ούτε η κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού ανταποκρίνονται σε αυτές τις δοξασίες.

Η κυβέρνηση και τα «φιλικά» της ΜΜΕ πανηγυρίζουν σαν επιβεβαίωση της επιστροφής στην «κανονικότητα» το σύντομο κλείσιμο της «τρίτης αξιολόγησης». Τι σημαίνει πραγματικά για την εργατική τάξη, τη νεολαία, τους φτωχούς αυτή η «επιτυχία» το δείχνει ανάγλυφα ο προϋπολογισμός του 2018 με το κανιβαλικό πρόγραμμα περικοπών που διαλύουν σχολεία, σχολές, νοσοκομεία, κάθε κοινωνική υπηρεσία. Την

ίδια στιγμή η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να περάσει τη χειρότερη επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία και στα πρωτοβάθμια συνδικάτα από την εποχή του ν. 330. Η Αχτσιόγλου παίρνει τη σκυτάλη απ’ τον ...Λάσκαρη.

Στο χρονικό διάστημα που πέρασε από την 3η Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA ο δεξιός κατήφορος του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση πήρε εντυπωσιακές διαστάσεις. Το 2016 ο Τσίπρας κι οι υπουργοί του είχαν το θράσος να ισχυρίζονται ότι παρά την συνθηκολόγηση του καλοκαιριού του 2015 και την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, θα κάνουν «αριστερή» και «κοινωνικά ευαίσθητη» διαχείριση μιας και κατάφεραν να ελαττώσουν τους στόχους για τα πρωτογενή πλεονάσματα. Ένα χρόνο μετά ο Τσίπρας κι ο Τσακαλώτος περφηανεύονται ούτε λίγο ούτε πολύ ότι η κυβέρνησή τους εξασφάλισε μεγαλύτερα πρωτογενή πλεονάσματα από του Σαμαρά. Πλέον η «αριστερή διαχείριση» των μνημονίων είναι τα ψίχουλα του «κοινωνικού μερίσματος».

Δυο χρόνια πριν ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυριζόταν ότι μετά το «Μπρεστ Λιτόφσκ» που αναγκάστηκε να αποδεχθεί, θα χτίσει συμμαχίες (όπως το περίφημο «μέτωπο του νότου») για να ανατρέψει τη λιτότητα. Τώρα, έφτασε στο σημείο να αγκαλιάζει το Ραχόι όταν τσαλαπατάει τα δημοκρατικά δικαιώματα της Καταλονίας, να συμβουλεύει τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία να συγκυβερνήσει με τη ...Μέρκελ και βέβαια να ταυτίζεται με τον Τραμπ.

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ που εκδηλώθηκε με τη διάσπασή του το καλοκαίρι του 2015 δεν είναι παρελθόν. Και γιατί οι υποσχέσεις για έξοδο από τα μνημόνια μέσω της εφαρμογής τους έχουν να περάσουν μια ναρκοθετημένη διαδρομή για να γίνουν πραγματικότητα αλλά κυρίως γιατί τα απανωτά σοκ από τις δεξιές μεταστροφές της κυβέρνησης δεν οδηγούν σε απάθεια, απογοήτευση και δεξιά μετατόπιση σε μαζική κλίμακα στην εργατική τάξη και στη νεολαία. Το αντίθετο συμβαίνει.

B2. Δυνατότητες για την αριστερή αντιπολίτευση και το κίνημα

Η οργή για τις προδοσίες του ΣΥΡΙΖΑ στο ρόλο του κυβερνητικού διαχειριστή των μνημονίων και των αντεργατικών επιθέσεων γενικότερα, δεν στρέφεται προς τα δεξιά, δεν φουσκώνει τα πανιά της ΝΔ και των ναζί της Χρυσής Αυγής.

Αυτό αποτυπώνεται ακόμα και στις δημοσκοπήσεις. Την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ δεν την καρπώνεται ουσιαστικά η ΝΔ που προς το παρόν συσπειρώνει ουσιαστικά τους ψηφοφόρους της, ούτε η Χρυσή Αυγή που είναι καθηλωμένη. Ο χώρος της λεγόμενης «κεντροαριστεράς» που συσπειρώνεται στο «Κίνημα Αλλαγής» μοιάζει να εξαντλεί τη δυναμική και τις φιλοδοξίες του στο ρόλο μελλοντικού «εταίρου» της ΝΔ. Αντίθετα στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ διαμορφώνεται ένας «χώρος» που φτάνει το 11,5% άθροισμα ανάλογο με εκείνο του Συνασπισμού και του ΚΚΕ το 2009, ποσοστό μεγαλύτερο από την ψαλίδα ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ που είναι 9,4 μονάδες.

Το υπόβαθρο τέτοιων αποτυπώσεων είναι το γεγονός ότι η εργατική τάξη δεν έχει χάσει την αυτοπεποίθησή της να αντιστέκεται και παλεύει συλλογικά. Για ένα ολόκληρο διάστημα η πίεση που προερχόταν από τον ΣΥΡΙΖΑ ήταν ότι έπρεπε να στηριχτεί (έστω «κριτικά») γιατί τυχόν αποτυχία του θα συμπαρέσυρε μαζί του και τη δυνατότητα του «απλού κόσμου» να παλεύει και να ελπίζει, και θα άνοιγε το δρόμο για τη παθητικοποίηση και την συντηρητικοποίηση.

Αυτές οι εκτιμήσεις διαψεύδονται. Γι’ αυτό το λόγο είναι μεγάλο λάθος μαζί με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και τη χρεοκοπημένη στρατηγική της, να «πετιέται» και η βάση του, ο κόσμος που τον στήριξε και τον ψήφισε. Είναι μαζικά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας που συγκρούονται με την κατηφόρα του ΣΥΡΙΖΑ. Το καθήκον για την αντικαπιταλιστική αριστερά είναι να τραβήξει αυτόν τον κόσμο σε συγκρούσεις με την κυβέρνηση που ο ίδιος ανέδειξε και που σε μεγάλο βαθμό εξακολουθεί να έχει αυταπάτες για την πορεία της.

Η εικόνα της δύναμης του κινήματος φαίνεται καταρχήν στις απεργιακές δράσεις και μάχες.

Η κινητοποίηση των εργαζόμενων των Δήμων τον Ιούνη, δεν ήταν απλά μια «αναλαμπή» σε μια κατάσταση όπου γενικά «δεν κουνιέται φύλλο». Ήταν μια από τις κορυφαίες μάχες του εργατικού κινήματος. Με πολυήμερες καταλήψεις αμαξοστασίων και απεργίες, οι απεργοί κατάφεραν να αποτρέψουν τις απολύσεις χιλιάδων συμβασιούχων. Η μάχη στους δήμους έδειξε πόσο η πίεση της βάσης μπορεί να υποχρεώσει συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν αγώνες, έδειξε ότι τα διαφορετικά κομμάτια της τάξης μπορούν να ενωθούν στη πάλη ενάντια στις απολύσεις και την επισφάλεια, έδειξε ότι οι αγώνες μπορούν να έχουν νίκες εδώ και τώρα. Η κυβέρνηση από εκεί που είχε ανακοινώσει το «ξαφνικό θάνατο» -τις απολύσεις με τη λήξη των συμβάσεων- αναγκάστηκε να τις παρατείνει και για να ξεφύγει από την πίεση της απεργίας να δεσμευτεί για προσλήψεις. Η μάχη είναι ανοιχτή και το ζήτημα είναι πόσο οργανωμένη θα είναι η βάση για να επιβάλλει με απεργίες μαζικές προσλήψεις ξεκινώντας από τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.

Η μάχη για την «αξιολόγηση» στο Δημόσιο έκλεισε με συντριπτική ήττα της Γεροβασίλη μια που σχεδόν το 75-80% των εργαζόμενων στο Δημόσιο αρνήθηκε να αξιολογηθεί. Με συνελεύσεις απεργίες, αποχή, επέβαλλαν ότι και αυτή η μνημονιακή δέσμευση της κυβέρνησης δεν έχει υλοποιηθεί και ακόμη ψάχνουν τρόπο για να την προωθήσουν.

Αντίστοιχα η πρωτοβουλία του Συντονιστικού των νοσοκομείων -το πιο πετυχημένο συντονιστικό πρωτοβάθμιων σωματείων και αγωνιστών/τριών της βάσης- για να μην απολυθεί κανένας συμβασιούχος στην Υγεία, με την καμπάνια που έγινε και την πετυχημένη κινητοποίηση σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη στις 29 Νοέμβρη συμπαρέσυρε την ηγεσία της ΠΟΕ-ΔΗΝ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά και το ΠΑΜΕ, κινητοποίησε εκατοντάδες συμβασιούχους και τελικά ανάγκασε το υπουργείο Υγείας να παρατείνει τις συμβάσεις χιλιάδων εργαζόμενων στα νοσοκομεία για έναν ακόμη χρόνο. Και στο χώρο της υγείας η πάλη ενάντια στις «ελαστικές σχέσεις» για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού κόντρα στην ανεργία και τις απολύσεις είναι ανοιχτή.

Την αυτοπεποίθηση που δίνει η συσσώρευση πολιτικών εμπειριών συνολικά στα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της τάξης μας, το δείχνουν ακόμα και «μικροί» αλλά χαρακτηριστικοί αγώνες. Όπως η απεργία των μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο «Κ. Γεωργίου» στην Αυλώνα το καλοκαίρι του 2017. Ένας αγώνας που έδειξε τη δύναμη που έχουν οι εργάτες/τριες να οργανώνονται και να νικάνε ακόμα και στα πιο σκληρά «γκέτο» του ιδιωτικού τομέα εκεί που υποτίθεται η «ήττα» του κινήματος είναι απόλυτη.

Το τελευταίο παράδειγμα το έχουμε στις αρχές του Δεκέμβρη όπου ο αιφνιδιασμός που προσπάθησε η κυβέρνηση με την τροπολογία για τον αντιαπεργιακό νόμο γκρεμίστηκε μέσα σε λίγες ώρες μέσα από την κινητοποίηση των συνδικάτων και την αποφασιστικότητα τους να μην το επιτρέψουν.

Όμως, δεν είναι «μόνο» οι απεργίες όπου αναδεικνύεται ο αριστερόστροφος χαρακτήρας της εργατικής και λαϊκής δυσαρέσκειας.

Στην Ελλάδα, η τάση ενίσχυσης των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων που παρατηρούμε στην Ευρώπη θα μπορούσε να είναι πιο έντονη εξαιτίας της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ που προσαρμόζεται ολόπλευρα στις πολιτικές που σπέρνουν τη φτώχεια. Η ΝΔ προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει αυτή τη δυσαρέσκεια υιοθετώντας την ανοιχτά ρατσιστική/ισλαμοφοβική ατζέντα των ομοϊδεατών της στην ΕΕ και του Τραμπ και οι ναζί της Χρυσής Αυγής έχουν προσπαθήσει να βγουν ξανά στο προσκήνιο αξιοποιώντας τα.

Κι όμως, επανειλημμένα τα τρία προηγούμενα χρόνια έχουμε δει αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες να αποκτάνε πλειοψηφικές διαστάσεις: για παράδειγμα η μάχη να μπουν τα προσφυγόπουλα στα σχολεία το 2017 και να αποκρουστούν οι ακροδεξιές εκστρατείες. Πάνω σε αυτό το υπόβαθρο γίνεται εφικτό να ξεδιπλώνεται η καμπάνια για να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής με επιτυχίες όπως το συλλαλητήριο στις 16 Σεπτέμβρη στα κεντρικά «γραφεία»

των ναζί στη Μεσογείων, και με μάχες όπως στη Γκορυτσά του Ασπρόπυργου το καλοκαίρι του 2017, όπου η Πακιστανική Κοινότητα μαζί με την ΚΕΕΡΦΑ και άλλες αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές ομάδες έβαλαν φραγμό στην δράση των φασιστικών συμμοριών.

Η ίδια η πορεία της δίκης της Χρυσής Αυγής, με τις καταθέσεις των μαρτύρων της Πολιτικής Αγωγής και τον συμβολισμό να είναι υπόδικος ο Μιχαολιάκος και μάρτυρας κατηγορίας ο Δ. Κουσουρής κι ο Π. Κωνσταντίνου, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή έξω από αυτό το πλαίσιο της αριστερής πολιτικοποίησης και των εργατικών αντιστάσεων.

Γ. Η ANTAPΣYA

Γ1. Κατακτήσεις

Η συγκρότηση της ANTAPΣYA το 2009 σαν μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, ήταν ένα τεράστιο βήμα μπροστά για το κίνημα συνολικά. Η επαναστατική Αριστερά που «γεννήθηκε» μέσα από τις φλόγες του παγκόσμιου Μάη του ’68, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των θυελλωδών αγώνων της μεταπολίτευσης, που τροφοδοτήθηκε και μεγάλωσε από τις αριστερές ανταρσίες των πιο ανήσυχων και ανυπότακτων ρευμάτων της «επίσημης» Αριστεράς τα επόμενα χρόνια, βρήκε ενιαία έκφραση και θέση στο τοπίο της Αριστεράς. Εξασφάλισε με αυτό τον τρόπο την πολύτιμη αυτοτέλεια της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη δυνατότητά της να παρεμβαίνει στο κίνημα με ένα συνεκτικό αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα που συνδέει τις ανάγκες και τους αγώνες της εργατικής τάξης σήμερα με την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Χωρίς την ANTAPΣYA οι ιδέες της διεθνιστικής ρήξης με ευρώ και ΕΕ, της διαγραφής του χρέους, των κρατικοποιήσεων με εργατικό έλεγχο παντού θα είχαν πολύ λιγότερη επιρροή και «ορατότητα».

Η ANTAPΣYA ήταν παρούσα, ενεργητικά και μαχητικά στους «μεγάλους» και «μικρούς» αγώνες όλων των προηγούμενων οχτώ χρόνων, δίνοντας ένα καθαρό αντικαπιταλιστικό στίγμα για την προοπτική τους. Είναι αλήθεια ότι από το 2010 μέχρι και το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε εκλογικά τη μερίδα του λέοντος από τη σεισμική μετατόπιση προς τα αριστερά της εργατικής τάξης και των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας. Όμως, κάτι που δεν πρέπει να ξεχνιέται ή να προσπερνιέται είναι ότι η ANTAPΣYA κατόρθωσε διαμορφώσει ένα μαζικό «ακροατήριο» και ένα μαζικό ρεύμα γύρω της.

Στις περιφερειακές εκλογές του Μάη του 2014 όταν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ κάλπαζε προς την κυβέρνηση, τα αντικαπιταλιστικά σχήματα που στήριξε η ANTAPΣYA πήραν 128.000 ψήφους σε 12 από τις 13 περιφέρειες, ένα ποσοστό 2,3% πανελλαδικά. Σήμερα αυτά τα σχήματα που συμμετέχει ηγεμονικά η ANTAPΣYA έχουν έδρα σε 7 (;) περιφερειακά συμβούλια και παράλληλα ένα πυκνό δίκτυο κινήσεων-σχημάτων σε επίπεδο δήμου και γειτονιάς με συμβούλους σε 10 (;) δήμους.

Πέρα από αυτές τις καταγραφές, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της ANTAPΣYA συμμετέχουν και πρωταγωνιστούν σε δεκάδες σχήματα και παρατάξεις στα συνδικάτα που έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα τελευταία χρόνια και σε δημόσιο και σε ιδιωτικό τομέα. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που εκτυλίσσονται τώρα.

Η ANTAPΣYA έδωσε τη μάχη ενάντια στις αυταπάτες για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο. Διατήρησε την αυτοτέλειά της παρά τις πιέσεις να ψαλιδίσει τις αντικαπιταλιστικές αιχμές του προγράμματός της και της φυσιογνωμίας. Αλλά ταυτόχρονα ρίχτηκε σε μεγάλες αναμετρήσεις ενωτικά και μαχητικά, όπως στη κορυφαία αναμέτρηση για το Όχι στο δημοψήφισμα του 2015.

Αυτές οι διαπιστώσεις έχουν σημασία ως αφετηρία για να

εντοπίσουμε σωστά τις δυνατότητες της ANTAPΣYA σήμερα. Το «ακροατήριό» μας, είναι και πολύ ευρύτερο και πολύ πιο έμπειρο πολιτικά από ότι ήταν στα πρώτα βήματα της ANTAPΣYA ακόμα και στην πρώτη περίοδο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Τόσο γιατί η ANTAPΣYA έχει αφήσει τα «ίχνη» που περιγράφουμε συνοπτικά στις προηγούμενες παραγράφους όσο και γιατί η ίδια η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ απελευθερώνει δυνάμεις: ήδη έχει γνωρίσει την πρώτη διάσπαση προς τ' αριστερά που συγκροτήθηκε στη ΛΑΕ.

Γ2. Προβλήματα

Όμως, η δυνατότητα δεν σημαίνει αυτόματα και υλοποίησή της. Μακριά από μας σεχταριστικές αντιλήψεις που κυρίως εκπορεύονται από την ηγεσία του ΚΚΕ (αλλά όχι μόνο) που αντιμετωπίζουν την εργατική τάξη ως απλά ως εν δυνάμει ψηφοφόρους που θα πειστούν να ρίξουν το σωστό ψηφοδέλτιο στην κάλπη επειδή θα ακούσουν τις πιο βροντερές καταγγελίες της κυβέρνησης.

Η ANTAPΣYA πρέπει να διεκδικήσει αυτό το «ακροατήριο» και για να το κατορθώσει χρειάζεται να αφήσει πίσω της βαρίδια και αδυναμίες. Κι αυτά είναι σημαντικά, κι έγιναν φανερά στο διάστημα που πέρασε από την 3η Συνδιάσκεψη.

Η περσινή χρονιά ξεκίνησε με την πρωτοβουλία της ANTAPΣYA να απευθύνει ενωτικό κάλεσμα σε όλη την Αριστερά πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ, για συντονισμένη δράση μέσα στο κίνημα ενάντια στα μνημονιακά μέτρα και για το άνοιγμα ενός συντροφικού διαλόγου γύρω από όλα τα μεγάλα ζητήματα της προοπτικής. Μια σωστή πρόταση που μπορούσε να αξιοποιήσει τις υπαρκτές διαθέσεις του κόσμου να κινηθεί ενωτικά και ναβάλει πίεση στις ηγεσίες της υπόλοιπης Αριστεράς να ανταποκριθούν.

Εγκλωβισμένη όμως σε μια λογική «μικρόκοσμου», η ANTAPΣYA δεν κατάφερε να πάρει τις πρωτοβουλίες που θα έπρεπε για τη στήριξη των αγώνων αλλά έφτασε στο σημείο να «εξαφανίζεται» η ίδια.

Αν έλειπαν πρωτοβουλίες σαν κι αυτές που προήλθαν από την ΚΕΕΡΦΑ όπως τα μεγάλα αντιρατσιστικά αντιφασιστικά συλλαλητήρια πέρσι στις 18 Μάρτη, οι αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις στον Ασπρόπυργο, η διαδήλωση στα γραφεία των ναζι της Χρυσής Αυγής στις 16 Σεπτέμβρη φέτος, οι οποίες χρεώθηκαν από εχθρούς και φίλους στην ANTAPΣYA, τότε τα πράγματα θα ήταν πολύ χειρότερα.

Όχι μόνο η ANTAPΣYA δεν πήρε κεντρικές πρωτοβουλίες για την ανάδειξη της δικιάς της πρότασης, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος της ανάπτυξης των αγώνων, αλλά μέγала πολιτικά γεγονότα που συζητήθηκαν πλατιά και προ-

βλημάτισαν πέρασαν χωρίς η ANTAPΣYA να παρέμβει ουσιαστικά όπως για παράδειγμα το δημοψήφισμα στην Καταλονία.

Χιλιάδες νέοι άνθρωποι ιδιαίτερα από τις σχολές εκφράζουν τον ριζοσπαστισμό και την αμφισβήτηση των κυρίαρχων ιδεών συμμετέχοντας σε κινητοποιήσεις ενάντια στη γυναικεία καταπίεση, το σεξισμό σε όλες του τις εκδοχές. Κι όμως, αντί η ANTAPΣYA να μπει μπροστά σε αυτές τις μάχες ανοίγοντας ταυτόχρονα τη συζήτηση για την κεντρικότητα της εργατικής τάξης και της αντικαπιταλιστικής προοπτικής (που θα βοηθούσε και τη συζήτηση στην ΕΑΑΚ) άφησε την ομάδα LGBTQ-ι να σηκώνει μόνη της το βάρος με πετυχημένες ωστόσο παρεμβάσεις.

Το 2017 ήταν η επέτειος των 100 χρόνων της Ρώσικης Επανάστασης, μια επέτειος κάθε άλλο παρά «επετειακή» που προκάλεσε ζωντανές και μεγάλες συζητήσεις σε όλο το φάσμα της Αριστεράς. Η ANTAPΣYA δεν μπήκε ουσιαστικά σε αυτή τη συζήτηση που ήταν χρυσή ευκαιρία να αναδείξει την σύγχρονη επαναστατική συνέχεια με τον «Κόκκινο Οκτώβρη». Ακόμα και το διήμερο που είχε αποφασίσει να οργανώσει τον Νοέμβρη υπονομεύτηκε από πρακτικές διαλυτικές, όπως η αποχώρηση ενός ολόκληρου κομματιού συντρόφων την ώρα που εκτυλίσσόταν η εκδήλωση με τους διεθνείς προσκεκλημένους μας απέναντι από το Πολυτεχνείο.

Γ3. Η ANTAPΣYA στην επόμενη περίοδο

Με αφετηρία την 4η Συνδιάσκεψη η ANTAPΣYA αφήνει πίσω της αυτές τις αδυναμίες και ανοίγει θαρρετά και ενωτικά τη δράση και την απεύθυνσή της. Όχι για να διαχυθεί με οποιοδήποτε τρόπο σε ένα «πλατύ αριστερό μέτωπο» (πολύ περισσότερο «αντιμνημονιακό πατριωτικό») αλλά για να κερδίσει μέσα από την κοινή δράση και πολιτική συζήτηση την αριστερή δυσαρέσκεια απέναντι στην κυβέρνηση στην προοπτική του αντικαπιταλισμού κι αυτό να αποτυπωθεί και εκλογικά.

Η ANTAPΣYA μπορεί να πρωτοστατήσει το επόμενο διάστημα στην κλιμάκωση της πάλης του εργατικού κινήματος, με απεργίες καταλήψεις διαδηλώσεις.

Οι άξονες που θα κινηθεί αυτή η προσπάθεια:

- Για την ανατροπή των μνημονίων, όλων των μνημονιακών νόμων παλιών και καινούργιων, την ανατροπή της κυβερνητικής επίθεσης.
- προσλήψεις με μόνιμη και σταθερή δουλειά, με μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων καταρχήν. Απαγόρευση των

απολύσεων κρατικοποίηση των επιχειρήσεων που απειλούν με απολύσεις και κλεισίματα με εργατικό έλεγχο.

- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, κάτω τα χέρια από ΔΕΗ, Συγκοινωνίες, ΕΥΔΑΠ όλα τα «φιλέτα» που έχουν βάλει στο μάτι τα αρπακτικά της αγοράς. Κρατικοποίηση των εταιρειών που έχουν ιδιωτικοποιηθεί (πχ ΟΤΕ)
- Για αυξήσεις στους μισθούς, επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων
- Κάτω τα χέρια από τις συντάξεις και τα ταμεία μας που μπαίνουν στο μνημονιακό Προκρούστη για ακόμα μια φορά.
- Κάτω τα χέρια από τα συνδικάτα, η αντιαπεργιακή νομοθεσία θα μείνει στα χαρτιά.

Οργάνωση και συντονισμός των αγώνων από τα κάτω, μαζί με την εργατική τάξη και τα συνδικάτα, όχι αναζήτηση άλλων «υποκειμένων». Στήριξη των απεργιών και των αγώνων που δίνουν και θα δώσουν τα πιο διαφορετικά κομμάτια των εργαζομένων καμιά υποτίμηση με βάση σε ποιανού τα χέρια βρίσκεται η ηγεσία του κάθε συνδικάτου. Το παράδειγμα του Συντονιστικού των Νοσοκομείων μπορεί να απλωθεί σε όλους τους χώρους, ιδιαίτερα αυτούς που βρίσκονται στην αιχμή του δόρατος της νέας μνημονιακής επίθεσης.

Η Συνδικαλιστική Γραμματεία χρειάζεται να αναβαθμίσει τη λειτουργία της σε αυτή την κατεύθυνση αξιοποιώντας και την πείρα των παρεμβάσεων των δυνάμεων της ANTAPΣYA στο εργατικό κίνημα (Συντονισμός ενάντια στα Μνημόνια, Πρωτοβουλία για συντονισμό Πρωτοβάθμιας).

Η ANTAPΣYA θα πρωταγωνιστήσει το επόμενο διάστημα και στις αντιφασιστικές, αντιρατσιστικές μάχες στις οποίες πρωτοστατεί η ΚΕΕΡΦΑ. Η πάλη ενάντια στα μνημόνια είναι άμεσα δεμένη με την πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Είναι πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης, για τη δυνατότητά της να σφραγίσει την οργή ενάντια στην κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ με τη δική της προοπτική της επαναστατικής ελπίδας κόντρα στην αντεπαναστατική απελπισία των φασιστών. Είναι πάλη στην οποία διεκδικούμε να κερδίσουμε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια, χωρίς αποκλεισμούς κομματιών που προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά προχωράνε σε σύγκρουση με τις κυβερνητικές επιθέσεις.

Αυτό σημαίνει:

- Στήριξη της μάχης που δίνει η Πολιτική Αγωγή του Αντιφασιστικού Κινήματος στη Δίκη της Χρυσής Αυγής. Για να καταδικαστεί η εγκληματική συμμορία που λειτουργεί με το μανδύα του «νόμιμου πολιτικού κόμματος». Για να πάνε στη φυλακή οι φονιάδες του Λουκμάν και του Παύλου Φύσα από τον Μιχολολιάκο μέχρι τον τελευταίο μαχαιορογάλητη.
- Στήριξη ανάδειξη της εκστρατείας για να κλείσουν τα «γραφεία»-ορμητήρια των ναζι στη Μεσογείων και της αντίστοιχης Πρωτοβουλίας που έχει συγκροτηθεί στην περιοχή, αλλά και σε κάθε γειτονιά που τολμούν ακόμα να εμφανίζονται. Τα «γραφεία» τους είναι ορμητήρια των ταγμάτων εφόδου που θέλουν να σκορπίσουν το τρόμο στις εργατογειτονίες, στρέφονται ενάντια στους αγωνιστές της Αριστεράς, του εργατικού κινήματος, τους μετανάστες σε κάθε «διαφορετικό».
- Πάλη ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο, για να καταργηθούν οι ρατσιστικές συμφωνίες της ΕΕ με την Τουρκία και την Λιβύη. Σύνορα ανοιχτά για πρόσφυγες και μετανάστες: «Το NATO κλείστε τα σύνορα ανοίξτε»
- Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, πόλεις ανοιχτές για τους πρόσφυγες. Μαζικές προσλήψεις σε σχολεία, δήμους νοσοκομεία και όλες τις κοινωνικές υπηρεσίες για να καλυφθούν οι ανάγκες ντόπιων μεταναστών και προσφύγων.

Η ANTAPΣYA χρειάζεται να μπει πολύ πιο αποφασιστικά στη συζήτηση για την προοπτική προβάλλοντας το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, με στόχο να απλωθεί και να κερδίσει τα πιο πλατιά κομμάτια της εργατικής τάξης και των συνδικάτων, της νεολαίας και της Αριστεράς. Απέναντι στην κρίση της ρεφορμιστικής στρατηγικής, του κοινοβουλευτικού δρόμου που καταλήγει στη διαχείριση

του καπιταλισμού, το μεταβατικό πρόγραμμα που επιμένει στη διαγραφή του χρέους, στον εργατικό έλεγχο στις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις, στη διεθνιστική ρήξη με την ΕΕ, είναι η απάντηση που έχει ανάγκη ο κόσμος που συνεχίζει να αποδεσμεύεται απ’ τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣYA χαίρει της εκτίμησης χιλιάδων αγωνιστών έξω από τις γραμμές της για τη συνεπή στάση της και το ρόλο της σε κρίσιμες στιγμές της ταξικής πάλης. Χρειάζεται να αξιοποιήσει αυτό το «κεφάλαιο». Να μετατρέψει την ακτινοβολία της σε ενωτικές πρωτοβουλίες στο κίνημα και τον πολιτικό διάλογο των δυνάμεων της αριστερής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Είναι αλήθεια ότι ηγεσίες όπως του ΚΚΕ και της ΛΑΕ βάζουν εμπόδια σε αυτή την κατεύθυνση. Από τη μια, η ηγεσία του ΚΚΕ επιμένει να καταγγέλει την ΑΝΤΑΡΣYA και τη ΛΑΕ σαν οπορτουνιστές που υπηρετούν αστικά σχέδια. Από την άλλη, η ηγεσία της ΛΑΕ μπορεί να έκανε το βήμα της οργανωτικής ρήξης με τον ΣΥΡΙΖΑ και ν’ αντιπολιτεύεται την κυβέρνηση, όμως στρατηγικά αδυνατεί να διαφοροποιηθεί από το παρελθόν της σαν αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ και ψάχνει για συνεργασίες προς την Πλεύση Ελευθερίας και κομμάτια της πατριωτικής αριστεράς. Και οι δύο ηγεσίες επικεντρώνονται σε συμβολικές κινήσεις μέσα κι έξω από τη Βουλή με κριτήριο την αύξηση της κοινοβουλευτικής τους εκπροσώπησης όταν έρθει η ώρα των εκλογών. Όμως, κάθε φορά που ξεδιπλώνονται μεγάλες και «μικρότερες» μάχες γίνεται εμφανής η διάθεση του κόσμου να παλέψει ενωμένα και αυτή η πίεση μπορεί να έχει αποτέλεσμα και στις πιο σχεταρστικές ηγεσίες. Είδαμε τέτοια παραδείγματα το προηγούμενο διάστημα, όπως για παράδειγμα με την υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία που ένα ολόκληρο κίνημα ξεσηκώθηκε ενάντια σε «αγανακτισμένους» ρατσιστές και φασίστες συσπειρώνοντας τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, τους συλλόγους γονέων, τους μαθητές και όλη την Αριστερά σε μια σειρά περιοχές σε όλη την Ελλάδα. Αντίστοιχη εικόνα είδαμε το καλοκαίρι στην απεργία των Δήμων, μια δυνατή απεργία που ανάγκασε το ΠΑΜΕ να βαδίζει μαζί με όλους τους απεργούς εγκαταλείποντας την ταχτική των χωριστών συγκεντρώσεων. Αλλά και στη δίκη της Χρυσής Αυγής και στις αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις στις 18 Μάρτη και στις 16 Σεπτέμβρη φάνηκαν ανάγλυφα αυτές οι δυνατότητες.

Στα ψεύτικα διλήμματα που βάζει και θα βάζει ο ΣΥΡΙΖΑ «εμείς ή ο Μητσοτάκης» η ΑΝΤΑΡΣYA θα μπορεί να απαντήσει πειστικά όταν πρωτοστατεί στους αγώνες που είναι η πραγματική απάντηση στη δημαγωγία της δεξιάς και των φασιστών και επιμένει στην αντικαπιταλιστική προοπτική που είναι η εναλλακτική απέναντι στην κατάντια του ΣΥΡΙΖΑ.

Γ4. Για μια ΑΝΤΑΡΣYA μαζική, δημοκρατική

Το πολιτικό κι οργανωτικό δυνάμωμα της ΑΝΤΑΡΣYA, η επέκταση της επιρροής της και η δυνατότητα να κινητοποιεί, εξαρτώνται από τέτοιες πολιτικές πρωτοβουλίες. Αυτές είναι το οξυγόνο που θα δώσουν ζωή και χώρο στις τοπικές και κλαδικές επιτροπές να αναπτύξουν τη δράση τους και τις πρωτοβουλίες τους.

Η ΑΝΤΑΡΣYA συγκροτήθηκε σαν μέτωπο οργανώσεων και αγωνιστών που προέρχονταν από διαφορετικές παραδόσεις και ιστορικές πορείες στο χώρο της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός ο χαρακτήρας της πρέπει να περιφρουρηθεί κόντρα σε λογικές που εκφράστηκαν στα όργανά της το προηγούμενο διάστημα με διοικητικού χαρακτήρα αποφάσεις για ζητήματα της παρέμβασής μας χωρίς την απαιτούμενη προσπάθεια για συνθετική και συναινετική διαδικασία αποφάσεων.

Θέλουμε μια ΑΝΤΑΡΣYA μαζική και μαχητική με δυνατές κλαδικές και τοπικές επιτροπές, που θα συζητάνε συλλογικά και θα οργανώνουν τη δράση τους στο τομέα ευθύνης τους. Με συχνές και απλές διαδικασίες, συνελεύσεις, συνεδριάσεις συντονιστικών επιτροπών κλπ που θα είναι «ανοιχτές» και ελκυστικές για ένα πλατύ δυναμικό νέων και παλιότερων

αγωνιστών/τριών.

Μια ΑΝΤΑΡΣYA δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία, αλλά και τη δυνατότητα οι διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της να μπορούν να εκφράζονται και να «μετριούνται» πολιτικά μέσα από κατάνθεση ξεχωριστών προτάσεων – ψηφοδελτίων και αναλογικής εκπροσώπησης τους στα εκλεγμένα όργανα της ΑΝΤΑΡΣYA. Με αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται πλήρως η δημοκρατική αρχή του 1 μέλος 1 ψήφος, η ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση απόψεων. Η 4η Συνδιάσκεψη προσαρμόζει τους κανόνες λειτουργίας της ΑΝΤΑΡΣYA σε αυτή την κατεύθυνση.

Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου Προτεινόμενα κείμενα για τις Θέσεις της 4ης Συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣYA (σε αντικατάσταση των θέσεων 30–31)

Για το εργατικό

30. Η πραγματική κατάσταση των εργαζόμενων και των ανέργων τη διετία 2016-2017: Η επίσημη ανεργία το διάστημα 2016-2017 κυμάνθηκε από 24,2-20,7% (στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ). Η πραγματική κατάσταση της ανεργίας και της ημιαπασχόλησης, όπως και των απολαβών, όμως είναι κατά πολύ χειρότερη. Οι μακροχρόνια άνεργοι, όσοι δηλαδή αναζητούν εργασία πάνω από 12 μήνες, αποτελούσαν το 73,8% των ανέργων το 2016. Μόνο το 10% των ανέργων λαμβάνει επίδομα ανεργίας από τον ΟΑΕΔ ενώ το πρόσθετο επίδομα των 700 ευρώ τον μήνα το λαμβάνει μόλις το 1,5% του συνόλου των εγγεγραμμένων μακροχρόνια ανέργων. Για το 2016 350.000 οικογένειες δεν είχαν ούτε ένα εργαζόμενο μέλος. Το ποσοστό ανεργίας των γυναικών (27,2%) είναι σημαντικά υψηλότερο από αυτό των αντρών, ενώ το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας παρατηρείται στους νέους ηλικίας 15-24 ετών (46,9%) –και το 2017 η κατάσταση δεν αντιστράφηκε. Τεράστιες διαστάσεις λαμβάνει και η ανεργία των αναπήρων και χρονίως πασχόντων των οποίων το ποσοστό ανεργίας φτάνει πλέον το 85% του ενεργού δυναμικού τους. Ο βασικός νόμος της υποχρεωτικής πρόσληψης αναπήρων και μελών των οικογενειών τους στις μεγάλες μονάδες του ιδιωτικού τομέα (επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 50 άτομα) μένει ανενεργός στα χρόνια της κρίσης κατ’ απαίτηση του ΣΕΒ και των μεγαλοεργοδοτών.

Η μερική απασχόληση αποτελεί κατά το 2016 και 2017, περισσότερο από το ήμισυ των νέων προσλήψεων. Η ανασφάλιστη εργασία αφορά σε έναν στους 5 εργαζόμενους. Σε 300.000 εργαζόμενοι υπολογίζονται οι εργαζόμενοι που, ενώ στην πραγματικότητα απασχολούνται ως μισθωτοί στην πράξη απασχολούνται ως αυτοαπασχολούμενοι αναλαμβάνοντας εξ ολοκλήρου την υποχρέωση καταβολής των ασφαλιστικών εισφορών. Περίπου 200.000 άτομα, ενώ εργάζονται 8 ώρες την ημέρα, στην πράξη καταχωρίζονται ως μερικά απασχολούμενοι. Σε περίπου 900.000 εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, ενώ εργάζονται καθημερινά και κανονικά η καταβολή του μισθού τους γίνεται με καθυστέρηση από έναν μέχρι δεκαπέντε μήνες. Η καθυστέρηση των πληρωμών είναι ο κανόνας στην αγορά εργασίας, ενώ οι τακτικές αμοιβές θεωρούνται «επιπλέον προσόν» μιας επιχείρησης, το οποίο προβάλλουν οι εργοδότες.

Στην πραγματική κατάσταση των νοικοκυριών έρχεται να προστεθεί: Η άμεση και έμμεση φορολογία, με τη μείωση του αφορολόγητου για τα νοικοκυριά (την ίδια στιγμή που θεσπίζονται αφορολόγητα για τα καζίνο και άλλες επιχειρήσεις!) και την αύξηση των έμμεσων φόρων (σύμφωνα με τα

στοιχεία του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ για το πρώτο 7μηνο του 2017, οι έμμεσοι φόροι -που πληρώνονται από όλους, ανεξαρτήτως εισοδήματος- αντιπροσώπευαν το 54,4% των καθαρών εσόδων του κράτους έναντι 50,7% το 2016). Η δανειοδότηση: τον Ιούνιο 2017 τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια των ελληνικών τραπεζών ανέρχονταν σε 72,8 δισ. ευρώ, με μη εξυπηρετούμενα το 42,7% των στεγαστικών δανείων, το 53,6% των καταναλωτικών και το 67,8% των δανείων ελεύθερων επαγγελματιών και πολύ μικρών επιχειρήσεων. Οι δαπάνες για στοιχειώδη αγαθά: τα 2017 καταγράφηκε κι άλλη μείωση στην κατανάλωση τροφής στα νοικοκυριά, οι διακοπές ρεύματος της ΔΕΗ ανήλθαν σε 240.000 (με το 70% να αφορούν νοικοκυριά), η κατανάλωση πετρελαίου θέρμανσης διαμορφώθηκε το 2016 σε 1.199.550 μετρικούς τόνους (έναντι 2.908.247 μετρικών τόνων το 2010, στοιχεία ΕΛΣΤΑΤ), ενώ αυξήθηκαν οι δαπάνες των νοικοκυριών για φάρμακα λόγω της αύξησης του ποσοστού που πληρώνουν οι ασφαλισμένοι.

Τα παραπάνω συνθέτουν την εικόνα της εργατικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων, που έχουν πληγεί από την επίθεση του κεφαλαίου, ιδιαίτερα στην περίοδο της κρίσης. Τα παραπάνω έχουν άμεσες επιπτώσεις και στο εργατικό κίνημα.

Ήδη το 2012 η συνδικαλιστική πυκνότητα (αν μετρηθεί με βάση τη συμμετοχή των εργαζόμενων στις εκλογές των σωματείων) ήταν στο 20% στον ιδιωτικό τομέα, με τους κλάδους με μεγαλύτερη συμμετοχή να είναι οι κλάδοι που είχαν ακόμη εργασιακή ασφάλεια, όπως οι ΔΕΚΟ και οι τράπεζες. Το ποσοστό των εργαζόμενων που συμμετέχουν ή έστω είναι μέλη σωματείων έχει συρρικνωθεί περισσότερο τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας μιας σειράς παραγόντων, όπως: **Η έλλειψη σωματείου στον χώρο εργασίας**, κυρίως στον ιδιωτικό τομέα και ιδιαίτερα στις μικρές επιχειρήσεις. **Οι εργαζόμενοι που δεν εγγράφονται στα σωματεία των χώρων εργασίας τους:** τα περισσότερα σωματεία, επικαλούμενα το καταστατικό τους, αποκλείουν τους ανασφάλιστους, ημιαπασχολούμενους, οι συμβασιούχους, εργολαβικούς εργαζόμενους, εργαζόμενους με μπλοκάκι, μετανάστες. Ακόμη και στον δημόσιο τομέα (παρά τη μάχη που δόθηκε από τις δυνάμεις της συνδικαλιστικής αριστεράς στο τελευταίο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ για να αλλάξει αυτό), αυξάνεται η αναλογία της ελαστικής εργασίας σε σχέση με τη μόνιμη εργασία, με αποτέλεσμα τα σωματεία εκεί να εκπροσωπούν ένα ολοένα συρρικνούμενο σώμα εργαζομένων σε σχέση με τους πραγματικά εργαζόμενους στον χώρο δουλειάς. **Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας** έχει επιφέρει επιπλέον πλήγμα στη συνδικαλιστική εκπροσώπηση των σωματείων του ιδιωτικού τομέα και την εγγραφή νέων μελών σε συνδικάτα. Και βέβαια **η εργασιακή περιπλάνηση από κλάδο σε κλάδο** και από δουλειά σε δουλειά έχει συμβάλλει ώστε, ιδιαίτερα οι νέοι εργαζόμενοι με την αίσθηση της προσωρινότητας, να μην έχουν ως προτεραιότητα την εγγραφή σε σωματείο, ακόμη κι όταν αυτό υπάρχει. Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο, **η αντεπίθεση των εργοδοτών τα τελευταία χρόνια**, με την εκδίωξη συνδικαλισμένων εργαζομένων, μελών ΔΣ από αγωνιστικά σωματεία του ιδιωτικού τομέα, αλλά και εν γένει εργαζομένων με πολλά χρόνια προϋπηρεσίας που είχαν παραστάσεις από νίκες του εργατικού κινήματος.

31. Όλα τα παραπάνω βάζουν αυξημένα καθήκοντα για τη δουλειά στο συνδικαλιστικό κίνημα: πλάι στην προσπάθεια αγωνιστικής αναζωογόνησης των διαδικασιών στα σωματεία όπου ήδη έχουμε παρέμβαση, είναι αναγκαίο να δοθεί έμφαση στην οργάνωση σωματείων σε δύσκολους χώρους, σε χώρους επισφάλειας, την οργάνωση σωματείων στις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις όπου –με βάση τις αναδιαρθρώσεις της καπιταλιστικής παραγωγής- συγκεντρώνεται πλέον μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης, την προσπάθεια για αξιοποίηση κάθε μικρής και μεγάλης μάχης για τη μαζικοποίηση των συνδικάτων, την προσπάθεια ενοποίησης των εργαζόμενων σε κάθε χώρο δουλειάς ανεξαρτήτως εργασιακής σχέσης, την δημιουργία νέων πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων/παρεμβάσεων αλλά και άλλων μορφών που υποβοηθούν τη δουλειά στο εργατικό κίνημα (πχ εργατικές

λέσχες). Οι πιο σημαντικοί και νικηφόροι αγώνες της τελευταίας διετίας, άλλωστε, ξεπήδησαν από τους χώρους της επισφάλειας ή της μαύρης εργασίας, όπως το μεγάλο κίνημα των συμβασιούχων των ΟΤΑ, η μάχη για τους εργολαβικούς στα νοσοκομεία, η απεργία στον Καρυπίδη, η απεργία των μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο πλαστικών Γεωργίου είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα νικηφόρων αγώνων σε δύσκολους χώρους δουλειάς, που δείχνουν τις δυνατότητες που ανοίγονται με την οργάνωση και την ταξική αλληλεγγύη της εργατικής τάξης. Η ANTAPΣYA το επόμενο διάστημα μέσα από τις κλαδικές και τις τοπικές επιτροπές, και μέσα από τη λειτουργία της συνδικαλιστικής γραμματείας και με την πραγματοποίηση εργατικής συνδιάσκεψης, είναι αναγκαίο να προσανατολίσει τις δυνάμεις της στον σχεδιασμό και την οργάνωση τέτοιων παρεμβάσεων. Στην κατεύθυνση αυτή καλεί σε κοινή δράση όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς και τις δυνάμεις της αναρχίας και της αυτονομίας που έχουν εργατική αναφορά.

Επιπλέον, **θέτουν το ζήτημα της ιεράρχησης της πάλης για ψωμί και δουλειά.** Στη σημερινή συγκυρία, το ενοποιητικό στοιχείο που μπορεί να φέρει σε πρώτη γραμμή τους αγώνες και να αποτελέσει ενοποιητικό στοιχείο για την τάξη, είτε πρόκειται για εργαζόμενους, ημιαπασχολούμενους ή ανέργους, είτε για μετανάστες ή ντόπιους, είναι η πάλη ενάντια στη φτώχεια, την ανεργία και τη μετανάστευση. Η ANTAPΣYA πρέπει να ιεραρχήσει τα αιτήματα αυτά και να τα προβάλλει ενοποιητικά σε κάθε χώρο παρέμβασης, αλλά και με κεντρικές καμπάνιες, συνδέοντάς τα ταυτόχρονα με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης. Η μείωση των ωρών εργασίας ώστε να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας για όλους-όλες, η αύξηση των μισθών, η επαναφορά των ΣΣΕ και οι κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, ρεύμα, νερό, σπίτι) για τους ανέργους και τους φτωχούς πρέπει να είναι η προμετωπίδα στην πάλη μας. Τα αιτήματα αυτά για να επιβληθούν στην πράξη προϋποθέτουν τη σύγκρουση με το «δημόσιο χρέος», την ΕΕ, το κεφάλαιο –εν ολίγοις απαιτούν όλα τα στοιχεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Αυτό προκύπτει μέσα από την πάλη για το ψωμί και τη δουλειά, όσο αυτή προχωράει, ενοποιεί επιμέρους αγώνες (λχ το εργατικό κίνημα με τον αγώνα ενάντια στους πλειστηριασμούς) και πολιτικοποιείται από την παρέμβαση στο κίνημα των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Ιδιαίτερη θέση έχει στην περίοδο και η εκτίμηση για τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του εργατικού κινήματος. Οι πλειοψηφίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά και πολλών δευτεροβάθμιων Ομοσπονδιών δεν θέλουν και δεν μπορούν να σχεδιάσουν ή να συντονίσουν αγώνες. Η ΓΣΕΕ, που εκπροσωπεί μόλις το 15% των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα, με ευθύνη των παρατάξεων της πλειοψηφίας της, έχει μετατραπεί σε μια εργοδοτική ένωση, που συναντιέται με την Τρόικα και τους εκπροσώπους των εργοδοτών, αποτελεί «κοινωνικό εταίρο» και εφαρμόζει προγράμματα κοινωνικού εργασιών ως εργοδότης αντί να οργανώνει την πάλη ενάντια στα μνημόνια και την επέκταση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων. Σε σειρά Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ασχολείται κυρίως με την αναπαραγωγή της με νοθείες, εργοδοτικές και κρατικές παρεμβάσεις, τεράστιες χρηματοδοτικές ενισχύσεις ώστε να φτιάχνονται πελατειακές σχέσεις, επιχειρηματικές δραστηριότητες, στήριξη των επαγγελματιών συνδικαλιστών κλπ. Η στάση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε σχέση με τον ανταπεργιακό νόμο, όπως και η στάση τους στο δημοψήφισμα, ήταν δύο σταθμοί που ανέδειξαν ανάγλυφα ότι οι πλειοψηφίες τους είναι ανοιχτά εργοδοτικές και κυβερνητικές, αφού θυσιάζουν ακόμα και το εργατικό κύτταρο, το πρωτοβάθμιο σωματείο, δεν έχουν πρόβλημα να μετατραπεί σε απλό εκλογικό μηχανισμό που θα τους αναπαράγει, χωρίς κανένα δικαίωμα δράσης και αγωνιστικής απόφασης.

Εξίσου προδοτική αποδεικνύεται και η στάση πολλών Ομοσπονδιών, όπως οι Ομοσπονδίες στις δημόσιες επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιούνται. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία φαίνεται έτοιμη να «παζαρέψει» τους όρους της ιδιωτικοποι-

ησης (όπως έγινε για παράδειγμα στον ΟΣΕ), παρά να ξεδιπλώσει απεργιακό αγώνα για το σταμάτημα της ιδιωτικοποίησης. Ειδικά στα κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες), το θέμα αυτό δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους στους αντίστοιχους χώρους, αλλά αφορά και κάθε εργαζόμενο, άνεργο ή συνταξιούχο που θα πληγεί από την ιδιωτικοποίηση βασικών κοινωνικών αγαθών.

Στο παραπάνω πλαίσιο, δεν αρκεί η λογική της πίεσης προς τις συνδικαλιστικές ηγεσίες για να προχωρήσουν σε απεργιακά βήματα, παρότι και αυτό αποτελεί κομμάτι του σχεδιασμού στο εργατικό κίνημα. Η πάλη όμως είναι για την οργάνωση των αγώνων από τα κάτω, από γενικές συνελεύσεις και απεργιακές επιτροπές, η οργάνωση της ταξικής αλληλεγγύης και ενός ευρύτερου κινήματος διεκδίκησης δημοσίων κοινωνικών αγαθών, που θα προσπερνά τις συνδικαλιστικές ηγεσίες στην πράξη και θα μπορεί να σχεδιάζει απεργιακά και αγωνιστικά βήματα πέρα και έξω από αυτές.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι απαραίτητο εργαλείο ο συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων και συλλογικοτήτων, που συσπειρώνονται πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα δράσης και με κινηματικού χαρακτήρα πρωτοβουλίες στοχεύουν να οργανώσουν απεργιακά και άλλα κινηματικά βήματα, αποτελώντας ένα διακριτό σε σχεδιασμό, αιτήματα και δημοκρατική λειτουργία πόλο στο εργατικό κίνημα. Το συνδικαλιστικό δυναμικό της ANTAPΣYA θα κινηθεί στην κατεύθυνση ενός τέτοιου συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων, που θα ενοποιεί όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς. Ταυτόχρονα θα συμβάλλει στη διαμόρφωση συντονισμών σωματείων και συλλογικοτήτων/αγωνιστών σε συγκεκριμένες αιχμές, πχ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

Η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα το επόμενο διάστημα θα κινηθεί στις εξής κατευθύνσεις

A) Την οικοδόμηση των σωματείων: αναζωογόνηση και μαζικοποίηση των υπαρχόντων σωματείων ή ίδρυση νέων. Ιδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα, η διάλυση των εργασιακών σχέσεων και η κατάργηση δικαιωμάτων έχει σημάνει την ευθεία επίθεση στις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Η ίδρυση και η οικοδόμηση πραγματικών μαζικών σωματείων, η οργάνωση της λεγόμενης «νέας εργατικής βάρδιας» των ελαστικών σχέσεων εργασίας και της εργασιακής περιπλάνησης, είναι ένα κρίσιμο στοίχημα που πρέπει να κερδηθεί, και αφορά το μέλλον. Σε αυτή τη μάχη, θα βρεθούμε σε αντιπαράθεση με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ η οποία έχει την απόλυτη ευθύνη γιατί ο ιδιωτικός τομέας (πλην των πρώην ΔΕΚΟ) έχει βρεθεί χωρίς συνδικάτα, αλλά και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΑΔΕΔΥ (και Ομοσπονδιών) η οποία συνεχίζει να αρνείται να γράψει στη δύναμή της τις ελαστικές σχέσεις εργασίας. Θα βρεθούμε όμως σε σύγκρουση και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ η οποία ενδιαφέρεται να στηρίξει μόνο ό,τι ελέγχει.

B) Την οικοδόμηση ενός δικτύου αγωνιστών της βάσης, που, 1. θα οργανώνει ενωτικά τους αγώνες και θα ασκεί πίεση (με όλους τους κινηματικούς τρόπους) προκειμένου να προχωρούν αγωνιστικές κινητοποιήσεις, 2. θα δημιουργεί τους όρους ώστε οι κινητοποιήσεις να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, 3. θα συγκροτεί και θα παλεύει σε κάθε χώρο ένα πρόγραμμα δράσης με ριζοσπαστικά αιτήματα και μορφές πάλης, ένα πρόγραμμα εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης. Η καρδιά ενός τέτοιου δικτύου είναι τα αυτόνομα σχήματα, παρεμβάσεις και συσπειρώσεις που ήδη υπάρχουν σε μια σειρά από χώρους δουλειάς, στα οποία τα δυναμικά της ANTAPΣYA συμμετέχει, τα στηρίζει και στοχεύει στη διεύρυνσή τους με όλο το μαχόμενο δυναμικό των χώρων δουλειάς.

Γ) Τη συστηματική συμπαράσταση και ταξική αλληλεγγύη στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, με ενεργοποίηση των υπαρκτών δικτύων των αντικαπιταλιστικών σχημάτων σε εργατικούς χώρους, γειτονιές και σχολές, για πολιτικοποίηση και γενίκευση των ζητημάτων, με συμβολή στην ενότητα της τάξης. Η πάλη για τα κοινωνικά αγαθά, η συμπαράσταση σε διωκόμενους –απολυμένους αγωνιστές/τριες, η

συμπαράσταση σε μια μεγάλη απεργία, η συμπαράσταση σε εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης (όπως η BIOME), η πάλη ενάντια στους πλειστηριασμούς, η συμπαράσταση και δουλειά με μετανάστες και πρόσφυγες– η αλληλεγγύη, η διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων και ανοιχτών συνόρων για τους εργάτες- είναι ένα παράδειγμα αυτής της λογικής.

Δ) Τη συγκρότηση του πιο πρωτοπόρου και ταξικού τμήματος των αγωνιστών σε μια πανελλαδική Ταξική Κίνηση, που θα μπορεί να παράγει επεξεργασίες για την κατάσταση της εργατικής τάξης, τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στους χώρους εργασίας, τις αλλαγές στα χαρακτηριστικά της εργατικής δύναμης, παράγοντας πολιτική γραμμή και πλουτίζοντας τη συνδικαλιστική παρέμβαση των πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων. Η ταξική Κίνηση δεν υποκαθιστά τα σχήματα, ούτε αποτελεί παράταξη. Φιλοδοξεί να συγκεντρώσει το πιο πρωτοπόρο αντικαπιταλιστών αγωνιστών (που είναι ευρύτερο από τα μέλη της ANTAPΣYA). Στην κατεύθυνση αυτή μπορεί να αξιοποιηθεί και η εμπειρία της πανελλαδικής Ταξικής Κίνησης που ήδη έχει συγκροτηθεί από σ. της ANTAPΣYA.

Για όλα τα παραπάνω, συγκροτείται συνδικαλιστική γραμματεία της ANTAPΣYA, για να σχεδιάζει κι να συντονίζει την ενιαία παρέμβαση της ANTAPΣYA στο εργατικό κίνημα. Στην ευθύνη της έχει την ετήσια πραγματοποίηση εργατικής συνδιάσκεψης της ANTAPΣYA, και την ευθύνη για τη συγκρότηση και λειτουργία των κλαδικών επιτροπών της ANTAPΣYA.

(Σε αντικατάσταση όλου του Κεφαλαίου Γ3)

Για τη μετωπική πολιτική και την πολιτική συνεργασία

37. Το «υποκείμενο» της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης είναι ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο.

α. Η εργατική τάξη για να απαντήσει στον **κατακερματισμό και τη διάσπαση** που προέρχεται από τις αλλαγές που συντελούνται στην παραγωγή, αλλά και για να ανταποκριθεί στις δυνατότητες που παρουσιάζονται από τη **νέα, ανώτερη συγκέντρωσή της** σε επιχειρήσεις και ομίλους, πρέπει να συγκροτήσει το δικό της μέτωπο, που αφορά την εσωτερική της ενότητα. Άρα απαιτείται **εργατικό μέτωπο**.

β. Η εργατική τάξη στην πάλη της απέναντι στην αστική τάξη οφείλει να πάρει μαζί της τα **κατώτερα μεσαία στρώματα** της παραγωγής, της πόλης και της υπαίθρου. Άρα, το μέτωπο οφείλει να είναι **και λαϊκό** με την **ηγεμονία της εργατικής τάξης**.

γ. Το κοινωνικό μέτωπο απαντά στις αντικειμενικές συνθήκες οι οποίες πηγάζουν από τα προβλήματα που γεννά ο **καπιταλισμός της εποχής μας**. Επομένως ο χαρακτήρας του εργατικού μετώπου οφείλει να είναι **αντικαπιταλιστικός**.

δ. Οι σημερινές συνθήκες δημιουργούν αντικειμενικά τους όρους σχηματισμού διαφορετικών κομμάτων αντικαπιταλιστικής πολιτικής ακόμα και σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής αναφοράς. Είναι γνωστό ότι οι τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα εκφράζονται με στρεβλό και αντιφατικό τρόπο από πολιτικά κόμματα. Επομένως το κοινωνικό μέτωπο βρίσκει την έκφρασή του **στο πολιτικό επίπεδο**. Άμεση και βασική επιδίωξή του έχει τις ουσιαστικές νίκες που βελτιώνουν τη θέση της εργατικής τάξης και του λαού και οδηγούν στον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας.

Γι' αυτό η καρδιά της πολιτικής μας είναι η **συγκέντρωση των ανάλογων δυνάμεων και στο εργατικό λαϊκό κίνημα και στο γενικότερο πολιτικό κίνημα**.

38. Η μετωπική πολιτική της ANTAPΣYA στη σημερινή συγκυρία

Στις σημερινές συνθήκες της ταξικής πάλης, απαιτείται να χαράξουμε με σαφήνεια μια μετωπική τακτική σε τρία διακριτά επίπεδα:

α) **Στο μαζικό κίνημα.** Μετωπική πρόταση προς τις ταξικές

αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό-λαϊκό κίνημα (συνδικάτα, παρατάξεις, συντονισμούς αγώνα, αγωνιστές κ.α) έτσι ώστε να επιτευχτεί η μέγιστη δυνατή συσπείρωση σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων, επιτροπών αγώνα για να αναπτυχτεί ενωτικός μαζικός αγώνας για να μπει φραγμός στην επίθεση κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, κεφαλαίου, ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ.

β) **Στην στρατηγική πρωτοπορία:** Πρόταση συσπείρωσης προς τις αντικαπιταλιστικές αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις επαναστατικής και κομμουνιστικής αναφοράς για τη συγκρότηση του **αντικαπιταλιστικού πόλου**. Συγκεκριμένα σε: ΕΕΚ, Εργατικό Αγώνα, Σύλλογο Κορδάτο, Ένωση Δικαιών, ΟΚΔΕ, μ-λ ρεύματα, ΑΡΑΝ, Παρέμβαση, ομάδες και αγωνιστές που αποσπάστηκαν από ΣΥΡΙΖΑ αλλά δεν εντάχθηκαν κάπου κ.α. Πρέπει να προετοιμάζεται η μαζική υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς έναν αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, επαναστατικό και κομμουνιστικό «πόλο» συσπείρωσης. Αυτό απαιτεί **ενίσχυση και μετασχηματισμό** της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ταυτόχρονα, πρόταση για μια **ισότιμη** «Συσπείρωση Διαλόγου και Μάχης» των δυνάμεων που έχουν μετωπική αντίληψη. Δεν είναι σωστή μια αναπαραγωγή παλιών και ξεπερασμένων αντιθέσεων (συσπείρωση τροτσκιστικών, «διεθνιστικών» ή μαοϊκών δυνάμεων κ.α.), αλλά η θετική υπέρβασή τους, που είναι εφικτή όπως έχει δείξει και η δετήρ εμπειρία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

3) **Στο πολιτικό επίπεδο:** Πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα με τις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς (ΚΚΕ, ΛΑΕ, μαζικά δρώσα αναρχία κ.α.).

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αγωνίζεται για μια μεγάλη πολιτική συμμαχία με αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό και αντι-ΕΕ περιεχόμενο, **στη βάση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για τη συγκρότησή της.

Σε αυτή την κατεύθυνση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει **πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα** για α) επιμέρους κοινωνικά - πολιτικά μέτωπα, (π.χ., ασφαλιστικό, δημοκρατικές ελευθερίες, αντι-ΕΕ πάλη κ.α.), β) την υποστήριξη και την προώθηση του ταξικού αγώνα, για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την επιβολή προσωρινών υλικών κατακτήσεων εντός της αστικής κυριαρχίας.

Με τον όρο **πολιτική συμφωνία** (ή πολιτική συμφωνία τακτικού χαρακτήρα) ονομάζουμε τις επιμέρους συμμαχίες που συνάπτονται για την επίτευξη ενός ταχτικού, άμεσου, κοινού σκοπού με άλλες δυνάμεις. Με σταθερή επιδίωξη τη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών που θα βοηθούν τις μάζες να κατακτήσουν το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και να συνειδητοποιήσουν, μέσα από την πάλη τους, την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Ο ίδιος ο όρος «συμφωνία» εμπεριέχει εξ ορισμού τη διατήρηση της πλήρους αυτοτέλειας ως προς τις αρχές και την οργάνωση του κάθε κόμματος ή ρεύματος χωριστά.

Οι ασάφειες, και οι γενικότητες στο πρόγραμμα της πολιτικής συμφωνίας οδηγούν αναπόφευκτα σε ασυνέπειες και ταλαντεύσεις στην πρακτική δράση. Επομένως η σαφήνεια όσον αφορά όχι μόνο την κατεύθυνση και τα μέσα δράσης, αλλά και τις διαφορετικές αποχρώσεις που υπάρχουν μεταξύ των κομμάτων, αποτελούν τους όρους που μπορούν να εξασφαλίσουν την επιτυχία της πολιτικής συμφωνίας για την επίτευξη του κοινού άμεσου σκοπού.

Δεν υπήρξαν και δεν θα υπάρξουν ποτέ ρεφορμιστικές αριστερές δυνάμεις που στα γεμάτα συγχύσεις προγράμματά τους, να μη διατυπώνουν διεκδικήσεις που έρχονται σε διαμετρική αντίθεση με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και να μη συσκοτίζουν τη συνείδησή της. Το συμπέρασμα που βγαίνει απ' αυτό είναι ότι η αποκάλυψη για τις ανεπάρκειες και συγχύσεις τους, αποτελεί καίριας σημασίας καθήκον για τις αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Και όχι ότι είναι απαράδεκτες και απαγορευτικές οι προσωρινές συμφωνίες μαζί τους.

Οι πολιτικές συμφωνίες γίνονται ανοιχτά και δημόσια στη βάση της **ισοτιμίας**. Μπορεί να αφορούν μόνο το επίπεδο του μα-

ζικού κινήματος, ή μόνο το καθ' αυτό πολιτικό επίπεδο, ή και τα δυο. Έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Η διάρκειά τους εξαρτάται ανάλογα με την περίπτωση και τις ανάγκες της ταξικής πάλης και δεν μπορεί να προκαθοριστεί σε όλες τις περιπτώσεις. Ολοκληρώνεται με την επίτευξη του κοινού σκοπού.

39. Η εκλογική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Στις πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα περιλαμβάνονται και οι εκλογικές συμφωνίες, ανάλογα με την περίπτωση και το χαρακτήρα των εκλογών. Υποτάσσονται στην πάλη για την ενίσχυση και προώθηση του μαζικού εξωκοινοβουλευτικού αγώνα. Οι εκλογικές συμμαχίες δεν είναι κατ' ανάγκη «εφ' όλης της ύλης» (τακτικής και στρατηγικής), όπως λαθεμένα υποστηρίζεται. Πρέπει να επιδιώκονται και μπορούν να επιτυγχάνονται κάτω από συγκεκριμένους όρους περιεχομένου και ισοτιμίας. Η προσχώρηση, διάχυση ή «πολιτική ουράς» στις ρεφορμιστικές δυνάμεις είναι ριζικά λαθεμένη.

Σήμερα, εκτιμούμε ότι οι εκλογικές συμφωνίες οφείλουν:

α) να βασίζονται στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τα στοιχεία ρήξης με την ΕΕ, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

β) να έχουν δοκιμαστεί έστω στην πράξη, μέσα στο εργατικό, λαϊκό κίνημα, με δεσμούς αμοιβαίας εμπιστοσύνης

γ) να προσαρμόζονται ανάλογα με τις εξελίξεις στην πολιτική συγκυρία (π.χ. πολεμικά γεγονότα, κρίσεις κ.α.)

δ) να βασίζονται στην ισοτιμία και την πλήρη αυτοτέλεια καθενός. Σε κάθε περίπτωση οι εκλεγμένοι βουλευτές μας κρατούν την ιδεολογική-πολιτική και οργανωτική τους ανεξαρτησία από τις συνεργαζόμενες δυνάμεις.

Η εκλογική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα επόμενα εκλογικά γεγονότα θα αποφασιστεί με βάση τις παραπάνω αρχές.

Θέση 46. στο τέλος (σε αντικατάσταση του σημείου για τα ψηφοδέλτια):

Θέλουμε μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

(...)

-δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία. Με εκλογή των οργάνων με σύστημα που θα εξασφαλίζει την αναλογική εκπροσώπηση και τη φυσιογνωμία του μετώπου. Με εκλογή των οργάνων από ενιαία λίστα και αναλογία σταυρών 1:6 (που εξασφαλίζει την δημοκρατικότητα και την απλή αναλογική).

Τροποποιήσεις της Πρωτοβουλίας για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική

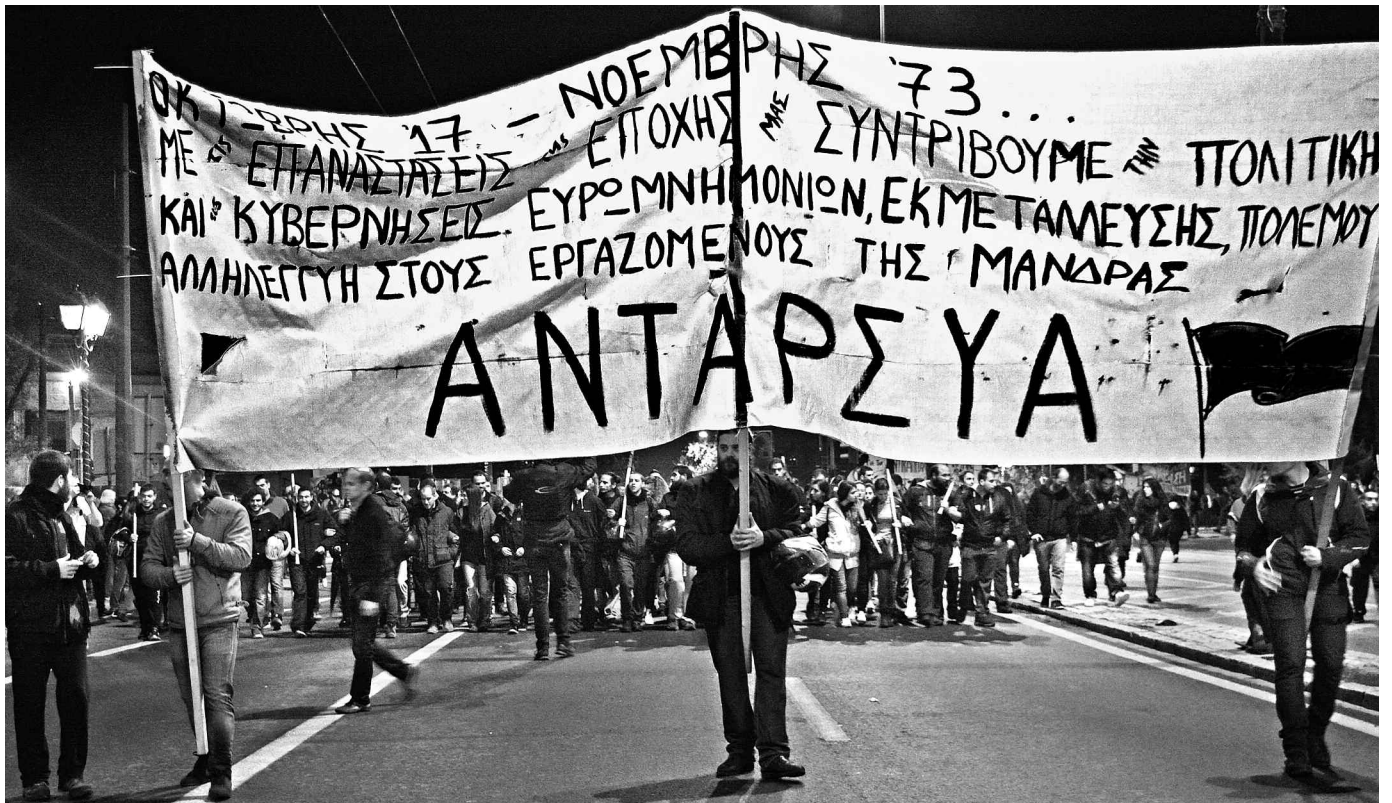
Οι παρακάτω εκτεταμένες τροποποιήσεις των ενοτήτων Β2 και Γ3 αποτελούν την πολιτική πηλαφόρμα-πρόταση της ΠΑΑΕ προς τις τοπικές και κληδικές επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και προς την 4η Συνδιάσκεψη.

Τροποποίηση 1 [σε αντικατάσταση της ενότητας Β2 (σημεία 14-16)]

Β2. Εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επιθετική πολιτική για την γεωπολιτική αναβάθμιση της αστικής τάξης σε συνεργασία με τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό

14. Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ/ΝΑΤΟ/ΕΕ και τον άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης στη διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή και την υπεράσπιση της οικονομικής και στρατιωτικής της ισχύος στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ σήμαναν την ακόμα στενότερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως «στρατηγικός εταίρος» στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό (ΑΟΖ, επέκταση χωρικών υδάτων κλπ). Όποτε η ελληνική αστική τάξη έκανε αντίστοιχες τυχοδιωκτικές επιλογές η εργατική τάξη οδηγήθηκε σε τραγωδίες.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ήταν και παραμένει ο μεγαλύτερος ανταγωνισμός εθνικών καπιταλισμών στην περιοχή. Ελληνικός και τουρκικός καπιταλισμός ανταγωνίζονται για τις αγορές της περιοχής και έχουν διαχρονικά επεκτατικές βλέψεις. Η κούρσα των εξοπλισμών και από τις δύο μεριές του Αιγαίου έχει δημιουργήσει μια από τις πλέον στρατιωτικοποιημένες ζώνες στην υφήλιο. Ο εξωτερικός εχθρός χρησιμοποιείται παραδοσιακά από τις κυβερνήσεις των δύο χωρών για να επιβάλλουν την εθνική ενότητα και την υποταγή των λαών τους στα συμφέροντα των αστικών τους τάξεων. Σε όλα αυτά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει την πολιτική των προκατόχων της.

Σε αυτόν τον ανταγωνισμό, η ελληνική πλευρά δεν είναι η αμυνόμενη απέναντι σε μια υποτιθέμενα μονομερή επιθετικότητα της Τουρκίας, όπως το παρουσιάζουν κυβερνήσεις και ΜΜΕ. Η ελληνική κυβέρνηση διαλαλεί την πρόθεσή της να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια, επιδίωξη που θα δημιουργήσει μεγάλη όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Συμφώνησε ήδη σε ένα τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών, άνω των 2 δισ. δολαρίων, κυρίως από τις ΗΠΑ. Και εάν η κυβέρνηση Ερντογάν έχει ήδη δείξει το πολεμικό της πρόσωπο εισβάλλοντας στα κουρδικά εδάφη της Συρίας, και η ελληνική πλευρά δεν μένει έξω από την ιμπεριαλιστική εμπλοκή στη Μέση Ανατολή, όπως δείχνει η υπόθεση της πώλησης όπλων στη Σαουδική Αραβία και η παρουσία φρεγατών του ελληνικού ναυτικού έξω από τις ακτές της Λιβύης, του Λιβάνου και της Συρίας.

Τα συμφέροντα των λαών της περιοχής δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων, με το κλίμα εθνικισμού και ρεβανσισμού που καλλιεργείται μεθοδικά. Οι λαοί δεν θα οδηγηθούν στη σφαγή για το αν την ΑΟΖ θα την εκμεταλλευτεί η NOBBLE ή η ROSNEFT, Έλληνες ή Τούρκοι καπιταλιστές. Είναι επιτακτική η ανάγκη ενός ενωτικού διεθνιστικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων. Είναι ανάγκη να αποκαλυφθούν οι εθνικιστικοί μύθοι της «δικής μας» πλευράς και να καταγγεληθούν οι επιθετικοί σχεδιασμοί της ελληνικής αστικής τάξης.

15. Το λεγόμενο «κυπριακό πρόβλημα» έχει τη βάση του στην ιστορική καταπίεση της τουρκοκυπριακής εθνότητας από τον ελληνοκυπριακό εθνικισμό, στον αντιδραστικό ανταγωνισμό Ελλάδας και Τουρκίας στο έδαφος του νησιού και στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις να αποτελέει η Κύπρος το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» στις πολεμικές τους εξορμήσεις στην Μέση Ανατολή. Η ύπαρξη και ο ρόλος των βρετανικών βάσεων, οι εθνικιστικές εκκαθαρίσεις των τουρκοκυπρίων και οι εκτοπίσεις τους σε θύλακες σε όλο το νησί, το πραξικόπημα Σαμψών που οργάνωσε η ελληνική Χούντα, η εισβολή του τουρκικού στρατού στο βόρειο τμήμα του νησιού το 1974, είναι μερικά από τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί ενάντια στον κυπριακό λαό (ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους), από τις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, πάντα με το σιγοντάρισμα των Μεγάλων Δυνάμεων και κυρίως της «εγγυήτριας δύναμης» Βρετανίας. Και πάλι, είναι εθνικιστικός μύθος ότι για την Κύπρο φταίει μια υποτιθέμενη μονομερής επιθετικότητα της Τουρκίας.

Οι «λύσεις» του κυπριακού τις οποίες προτείνει η ιμπεριαλιστική διπλωματία δεν πρόκειται να οδηγήσουν σε αποτέλεσμα προς όφελος των εργαζομένων. Σήμερα γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι μόνο με την παρέμβαση του εργατικού κινήματος, με την κοινή πάλη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, με την ενότητα της εργατικής τάξης του νησιού, που έχει ήδη κάνει την εμφάνισή της, μπορεί να επιβληθεί μια δίκαιη και ειρηνική λύση πέρα και ενάντια στους οικονομικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των αστικών τάξεων Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Αυτή η κοινή πάλη θα ανοίξει το δρόμο για μία ομοσπονδιακή Κύπρο, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς (αποχώρηση του τουρκικού και του ελληνικού στρατού), χωρίς ξένες βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με αναγνώριση της εθνοτικής «διπλής φύσης», κατοχύρωση των δικαιωμάτων και του ρόλου της

τουρκοκυπριακής κοινότητας, ώστε ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι να μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά και να πάρουν στα χέρια τους και τη ζωή τους και την κοινωνία.

16. Το λεγόμενο ζήτημα του «Μακεδονικού» είναι σήμερα ζήτημα αιχμής του διεθνιστικού και αντιεθνικιστικού αγώνα. Το θέμα της ονομασίας της γειτονικής χώρας έρχεται στην επικαιρότητα μέσα από μια προσπάθεια αστικού εκσυγχρονισμού από την κυβέρνηση Ζάεφ και ασφαλώς συνδέεται με την επιδίωξη για ένταξη στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, αλλά και με τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλισμών και των καπιταλιστικών κρατών στα Βαλκάνια.

Παρόλα αυτά, ήταν και παραμένει βασικά ένα πρόβλημα επιβολής μιας ισχυρότερης καπιταλιστικής τάξης με διεύθυνση σε όλα τα Βαλκάνια, της ελληνικής, ενάντια στο δικάϊωμα του αυτοπροσδιορισμού ενός γειτονικού λαού.

Η άρχουσα τάξη στην χώρα μας είδε εξ' αρχής το μικρό αυτό κράτος σαν «ζωτικό οικονομικό και πολιτικό χώρο». Οργάνωσε τις επενδύσεις μεγάλων ελληνικών τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων στην περιοχή (ενέργεια, εμπόριο κλπ), ενώ επεδίωκε να αποτελέσει το διαμεσολαβητή για την ένταξη στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Ήθελε όμως να είναι και ο νονός του νέου κράτους, αρνούμενη την συνταγματική του ονομασία

Ο συσχετισμός ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τα αντίστοιχα κράτη είναι συντριπτικός σε όφελος της Ελλάδας έτσι ώστε να καταντάνε ανέκδοτο οι εθνικιστικές κραυγές περί του «κινδύνου από τα Σκόπια»!.

Η ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ δεν έχει να προσφέρει τίποτα στην εργατική τάξη και τον λαό της χώρας, όπως δεν προσφέρει τίποτα άλλο παρά περισσότερη καταπίεση και εκμετάλλευση και στους λαούς των άλλων χωρών. Οι εργατικές τάξεις, οι λαοί και οι εθνότητες των πολυεθνικών Βαλκανίων πρέπει να οικοδομήσουν την αγωνιστική τους ενότητα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τους τοξικούς εθνικισμούς.

Για να υπάρξει αυτός ο κοινός αγώνας, χρειάζεται πρώτα και κύρια να αναγνωριστεί το δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του. Δεν αναγνωρίζουμε στην αστική τάξη και τον ελληνικό εθνικισμό δικαίωμα βέτο. Απαιτούμε την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας με το συνταγματικό της όνομα, όπως και την αναγνώριση της μακεδονικής μειονότητας και των δικαιωμάτων της στην Ελλάδα.

Τροποποίηση 2 [σε αντικατάσταση της ενότητας Γ3 (σημεία 37-45)]

Γ3. Η αναγκαιότητα ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος και ο ρόλος της ANTAPΣYA.

37. Το βάθος της καπιταλιστικής κρίσης σημαίνει ότι **δεν υπάρχουν ενδιάμεσες λύσεις**. Η αστική τάξη δεν έχει να προσφέρει κανέναν συμβιβασμό στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Αντιθέτως, επιδιώκει να αποκαταστήσει την κερδοφορία της και να σταθεροποιήσει το σύστημα μέσα από μια ανυποχώρητη και συνεχή επίθεση εναντίον της εργατικής τάξης. Η κατάληξη του εγχειρήματος του ΣΥΡΙΖΑ όταν αυτός βρέθηκε στην κυβέρνηση αποδεικνύει ακόμα και στα μάτια εκείνων που δεν μπορούσαν να την προβλέψουν ή δεν ήθελαν να τη δουν ότι κάθε προσπάθεια συμβιβασμού των αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων όχι μόνο είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, αλλά οδηγεί στην επιβολή των συμφερόντων των καπιταλιστών.

Για το λόγο αυτό, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα **ιστορικό σταυροδρόμι**: είτε η αστική τάξη, τα κόμματά της και οι θεσμοί της θα επιβάλουν την ατζέντα τους για να βγάλουν το σύστημά τους από την κρίση εις βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων είτε η εργατική τάξη και τα υπόλοιπα

καταπιεζόμενα και εκμεταλλευόμενα στρώματα θα περάσουν στην αντεπίθεση και θα ανατρέψουν όχι μόνο τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα εφαρμόζουν (με τελευταία αυτή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ), αλλά και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Με τη δύναμη της εργατικής τάξης, του εργατικού και λαϊκού κινήματος και του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι η ώρα για σύγκρουση με την αστική πολιτική και το σύστημα, για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων.

Σε αυτές τις συνθήκες, η **ύπαρξη ενός αντικαπιταλιστικού μετώπου, σαν την ANTAPΣYA, μαζικού και συνειδητού, έχει ακόμα πιο αποφασιστική σημασία**. Για να γίνει και για να νικήσει η αντεπίθεση του κινήματος, χρειάζεται να αλλάξουν και οι συσχετισμοί στο εσωτερικό του, εναντίον των ρεφορμιστικών, συμβιβαστικών και γραφειοκρατικών του τάσεων και υπέρ του αντικαπιταλιστικού ρεύματος. Χρειάζεται μια ορατή δύναμη στο κίνημα, η οποία να μπορεί να μιλήσει με σαφήνεια, να προτείνει την κλιμάκωση των αγώνων χωρίς υποχωρήσεις και χωρίς τη λογική του «ρεαλισμού», να υποδεικνύει τον πραγματικό εχθρό, να ρίχνει τα κατάλληλα αντικαπιταλιστικά συνθήματα την κατάλληλη στιγμή. Χρειάζεται ένα ρεύμα που θα επιδιώκει δραστήρια την οργάνωση των ίδιων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων στις δικές τους δομές (σωματεία, επιτροπές, συνελεύσεις) και τον εργατικό έλεγχο μέσα από αυτά τα όργανα. Χρειάζεται μια δύναμη που θα εξηγήι ότι μόνο η κυβέρνηση και η εξουσία των ίδιων των εργαζομένων, στηριγμένη στα όργανα και τις δομές της, και όχι στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς, μπορεί να επιβάλει και να εγγυηθεί τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά και της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που υφίσταται καθημερινά εκμετάλλευση και καταπίεση.

Μια από τις βασικότερες κατακτήσεις των μεγάλων αγώνων από το ξέσπασμα της κρίσης και μετά είναι πως υπάρχει ένα τέτοιο κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα, μειοψηφικό αλλά ορατό. Η βασικότερη κατάκτηση της ANTAPΣYA είναι ότι έχει καθιερωθεί ως ο κορμός αυτού του ρεύματος, ως το **αντικαπιταλιστικό μέτωπο εντός του κινήματος**, προβάλλοντας το σχέδιό της για την **αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων**.

38. Το σχέδιο αυτό είναι αντιπαραθετικό προς τα άλλα βασικά σχέδια εντός της Αριστεράς, αυτά της ΛΑΕ και του ΚΚΕ, των οποίων το αδιέξοδο περιγράφεται προηγουμένως στις θέσεις. Η ANTAPΣYA καθιστά σαφές ότι **δεν εξετάζει πολιτική ή/και εκλογική συνεργασία με τη ΛΑΕ** και το σχέδιό της για ένα πατριωτικό, δημοκρατικό μέτωπο όλων των αντιμνημονιακών δυνάμεων. Ο ρεφορμισμός, η πατριωτική ρητορική και η μακροχρόνια εμπλοκή της ηγεσίας της ΛΑΕ με τη γραφειοκρατία και το κράτος, έως και από θέσεις υπουργών, δεν έχουν σχέση με τους στόχους της ANTAPΣYA. Το ίδιο ισχύει και για τη γραφειοκρατική περιχαράκωση, την προσήλωση στη νομιμότητα και τον κοινοβουλευτισμό του ΚΚΕ. Αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι τα μέλη της ANTAPΣYA βρέθηκαν, βρίσκονται και επιδιώκουν να βρεθούν στο δρόμο μαζί με τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της ΛΑΕ και του ΚΚΕ.

Είναι σημαντική η **διάκριση του κοινωνικού από το πολιτικό μέτωπο**. Το πρόγραμμα του πολιτικού μας μετώπου δεν μπορεί να προσαρμόζεται στον μέσο όρο της συνείδησης που έχουν κατακτήσει τα κοινωνικά κινήματα ή ακόμα και ρεφορμιστικοί σχηματισμοί. Τα μέλη του αντικαπιταλιστικού μετώπου θα πρέπει να συμμετέχουν σε κινήματα που συσπειρώνουν ένα εύρος συνειδήσεων, αλλά το ίδιο το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα πρέπει να μένει ανεξάρτητο από τον ρεφορμισμό.

Το **αντικαπιταλιστικό μέτωπο της ANTAPΣYA** πρέπει να ενισχυθεί, όχι να αλλάξει χαρακτήρα ή να βάλει «νερό στο κρασί του», για να προσεγγίσει εύκολα και γρήγορα πιο πλατιά ακροατήρια. Πρέπει να γίνει **πιο συνειδητός και πιο μαζικός**.

39. Για να γίνει το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **πιο συνειδητό**, χρειάζεται προγραμματική εμβάθυνση. Το μεταβατικό πρό-

γραμμα είναι ένα σύνολο διεκδικήσεων που ξεκινούν από τις άμεσες ανάγκες των εργαζομένων και των καταπιεσμένων και καταλήγουν στην πραγματική λύση, που είναι το να περάσει η εξουσία, ο πλούτος και τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους. Το μεταβατικό πρόγραμμα δεν είναι ένα προεκλογικό πρόγραμμα που υποτίθεται πως θα εφαρμόσει κάποια αριστερή κυβέρνηση, ούτε είναι μια λίστα αιτημάτων που μπορεί να κατατεμαχιστεί και να ικανοποιηθεί τμηματικά από το κράτος των καπιταλιστών. Οφείλει να είναι η γέφυρα που ενώνει σήμερα, στις συγκεκριμένες συνθήκες, το επίπεδο της συνείδησης που έχει αποκτήσει το κίνημα μέσα από τους αγώνες του με τον τελικό σκοπό, την **επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού**.

Επομένως, **το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα προτείνεται στο κίνημα και στα όργανά του**, για να κατευθύνει τους αγώνες για την ολοκληρωτική απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Στις παρούσες συνθήκες, ένα τέτοιο πρόγραμμα δεν μπορεί παρά να ξεκινά από την κατάργηση των μνημονίων και των μέτρων της λιτότητας, την αύξηση των μισθών, τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, τη μονομερή διαγραφή του χρέους, την κοινωνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, τη διεθνιστική αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς κλπ. Οι διεκδικήσεις αυτές όμως φέρνουν άμεσα στο προσκήνιο το ερώτημα ποια τάξη έχει την εξουσία. Αντικειμενικός σκοπός και κορωνίδα του προγράμματος είναι η επαναστατική κατάληψη της εξουσίας των εργαζομένων και η διάλυση του αστικού κράτους, για την εγκαθίδρυση σοσιαλιστικών κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών σχέσεων, για την οικοδόμηση του κομμουνισμού. Το μεταβατικό πρόγραμμα είναι το μέσο ώστε αυτός ο αντικειμενικός σκοπός να μην μένει μια θεωρητική προοπτική για κάποιο αόριστο μέλλον, αλλά να συνδέεται με τους σημερινούς αγώνες.

40. Κεντρικά σημεία ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος πάλης είναι τα εξής:

- Ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σε βάρος του κεφαλαίου, με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς, με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι τον «ρεαλισμό» της καπιταλιστικής οικονομίας. Να καταργηθεί η αντιδραστική διάκριση παλιών/ νέων εργαζόμενων.
- Μόνιμη και σταθερή δουλειά σταθερή, με ασφάλιση, για όλους και όλες.
- Αυξήσεις στις συντάξεις, μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης.
- Μείωση των ωρών εργασίας με παράλληλη αύξηση των μισθών, για τη δραστική μείωση της ανεργίας. Μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο για τις κοινωνικές ανάγκες σε παιδεία, υγεία, υπηρεσίες Δήμων κλπ. Δήμευση κλειστών εργοστασίων και επιχειρήσεων και λειτουργία τους από το δημόσιο και κάτω από εργατικό έλεγχο. Αποφασιστική στήριξη των εγχειρημάτων αυτοδιαχείρισης παραγωγικών μονάδων και εργοστασίων.
- Απαγόρευση των απολύσεων. Κατάσχεση της περιουσίας των καπιταλιστών που κλείνουν επιχειρήσεις, απολύουν ή αφήνουν απλήρωτους εργαζόμενους και ασφαλιστικά ταμεία.
- Όχι στη λεηλασία των εργαζομένων και των φτωχών στρωμάτων με φόρους. Αύξηση του αφορολόγητου ορίου. Κατάργηση του ΦΠΑ στα βασικά είδη. Το βάρος της φορολογίας στα μεγάλα εισοδήματα και στα κέρδη.
- Όχι στις κατασχέσεις και τους πλειστηριασμούς της κατοικίας της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, νομοθετική κατοχύρωση του ακατάσχετου της πρώτης κατοικίας της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, διαγραφή των χρεών ανέργων και φτωχών προς τράπεζες, κράτος, δήμους, ταμεία.
- Υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών γης. Στήριξη των μικρών αγροτών και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών. Εξασφάλιση φθηνής και ποιοτικής διατροφής για

την εργατική τάξη και τον λαό.

- Δικαιώματα, άσυλο, ανοιχτά σύνορα, ελευθερίες για πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στη γκετοποίηση, τις απελάσεις και τη δολοφονική αντιμετώπισή τους από ΕΕ και κυβέρνηση. Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας.
- Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, της Χρυσής Αυγής και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της.
- Δημόσια, δωρεάν και ελεύθερη πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, πρόνοια για όλους (ντόπιους, πρόσφυγες και μετανάστες).
- Αγώνας ενάντια στην καταπίεση και τον σεξισμό, ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και βίας λόγω φύλου-σεξουαλικού προσανατολισμού.
- Αγώνας για τις δημοκρατικές ελευθερίες. Αφοπλισμός της αστυνομίας. Κατάργηση των MAT και όλων των ειδικών αστυνομικών μονάδων. Κατάργηση των τρομονόμων και των ειδικών συνθηκών κράτησης.
- Υπεράσπιση των εργατικών σωματείων και επέκτασή τους σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς. Να ανοίξουν οι πόρτες των σωματείων για συμβασιούχους, αδήλωτους και μετανάστες εργαζομένους. Επέκταση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, όχι στη στοχοποίηση συνδικαλιστών, κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία.
- Αγώνας για την ειρήνη και τη συνύπαρξη των λαών. Ενάντια στον πόλεμο, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τους ανταγωνισμούς. Καταγγελία της συμμετοχής της ελληνικής αστικής τάξης στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο του NATO. Έξω από NATO και ευρωστρατό, κλείσιμο των βάσεων.
- Όχι στην ελληνική επιθετικότητα στη Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Όχι στον αντιδραστικό άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ Αιγύπτου. Κοινό μέτωπο των εργαζομένων και των λαών της Τουρκίας, της Ελλάδας, της Μέσης Ανατολής και των Βαλκανίων, ενάντια στους τοξικούς εθνικισμούς.
- Αναγνώριση όλων των μειονοτήτων (τουρκικής, μακεδονικής κ.ά.) και πλήρη ισονομία για τα μέλη τους. Πλήρη μειονοτικά δικαιώματα στην εκπαίδευση, τη θρησκεία, τη γλώσσα και τον αυτοπροσδιορισμό.
- Μονομερής κατάργηση όλων των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων που τις συνοδεύουν.
- Παύση πληρωμών προς τους δανειστές και διαγραφή του χρέους, αντί για τα αιματηρά «πλεονάσματα» που λεηλατούν την εργατική τάξη. Διεθνιστική πάλη για τη διαγραφή των χρεών σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Το χρέος είναι όπλο του χρηματιστικού κεφαλαίου στην αδιανόητη ληστεία των λαών και στην κλοπή του φυσικού πλούτου.
- Κρατικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Καμιά ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών.
- Διεθνιστική αντικαπιταλιστική έξοδος/ ρήξη με το ευρώ, την ΕΚΤ και την ΕΕ, από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και σε ρήξη με κάθε λογική εθνικής αναδίπλωσης.
- Εργατικός έλεγχος στην οικονομία και στην πολιτική. Κατάργηση του διευθυντικού δικαιώματος και του εμπορικού απορρήτου.
- Οικοδόμηση, ενίσχυση και επέκταση των μορφών οργάνωσης του κινήματος (επιτροπές, συνελεύσεις κλπ.). Η οργάνωση των ίδιων των εργαζομένων στα δικά τους όργανα είναι η μήτρα της μελλοντικής τους εξουσίας.
- Για την εξουσία και την κυβέρνηση των ίδιων των εργαζομένων, που θα λογοδοτεί στα όργανα του κινήματος και όχι στους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου.

Η ANTAPΣYA υιοθέτησε τη μεθοδολογία του μεταβατικού προγράμματος και συνέβαλε στη διάδοση τόσο της λογικής του, όσο και ορισμένων κεντρικών αιτημάτων (διαγραφή του χρέους, εργατικός έλεγχος κ.ά.). Την κρίσιμη στιγμή, απέφυγε την παγίδα της διαχείρισης ή της εναλλακτικής διακυ-

βέρνησης, των κυβερνητικών προγραμμάτων «έκτακτης ανάγκης» και της λογικής της «παραγωγικής ανασυγκρότησης» του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν απέφυγε ωστόσο πάντα τη σύγχυση για το περιεχόμενο, τον ρόλο και τον χαρακτήρα αυτού του προγράμματος. Σε μια περίοδο οργανωτικής και πολιτικής ανασυγκρότησης του κινήματος, χρειάζεται σήμερα μια ανανεωμένη πολιτική διεργασία για την **εκλέπτυνση και ανάπτυξη τους αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**, και της φυσιογνωμίας του αντικαπιταλιστικού μετώπου που το υιοθετεί.

41. Για να γίνει το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **πιο μαζικό**, χρειάζεται η ANTAPΣYA να προσεγγίσει περισσότερους αγωνιστές και αγωνίστριες, στη βάση του αντικαπιταλιστικού της προγράμματος και της πρότασής της για την πολιτική φυσιογνωμία και τα μέσα πάλης. Κεντρικό στοιχείο του πολιτικού σχεδίου της ANTAPΣYA πρέπει να είναι η ανεξαρτησία από τους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου και από τα κάθε απόχρωσης σχέδια διαχείρισης του καπιταλισμού. Η οργανική ένταξη της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στο πλατύ κίνημα και η ενότητα στη δράση, από τη μία, και πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια και διακρίσιμότητα, από την άλλη, είναι οι δύο προϋποθέσεις για την ενίσχυση της ίδιας και του κινήματος.

42. Η πρόταση για διεύρυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου μπορεί βεβαίως να απευθυνθεί **σε οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** που δεν έχουν προς το παρόν επιλέξει ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο. Επιδιώκουμε με ειλικρίνεια να συσπειρώσουμε τέτοιες δυνάμεις, σε ισότιμη βάση, διευρύνοντας την ANTAPΣYA.

Στην προσπάθειά της να διερευνήσει τις προσθέσεις και τα σχέδια αντικαπιταλιστικών/ επαναστατικών οργανώσεων με τις οποίες έχει συνεργαστεί κινήματα ή και πολιτικά σε πολλές περιστάσεις, καθώς και άλλων οργανώσεων που προέκυψαν από διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ ή του ΚΚΕ, η ANTAPΣYA διατύπωσε την **πρόταση της «πολιτικής συνεργασίας»**, την οποία απηύθυνε και συζήτησε με ένα μεγάλο εύρος οργανώσεων ανάμεσα στην 3η και την 4η Συνδιάσκεψη. Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι η πρωτοβουλία αυτή «για έναν κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής» είχε μια ασάφεια, τόσο ως προς τις πρακτικές τις προτάσεις, όσο και ως προς το εύρος των δυνάμεων που περιέγραφε. Παρόλα αυτά, από τον κύκλο των συναντήσεων προέκυψαν συγκεκριμένα συμπεράσματα.

Με τις οργανώσεις με τις οποίες έγιναν συναντήσεις σημειώθηκαν επιμέρους συμφωνίες σε στοιχεία του προγράμματος, συχνά σημαντικά. **Δεν υπήρξε, ωστόσο, συμφωνία** πάνω στο συνολικό πρόγραμμα και, ακόμα λιγότερο, πάνω στο σχέδιο και τη φυσιογνωμία του πολιτικού πόλου που χρειάζεται.

Πρακτικά όλες οι οργανώσεις αρνήθηκαν την πρόταση. Συγκεκριμένα εκφράστηκαν οι εξής λογικές:

- Οι περισσότερες από τις οργανώσεις προτείνουν **νέες μορφές παναριστερής ενότητας**, στις οποίες θα συνυπάρχουν οι συνειδητές αντικαπιταλιστικές/ επαναστατικές οργανώσεις μαζί με ρεφορμιστικές και ταλαντευόμενες δυνάμεις. Σύμφωνα με τη λογική αυτή, η αυτόνομη συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απορρίπτεται στο όνομα της επιρροής σε ευρύτερα κομματικά ακροατήρια. Ωστόσο, τόσο η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και η διεθνής εμπειρία πολυάριθμων πλατιών κομμάτων κυριαρχούμενων από τον ρεφορμισμό, δείχνουν τις καταστροφικές συνέπειες αυτού του σχεδίου.
- Σε πολλές περιπτώσεις οργανώσεις που προέκυψαν από διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ **δεν έχουν αφήσει πίσω τους τη ρεφορμιστική στρατηγική**: εξακολουθούν να προκρίνουν μορφές συνδιαχείρισης και συνδιοίκησης, πρακτικές διαπραγμάτευσης με την κυβέρνηση και τους θεσμούς, συμπορεύσεις με δυνάμεις τους ΣΥΡΙΖΑ σε σωματεία και συλλόγους κ.ά.

- Οργανώσεις που προέκυψαν από ρήξη με το ΚΚΕ επιμέ- νουν ανυποχώρητα στον εξαρτημένο χαρακτήρα της χώ- ρας, υιοθετούν τη **στρατηγική του Αντιιμπεριαλιστικού Αν- τιμονοπωλιακού Δημοκρατικού Μετώπου** και τείνουν να υπερασπίζονται τις συγκυβερνήσεις του 1989-1990. Η πο- λιτική τους πρόταση προφανώς δεν έχει σχέση με το σχέ- διο του αντικαπιταλιστικού πόλου.
- Στον αντίποδα, ορισμένες αντικαπιταλιστικές/ επαναστατι- κές οργανώσεις που βρίσκονται πολύ πιο κοντά στην ΑΝ- ΤΑΡΣYA από πολιτική και προγραμματική άποψη **επιμέ- νουν στην αυτοτελή οικοδόμησή τους**.
- Ένας αριθμός οργανώσεων και αγωνιστών/στριών βρί- σκονται σε αναζήτηση ταυτότητας μετά την εποχή ΣΥΡΙ- ΖΑ, **δυσκολεύονται να βρουν συγκεκριμένο στίγμα** και δεν είναι σε θέση να συμμετάσχουν σε συγκεκριμένα πολιτικά σχέδια.

Οι παραπάνω επισημάνσεις δεν έχουν σκοπό να καταδικά- σουν καμία οργάνωση και πολύ περισσότερο κανέναν αγω- νιστή ή αγωνίστρια. Δείχνουν, ωστόσο, ότι η **πρόταση της «πολιτικής συνεργασίας» δεν βρήκε έδαφος ανάμεσα στις υφιστάμενες οργανώσεις**. Υπογραμμίζουν, ακόμα, ορισμένα κρίσιμα πολιτικά θέματα, που θα πρέπει να ξεκαθαριστούν στη σημερινή περίοδο πολιτικής και οργανωτικής ανασυγ- κρότησης.

Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και η πρόταση για την αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστι- κών δυνάμεων (τον αντικαπιταλιστικό πόλο) δεν είναι δογμα- τισμός. Προκύπτει από την ανάλυσή μας για τον καπιταλι- σμό, για την περίοδο της κρίσης και για τα καθήκοντα του κινήματος. Επομένως, **η ΑΝΤΑΡΣYA δεν μπορεί να μπει σε μια διαπραγμάτευση** για να τα βρούμε με τις δυνάμεις της «πολιτικής συνεργασίας» κάπου στα μισά. **Δεν μπορεί να συμπορευθεί σε κοινό μέτωπο ή μόνιμη συνεργασία με δυ- νάμεις που δεν είναι αντικαπιταλιστικές**. Όσες φορές αυτό επιχειρήθηκε στο παρελθόν είχε μεγάλο κόστος χωρίς κανέ- να όφελος.

Οι (έστω μερικές) ρήξεις με τον ρεφορμισμό δεν αφήνουν την ΑΝΤΑΡΣYA αδιάφορη. Δεν αποκλείεται κάποιος από τις υφι- στάμενες οργανώσεις ή μέλη του στο μέλλον να κινηθούν προς το σχέδιο της αυτοτελούς ενωτικής συγκρότησης των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων. Το ίδιο θα μπορούσε να ισχύει και για ρεύματα τα οποία έχουν εγκλωβιστεί στο αδιέξοδο της ΛΑΕ, όπως πολλά εξ αυτών είχαν προηγουμένως εγκλω- βιστεί στο αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, τέτοιες μετακινή- σεις δεν γίνονται με θεωρητικές συζητήσεις και διαπραγμα- τεύσεις, αλλά μέσα από τα πρακτικά συμπεράσματα που βγαίνουν από τους αγώνες και την πολιτική δράση. **Για να πεί- σει για το πολιτικό της σχέδιο, η ΑΝΤΑΡΣYA θα πρέπει να αυ- ξήσει την αποτελεσματικότητά του στην πράξη**, στο κίνημα.

43. Ο όγκος των δυνάμεων που μπορούν να διευρύνουν το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα πρέπει να αναζητηθεί στο κίνη- μα, τα σωματεία, τους συλλόγους, τους χώρους δουλειάς, τα σχολεία και τις σχολές, τις γειτονιές, τις κινηματικές μορ- φές οργάνωσης. Το πιο σημαντικό άμεσο καθήκον της ΑΝ- ΤΑΡΣYA είναι **να ισχυροποιήσει την επιρροή της στο ρεύμα των πιο συνειδητών αγωνιστών και αγωνιστριών**. Μπορεί και πρέπει να κερδίσει πρώτα από όλα τον κόσμο των αντικαπι- ταλιστικών ή ριζοσπαστικών σχημάτων στα σωματεία και τους κοινωνικούς χώρους, τα οποία οικοδομεί με συνέπεια και χωρίς διάθεση καπελώματος. Μπορεί ακόμα να προσεγ- γίσει πολύ περισσότερους αγωνιστές και αγωνίστριες με την κινηματική της πρακτική, το πρόγραμμα και το σχέδιό της.

Για να το πετύχει αυτό, η ΑΝΤΑΡΣYA μπορεί και πρέπει να προτείνει συμφωνίες **κοινής δράσης πάνω σε συγκεκριμέ- νους στόχους**, ανάλογα με τις ανάγκες, στα συνδικάτα και την Αριστερά, αλλά και πέραν αυτής, σε δυνάμεις της αναρ- χίας και του αναρχοσυνδικαλισμού. Μπορεί και πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες στο κίνημα, όπως με επιτυχία έκανε στο πρόσφατο παρελθόν. Πρέπει επίσης να ανταποκρίνεται στις πρωτοβουλίες άλλων, χωρίς σεκταρισμό και δυοπιστία όταν δεν έχει κατ’ αρχήν την πρωτοβουλία των κινήσεων. Οι

πρόσφατες εμπειρίες από τις κινητοποιήσεις ενάντια στο πολυνομοσχέδιο και τον περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, από το συλλαλητήριο ενάντια στις διαπραγματεύ- σεις του Μαρτίου με το κουαρτέτο, από τις μεγάλες διαδη- λώσεις ενάντια στη Χρυσή Αυγή στο κέντρο της Αθήνας και στο Κερατσίνι με αφορμή την 4η επέτειο από τη δολοφονία Φύσσα, από την ενωτική αντιρατσιστική διαδήλωση στις 18 Μάρτη, από τη ριζοσπαστική φεμινιστική πορεία στις 8 Μάρ- τη, από τις περσινές και φετινές διεθνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στις φασιστικές λαμπαδηδρομίες για τα Ίμια και από αρκετά άλλα παραδείγματα δείχνουν ότι η ΑΝΤΑΡΣYA μπορεί να πρωταγωνιστεί στην ευρύτερη συσπείρωση δυνά- μεων στη δράση. Επιδιώκουμε πλατιά ενότητα στο δρόμο – και στο εσωτερικό αυτού του κινήματος προβάλουμε τη δική μας αντικαπιταλιστική άποψη καθαρά και χωρίς δισταγμούς.

Η ΑΝΤΑΡΣYA θα συμβάλει στην αλλαγή του πολιτικού συ- σχετισμού στο κίνημα και στις όποιες πολιτικές μετακινήσεις πρώτα από όλα **πρωταγωνιστώντας στους αγώνες-κλειδιά**, και αποδεικνύοντας έτσι στην πράξη τη χρησιμότητά της και την επικαιρότητα της πρότασής της. Ο λόγος για τον οποίο η ΑΝΤΑΡΣYA προσελκύει το ενδιαφέρον μιας μερίδας των εργαζομένων και των καταπιεσμένων στρωμάτων, και ο τρό- πος για προσελκύσει ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον, είναι η αντισυστημικότητα, η αφοσίωση στους κοινωνικούς αγώνες και η προώθηση μιας ριζικά διαφορετικής, επαναστατικής προοπτικής απέναντι στην κυριαρχία του κεφαλαίου.

Για αυτό τον λόγο, βασικό πολιτικό καθήκον της ΑΝΤΑΡΣYA το αμέσως επόμενο διάστημα δεν είναι κάποιο αφηρημένο νέο μετωπικό σχέδιο, αλλά η συστηματική **καταγραφή των δυνάμεων και της παρέμβασής της** στους μαζικούς χώρους και στους διάφορους τομείς του κινήματος, η αναζήτηση των κατάλληλων αιτημάτων, συνθημάτων και τρόπων δρά- σης σε κάθε περίπτωση, ο συντονισμός και η προσέγγιση αγωνιστών και αγωνιστριών στη βάση αυτών των συγκεκρι- μένων εμπειριών. Η ΑΝΤΑΡΣYA θα προχωρήσει άμεσα σε αυτή τη διαδικασία.

44. Το **πολιτικό σχέδιο της ΑΝΤΑΡΣYA** για την αντεπίθεση και την ενίσχυση και επέκταση του αντικαπιταλιστικού πό- λου επομένως περιλαμβάνει:

Α. Την **πρωταγωνιστική δράση στο μαζικό κίνημα**, στα σωμα- τεία, στις πρωτοβουλίες για την ίδρυση σωματείων όπου τέ- τοια δεν υπάρχουν. Τη στήριξη κάθε διεκδίκησης για έστω και στοιχειώδεις κατακτήσεις των εργαζομένων. Τον ανυπο- χώρητο αγώνα μαζί με όλους όσους και όλες όσες θέλουν να αγωνιστούν εναντίον της επίθεσης του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και του κράτους, της ΕΕ και όλων των ιμπερια- λιστικών μηχανισμών.

Β. Την **οικοδόμηση αντικαπιταλιστικών, αντιδιαχειριστικών και ριζοσπαστικών αγωνιστικών σχημάτων** σε σωματεία, σχολές, μαζικούς χώρους και γειτονιές. Τη λήψη πρωτοβου- λιών για συσπείρωση αγωνιστών και αγωνιστριών σε συγκεκριμένους στόχους και δράσεις. Τη δραστήρια οικοδόμηση των μορφών οργάνωσης του ίδιου του κινήματος (επιτρο- πών, συνελεύσεων κλπ.).

Γ. Την **αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων** και τη **μαζικοποίηση του αντικαπιταλιστικού πόλου**, στη βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της ανε- ξαρτησίας από τους θεσμούς του κράτους, το κεφάλαιο και τον ρεφορμισμό. Η ΑΝΤΑΡΣYA είναι μακράν το πιο επιτυχημέ- νο παράδειγμα ενός τέτοιου αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Παρά τα προβλήματά του, η ΑΝΤΑΡΣYA είναι μια **πολύτιμη κατάκτηση**, που δεν αμφισβητείται για χάρη διάδοχων σχε- δίων για άλλα, ευρύτερα μέτωπα. Πρέπει να λειτουργήσει από τη βάση, από τις επιτροπές της, και να γίνει πιο ελκυστι- κή. Πρέπει να γίνει πιο δραστήρια, να εμβαθύνει και να δια- δώσει το πρόγραμμά της, να μπει ακόμα πιο αποφασιστικά στους αγώνες, να υπερασπιστεί τον δημοκρατικό και πολυ- τασικό χαρακτήρα του μετώπου. **Η ύπαρξη και η διεύρυνση της ΑΝΤΑΡΣYA και ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύ- ματος είναι αποφασιστικής σημασίας για την αντεπίθεση του κινήματος**.

Πέντε παρεμβάσεις του Ε.Κ.Κ.Ε. στο ΠΣΟ

1. Εργατικό

Η συζήτηση για την παρέμβασή μας στο εργατικό κίνημα, ύστερα από την εμπειρία της απεργίας της Παρασκευής 12/01 και της Δευτέρας 15/01, πρέπει να γίνεται με τρόπο αναβαθμισμένο, αφού αναδείχθηκαν τόσο η ξεφτίλα της υποταγμένης ηγεσίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔY μαζί με τα όρια του ηττοπαθούς συνδικαλισμού του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, όσο και οι με- γάλες δυνατότητες της περιόδου.

Γραφόμαστε όλοι στα σωματεία μας και τα ενισχύουμε. Πα- λεύουμε για τη δημιουργία νέων σωματείων, όπου δεν υπάρχουν και ειδικά σε εργασιακούς χώρους που είτε τώρα αρχίζουν να λειτουργούν (έρευνα, μΚΟ), είτε η εντατικοποί- ηση της εργασίας, με τον μπαμπούλα της ανεργίας, τους κάνει να μοιάζουν περισσότερο με γαλέρα παρά με χώρο εργασίας (επισιτισμός - τουρισμός κ.α.) είτε η συγκεντρο- ποίηση είναι μεγάλη (ΔΕΚΟ, δήμοι, εργοστάσια). **Οργανωνό- μαστε για την αλλαγή των συσχετισμών**, ειδικά σε δευτερο- βάθμια και τριτοβάθμια όργανα του εργατικού κινήματος (Εργατικά Κέντρα, ομοσπονδίες, ΓΣΕΕ). **Ερχόμαστε σε ρήξη με τις ξεπουλημένες, εργοδοτικές και υποταγμένες ΓΣΕΕ- ΑΔΕΔY**. Δεν τις ακολουθούμε όταν η στάση τους επι μα- κρόν είναι προδοτική προς τους εργαζομένους, Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε ενάντιοι στην οργάνωση της τάξης σε ανώτερο βαθμό, αλλά δεν γινόμαστε και δωρητές σώματος σε κάτι εκφυλισμένο, διαβρωμένο και εν τέλει εχθρικό στους εργαζόμενους. Όποια δύναμη της ΑΝΤΑΡΣYA εκτιμά ότι πρέπει να πάει πχ με την ΓΣΕΕ - γιατί εκεί δήθεν είναι οι πιο πολλοί εργάτες- μπορεί φυσικά να πάει με τα δικά της σύμ- बोла και όχι να χρησιμοποιεί τα σύμβολα της ΑΝΤΑΡΣYA. Αγωνιζόμαστε εκφράζοντας την **ταξική αλληλεγγύη και την έμπρακτη στήριξη σε εγχειρήματα κι αγώνες** που προσπα- θούν «να πάνε αλλιώς», όπως οι ηρωικές, αλλά πολλές φο- ρές ασυντόνιστες απεργίες σε Δήμους, ΔΕΚΟ, νοσοκομεία κ.α. ή ακόμα περισσότερο η στήριξη της αυτοοργανωμένης προσπάθειας της BIOME, με οργανωτικό, πολιτικό και οικο- νομικό τρόπο.

Κάνουμε όλα τα βήματα δηλαδή, ώστε ξαναποκτήσουν οι εργαζόμενοι εμπιστοσύνη στη δύναμή τους, το σωματείο τους. Είναι μια πολύμορφη μάχη για την αναζωογόνηση του εργατικού κινήματος, για την ταξική αναδιοργάνωση και αν- τεπίθεση!

Αυτή είναι ένα ζωντανό ζήτημα το οποίο δεν θα λυθεί στην ΚΣΕ, ούτε σε κάποια γραφεία οποιουδήποτε πολιτικού χώ- ρου. Αλλά είναι μια κουβέντα που θα απαντηθεί πλατιά από τους εργαζόμενους, από όλο τον κόσμο της εργασίας και του αγώνα. Σε αυτή τη διαδικασία, η **Συνδικαλιστική Γραμ- ματεία της ΑΝΤΑΡΣYA** είναι το κύριο όργανο για να προχω- ρήσουμε συγκροτημένα στο σχεδιασμό μιας πολιτικής ρή- ξης κι ανατροπής, σε προοπτική νίκης. Με σκοπό την **συνάν- τηση όλων των αγωνιστών/αγωνιστριών** που παλεύουν στον χώρο εργασίας τους και τη προετοιμασία για μια **πλατιά Ερ- γατική Συνδιάσκεψη**, να επιδιώξουν τη συνάντησή τους τους με τα πιο αγωνιστικά στοιχεία, να συντονίσουν τη δράση σε κάθε μικρό ή μεγάλο εργατικό αγώνα. Μαζί με τη Συνδικαλι- στική Γραμματεία, απάντηση πρέπει να δώσουν και τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣYA μέσα από τις **αποφασιστικές συνελεύσεις των τοπικών και κλαδικών επιτροπών**, ώστε να πάμε στη 4η Συνδιάσκεψη με διατυπωμένη την άποψη της ΑΝΤΑΡΣYA και να είναι οδηγός της δράσης μας για τις μάχες που έρχονται το επόμενο διάστημα, για τη διεκδίκηση ΣΣΕ και κατώτατου μισθού στα 751 .

2. Συμμαχίες

Είναι **απαραίτητη η συσπείρωση των δυνάμεων της επανα- στατικής Αριστεράς**, με δυνάμεις που ανήκουν πολιτικά στο ρεύμα της ΑΝΤΑΡΣYA χωρίς να ανήκουν και οργανωτικά, όπως είναι το ΕΕΚ, ο σύλλογος Κορδάτος, ο Εργατικός

Αγώνας, η ΟΚΔΕ, ομάδες και αγωνιστές-στριες που αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά την αστική μετάλλαξή του, που δεν συμβιβάζονται με τα μισόλογα και τις κολιγιές της ΛΑΕ (Καζάκης - ΕΠΑΜ, Χριστιανική Δημοκρατία, Κωνσταντοπούλου - Πλεύση Ελευθερίας), δεν αρκούνται στα αδιέξοδα, το σεχταρισμό και τις γενικολογίες του ΚΚΕ. Αναγκαία είναι η πρόταση και σε ΚΚΕ (μ-λ), Μ-Λ ΚΚΕ, ΚΚΕ, ΛΑΕ για κοινή μετωπική δράση πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα. Πολιτικά όμως, με τις τελευταίες δυνάμεις εξυπηρετούμε διαφορετικά σχέδια, ακολουθούμε διαφορετικούς δρόμους.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι λάθος να σχεδιάζουμε **κοινά εκλογικά κατεβάσματα χωρίς να υπάρχει προηγουμένως κάποια κοινή βάση**, πολιτική και δράσης ή έστω **να διαφαίνεται διάθεση ειλικρινούς διαλόγου και ισότιμης αντιμετώπισης**. Ένα κοινό εκλογικό κατέβασμα θα προκύψει είτε μέσα από μια ουσιαστική πολιτική συμφωνία, είτε ως αποτέλεσμα πετυχημένης κινηματικής δράσης σε προηγούμενο διάστημα. Δεν εξυπηρετεί τίποτα και αποπροσανατολίζει η κουβέντα σήμερα γύρω από ένα μη υπαρκτό ζήτημα, αυτό της εκλογικής συνεργασίας με τη ΛΑΕ. Αντίθετα ο τρόπος με τον οποίο τίθεται το ζήτημα, αντί να προωθεί την ενότητα της αριστεράς, υπονομεύει την ενότητα και τη στέρεη βάση της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Υπό αυτή τη συνθήκη αμφισβήτησης της χρησιμότητας και των επιτευγμάτων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το μέλλον και η έκβαση αυτής της συζήτησης -στη καλύτερη περίπτωση- δεν είναι προωθητικό. Η συζήτηση για το εκλογικό κατέβασμα δεν μπορεί να γίνεται ξεκομμένα από τη συνολική πολιτική μας δράση. Δεν αναζητούμε από τη μια μέρα στην άλλη κι άνευ όρων “τα μεγάλα (εκλογικά) ακροατήρια”.

3. Ταξική ανασυγκρότηση

Προετοιμασία όμως για να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για μια πετυχημένη όχι μόνο εκλογική παρέμβαση, αλλά και πετυχημένη πάλη για να μην εφαρμοστούν τα νέα μέτρα σε εργασία, σωματεία, σχολές και γειτονιές, είναι και η **συνένωση των διαφορετικών σχημάτων ή συντονισμών που στηρίζουν οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** σε μια σειρά από εργατικούς χώρους (Μηχανικοί, Νοσοκομεία, Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιου Συντονισμού vs Συντονισμός ενάντια στα μνημόνια) και δυστυχώς στο σύνολο σχεδόν των σχολών (βλέπε σχήματα ΕΑΑΚ). Θετικά συμπεράσματα μπορούν να βγουν από το πρόσφατο παράδειγμα από το κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς, με τη συνένωση των δύο συντονισμών, του ενός με πραγματικές πρωτοβουλίες κατοίκων που συσπειρώνταν στον Συντονισμό Συλλογικοτήτων Αττικής (ΣΥΣΑ) και

της πιο κομματικής πρωτοβουλίας της ΛΑΕ, σε ένα πανελλαδικό δίκτυο και από την ώθηση που έδωσαν στον αγώνα.

4. Διεθνή

A. Κύπρος

- Για μια **Κύπρο ενιαία κυρίαρχη και ανεξάρτητη**, με τους κοινούς αγώνες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, καθώς και των λαών Ελλάδας και Τουρκίας.
- Κανένας ελληνικός ή τουρκικός στρατός στη Κύπρο, διάλυση της αγγλικής βάσης, τέλος της τουρκικής κατοχής.
- Η πραγματική ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ σε ένα ελεύθερο, ενιαίο, δημοκρατικό κοινό κράτος της Κυπριακής Δημοκρατίας θα είναι έργο του κοινού αντικατοχικού, αντιιμπεριαλιστικού αγώνα του ίδιου του λαού της Κύπρου, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

B. ΠΓΔΜ

- Ενάντια στις ορέξεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ και ΕΕ, οι πραγματικοί κίνδυνοι για τους λαούς των Βαλκανίων. Έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, έξω το ΝΑΤΟ απ’ τα Βαλκάνια.
- Ούτε στο όνομα κάποιου αντιιμπεριαλισμού να συμπεριφερόμαστε ως οι νονοί των Βαλκανίων, ούτε στο όνομα κάποιου διεθνισμού, να εξυπηρετούμε με τη στάση μας τον ιμπεριαλισμό. Δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των λαών, με γνώμονα το αντιιμπεριαλιστικό τους συμφέρον.
- Ενάντια στον εθνικισμό, τον φασισμό και τον πόλεμο, κι από τις δύο μεριές των συνόρων.
- Αμοιβαία αναγνώριση του απαραβίαστου των συνόρων, της εδαφικής ακεραιότητας και κυριαρχίας των δύο χωρών.
- Μαζί με τα παραπάνω, παλεύουμε και για την αναγνώριση της Σλαβομακεδονικής μειονότητας της Ελλάδας.

5. Οργανωτικό

Το οργανωτικό είναι πολιτικό. Όποιος δεν το έχει καταλάβει αυτό, δεν έχει καταλάβει μέρος του προβλήματος που ταλαιπωρεί την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. τα τελευταία χρόνια, το οποίο:

- Εκφράζεται στη **μειωμένη συμμετοχή** ή χειρότερα στις **συνελεύσεις που δεν γίνονται**.
- Εκφράζεται στον **ισορροπισμό των αποφάσεων** των κεντρικών μας οργάνων (ΚΣΕ, ΠΣΟ και αλλού).
- Εκφράζεται στην **αδυναμία να παρθούν αποφάσεις** (προτελευταίο ΠΣΟ, λογικές “βέτο” στη ΚΣΕ κ.α.)
- Εκφράζεται στην **αδυναμία έγκαιρου καλέσματος** για

προσυγκέντρωση **σε συγκεκριμένο μέρος** (Μουσείο/Καμάρα) σε σχεδόν όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Διαφωνούμε με τις ξεχωριστές και αντιπαραθετικά οργανωμένες πλατφόρμες, γιατί εντείνουν την δημιουργία τάσεων και φραξιών. Παγιάνουν τις αντιθέσεις. Οδηγούν σε εσωστρέφεια και σε στρεβλή αντιπαράθεση. Η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. πρέπει να παλέψει να γίνει μέτωπο των μελών, όχι των οργανωμένων τάσεων. Να παλέψει για την διάχυσή της στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, με ενωτική αγωνιστική γραμμή, προς τα έξω, να επικοινωνήσει τη γραμμή της στο λαό, όχι να περιχαρακωθεί στον εαυτό της και να αντιπολιτεύεται στο εσωτερικό του ο ένας σύντροφος τον άλλον.

Παραπέρα, οι **ανένταχτοι/ανένταχτες**, οι οποίοι υπολογίζονται στο 15% περίπου των μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα πρέπει να ελπίζουν στη «μεγαλοψυχία» κάποιων οργανώσεων ή στην οργάνωση μιας ξεχωριστής πλατφόρμας για να πετύχουν την εκλογή τους σε κάποιο όργανο.

Η **απλή αναλογική**, αν και είναι ένα προοδευτικό αίτημα πάλης απέναντι στις αστικές κυβερνήσεις, δεν είναι το ανώτερο σύστημα για ένα εργατικό μετωπικό σχήμα. Η εργατική δημοκρατία έχει να χαρίσει ανώτερες μορφές οργάνωσης.

Γι’ αυτό **στηρίζουμε την ενιαία λίστα μελών**, όπου ελεύθερα το κάθε μέλος θα αποφασίζει ποιον θα στηρίξει με τη ψήφο του. Με μικρό αριθμό σταυρών - μέχρι τρεις σταυρούς-, ώστε να εμποδιστεί η κατανομή οργανωμένων “ψηφοδελτίων” (προετοιμασμένης λίστας ονομάτων) για στενή οργανωτική σταυροδοσία.

Η **πλατφόρμα θα συνέφερε το Ε.Κ.Κ.Ε.** Στο ΠΣΟ, θα είχαμε περισσότερα εκλεγμένα μέλη. Αντίστοιχα και για τις υπόλοιπες μικρές δυνάμεις (ΕΠΠΔ, ΟΚΔΕ Σπάρτακος, ΑΡΙΣ). Αλλά περισσότερο μας συμφέρει μια δυνατή ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με συντροφικές σχέσεις και αγωνιστικούς δεσμούς, στην υπηρεσία του κινήματος.

Παλεύουμε και προτείνουμε:

- **Ενιαία λίστα συντροφισσών και συντρόφων.**
- **Ενιαία εισήγηση, με ψηφοφορία όπου υπάρχει διαφωνία και κατάθεση τροπολογιών.** Όχι στις πλατφόρμες με «απλή αναλογική» εκπροσώπηση.
- **Τροπολογίες που να έχουν συζητηθεί πριν σε κάποιο όργανο** (Επιτροπή Τροπολογιών, Τοπική ή Κλαδική επιτροπή, ΚΣΕ).
- **Σεβασμός στις μειοψηφίες.**

Με ενότητα και πάλη, προχωράμε μπροστά!

